

Loạn Thế Anh Hùng

Contents

Loạn Thế Anh Hùng	1
1. Chương 1: Thuyền Hoa	1
2. Chương 2: Vô Song Ca Lần Này Huynh Chết Chắc	4
3. Chương 3: Anh Hùng Vô Lệ	27
4. Chương 4: Gạo Nấu Thành Cơm	30
5. Chương 5: Nguyện Làm Uyên Ương	33
6. Chương 6	37
7. Chương 7: Hẹn Ước Đào Nguyên	42
8. Chương 8: Phiên Ngoại 1: Con Là Con Mẹ	47

Loạn Thế Anh Hùng

Giới thiệu

Mộ Dung thế gia “Tâm Nhi, Nguyệt Nhi, Hoạ Nhi một tháng nữa công tử của Kinh Long Đảo sẽ đến

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loan-the-anh-hung>

1. Chương 1: Thuyền Hoa

“Hoa Phấn bụi trần, nhân gian ngạo nghễ” mọi thứ ta đã từng trải, nhưng Dương Tri đệ là thứ duy nhất ta không thể nắm bắt. Đệ chợt xuất hiện trong đời ta, rồi lại mang theo trái tim ta mà biến mất. Ta biết tình cảm ta dành cho đệ là vụn vụn, trái với luân thường đạo lý, chỉ có thể trách ông trời cho ta gặp đệ....

Hoàng hôn buông trên biển, nhuộm đỏ một vùng khiến thuyền hoa rước dâu thêm phần rực rỡ. Hôm nay, đại thiếu gia Kinh Long Đảo thành thân ai nấy đều vui mừng hoan hỉ tụ tập ở bến thuyền xem náo nhiệt. Đoàn thuyền rước dâu gồm năm con thuyền, bốn thuyền nhỏ vây xung quanh một thuyền lớn hoa lệ đỏ thắm. Đây quả thực là một sự kiện hiếm có khó gặp, đệ nhất đảo hỉ sự, có sự tham dự của Huyền Vương của Minh giáo thế lực đến từ Tây Vực mới lớn mạnh mười năm gần đây cũng là huynh đệ kết nghĩa với

đại công tử, mặt khác hoàng đế còn chỉ định Thất vương gia đến tặng lễ vật, Tô gia hỗ trợ tài vật tiền vô hậu hĩnh. Tình anh võ lâm đều có mặt, tuy nhiên có một người không chịu nổi mặt mà xuất hiện đó là Minh chủ võ lâm Dương Tri. Giang hồ đồn đãi Dương Tri minh chủ là nghĩa đệ của đại công tử, hai người tình cảm rất tốt nhưng một năm trước do vì tranh dành một nữ nhân mà trở mặt. Ai... đúng là hồng nhan ngọa thủy, cũng may đại công tử đã biết đường quay về chính đạo mà thành thân cùng Tam tiểu thư nhà Mộ Dung không tiếp tục bị mê hoặc bởi yêu nữ của Thiên Tầm Môn. Thôi không tán nhảm nữa tân nương đang chuẩn bị xuống thuyền rồi mau ra xem.....

Thuyền hoa lớn đã cập bến đại công tử Đông Phương Vô Song, tuần dật phi phàm mắt phượng mày kiếm lúng liếng ánh hoa đào, cười bạch mã nổi trội hỉ phục đồ dẫn đầu đoàn rước dâu. Hai bên đường náo nhiệt không thôi kẻ tán thưởng, kẻ khóc thầm, tại sao vậy? Nam tử chưa vợ tất nhiên là hoan hỉ vì Đông Phương Vô Song chính là một trong tam đại mỹ nam đương thời văn võ toàn tài, phong lưu nhưng rất tao nhã là niềm mơ ước của tất cả các cô nương, nay đã thành thân nên cơ hội hái hoa của họ đã đến. Vì sao Đông Phương Vô Song lại được đánh giá cao đến vậy? Cái này phải quay ngược về thời gian năm năm trước, khi đó Đông Phương mới bắt đầu hành tẩu giang hồ hữu duyên kết giao với thiếu chủ Minh giáo Đoan Mộc Huyền Ngự. Cả hai quả thực thiên hạ hiếm gặp một hắc một bạch, một chánh một tà khiến ai ai cũng ngưỡng mộ. Đông Phương Vô Song là ngọc thụ lâm phong lưu anh tuấn, ngược lại Đoan Mộc Huyền Ngự lại lạnh lùng yêu mị, một năm sau lại kết hợp thêm một bí hiểm nhân vật Dương Tri thanh nhã thoát tục. Cả ba kết bái kim lang hành tẩu giang hồ, tuy nhiên không thể gọi họ là đại hiệp thuần túy. Ba huynh đệ này chính tà lưỡng lập ở đâu có họ tất có loạn, nhân sĩ giang hồ xưng tụng Loạn Thế Tam Hiệp. Ách, nói lịch sử như thế đủ rồi bây giờ quay lại chuyện chính, Đông Phương Vô Song được hoan nghênh vì là người duy nhất trong Loạn Thế Tam Hiệp yêu thích mỹ nhân. Đoan Mộc Huyền Ngự vì quá lạnh lùng nên bị gọi là đoạn chi phích tay áo không thích nữ sắc, có người còn đồn hấn thích nam nhân. Về phần Dương Tri vì quá thoát tục nên không ai dám mơ mộng. Thế nên Đông Phương Vô Song nghiễm nhiên chiếm chức đệ nhất mỹ nam, nay Đông Phương công tử thành thân, đồng thời gia quy nhà Đông Phương không cho phép nạp thiếp coi như các cô nương mơ mộng hết hi vọng.

Kiếp hoa đã đến trước cửa Đông Phương gia, mai nương đợi chú rể đá cửa kiệu ba cái mới cẩn thận diu tân nương vào cửa lớn trong tiếng pháo mừng rộn ràng. Bên trong cao đường nhà Đông Phương mặt tươi như hoa đang chờ sẵn. Vì đây là lần đầu có hỉ sự sau mười mấy năm gần đây thế nên trưởng bối Đông Phương gia rất cao hứng tranh nhau đòi làm cao đường, sau một hồi tỉ võ kịch liệt đảo chủ cùng phu nhân đã dành được vị trí cao đường, khoái trá nhìn lão thái gia cùng lão thái bà tức ói máu.

“Đại ca, đại tẩu đừng quá đau buồn” mấy vị đương gia của Kinh Long Đảo đứng bên cạnh lão thái gia thành thực chia buồn.

Tân Lang, tân nương đã vào đến sảnh chính loan loan hồng thuận đèn lồng lấp lánh chiếu rọi thập phần tương xứng, người khác nhìn vào đều khen đúng là một đôi kim đồng ngọc nữ.

“Nhất bái thiên địa...”

“Nhị bái cao đường...”

“Phu thê giao bái...”

“Bái đường hoàn tất đưa vào động phòng” giọng mai nương ngân dài như một hồi mộng, Đông Phương Vô Song tỉnh tỉnh mê mê cũng đã bái đường xong bị bằng hữu lôi kéo chúc rượu không ngừng. Cuối cùng điều hấn không muốn nhất cũng đến, động phòng.

Giữa canh ba Đông Phương Vô Song bị áp tải bởi các trưởng bối trong nhà, ném vào tân phòng. Lúc này hấn chỉ cầu nguyện có một điều, là có ai đó vào nháo tân phòng đi cho hấn nhờ. Nhưng rất tiếc mọi kẻ lăm le hành sự đều bị đảo chủ cảnh cáo run cầm cập bên ngoài, chẳng còn ai to gan dám bước đến gần tân phòng.

Ánh nền long phượng, phản chiếu hình ảnh chấp chờn của rất nhiều bóng chữ song hỉ khiến hấn toát mồ hôi lạnh. Hóp một hơi đẩy không khí vào trong phổi hấn, thu hết can đảm bước vào trong. Trên giường tân hôn sắc đỏ, tân nương duyên dáng giá y đang đợi.

Vô Song cuối cùng đã đứng trước mặt tân nương của hấn. Hấn nên làm gì đây? mở khăn đỏ sau đó động

phòng, vĩnh viễn chôn chặt Dương Tri nơi đáy tim. Không hẳn không thể làm được, hẳn không thể làm việc có lỗi với Tri đệ lần nữa. Người con gái đang ngồi đó cũng vô tội, chỉ có hẳn là nghiệp chướng...

“Mộ Dung cô nương ta... ta xin lỗi”

Người ngồi trước mặt cũng vẫn không có động tĩnh.

“Ta biết ta nợ cô nương, kiếp này không thể trả.... vậy xin hẹn kiếp sau” nói xong Vô Song lén lút mở cửa sổ ngó đông, ngó tây một hồi rồi chạy biến mất.(tác giả: Vô Song huynh đệ biết nợ mà không trả, coi chừng lỗi xuất tăng cao lúc đó người bán thân trả cũng không đủ..)

Nắng mai tươi vui nhảy nhót trên ngói lưu ly, đúng là tâm tình tốt khiến cảnh vật xung quanh cũng thật hữu tình. Từ sáng sớm trường bối nhà Đông Phương đã hớn hở ngồi ở đại sảnh chờ con dâu mới đến dâng trà.

“Đạo chủ, phu nhân, lão thái gia, lão phu nhân, nhị đương gia..... Thiếu phu nhân đã đến rồi”

Một tên gia đình háo hức chạy vào bẩm báo, tiện thể nhắc nhở cái vị trưởng bối chỉnh sửa phong thái cho hợp khung cảnh.

“Khoan, có Song Nhi đi cùng không?” phu nhân mắt ánh lên sắc bén hỏi tên gia đình

“Dạ bẩm, chỉ thấy thiếu phu nhân còn không có thiếu gia theo cùng”

“Vậy là...” Đạo chủ thở dài quay sang nhìn phu nhân.

“Không sao, mọi chuyện sẽ ổn thôi” phu nhân kín đáo nắm tay đạo chủ trấn an

“Tri Hoạ xin ra mắt nội công, nãi nãi, cha, nương và Nhị gia gia..”. Mộ Dung Tri Hoạ tam tiểu thư nhà Mộ Dung, rất ít xuất hiện nơi công khai không nổi danh đệ nhất mỹ nhân như đại tiểu thư Mộ Dung Tri Tâm, không cơ mưu thâm dũ như nhị tiểu thư Mộ Dung Tri Nguyệt chỉ được biết đến là một hoàng hoa khuê nữ điển hình.

“Hoạ Nhi không cần đa lễ, đều là người nhà cả” phu nhân niềm nở tiến lên đỡ con dâu, mỹ nhân thoáng một tầng tiểu ý. Nàng quả thật đã không chọn lầm con dâu, Mộ Dung Tri Hoạ ngũ quan thanh tú, môi mọng hồng đào, sống mũi thon nhỏ, ánh mắt trong suốt bình thản nhưng cũng ẩn chứa một nội tâm cương liệt. Lần đầu nhìn thấy Tri Hoạ khi ấy tiểu nha đầu mới có mười tuổi, nàng đã biết tiểu nha đầu này không tầm thường, cốt cách tuy tao nhã nhưng là kì tài võ học, biết tiến biết thoái, mặt khác lại lớn lên dưới sự nhào nặn của Mộ Dung Thực sẽ không phải nữ thường tình, cơ bản là lựa chọn chuẩn xác cho tên nghịch tử nhà nàng.

Mộ Dung Tri Hoạ mỉm cười lễ độ, ngược nhìn những người nay đã là người nhà của nàng, nhưng hẳnNàng kín đáo thở dài.

“Hoạ Nhi đêm qua ngủ có quen không?” đạo chủ ân cần hỏi.

“Dạ rất tốt”

“Hoạ Nhi có phải Song Nhi hẳn đã rời đi” phu nhân nheo mắt nhìn nàng.

Không đáp, chỉ một dòng thủy lưu nhẹ lăn trên má cũng đủ ọi người hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Hoạ Nhi, nương rất xin lỗi.”

“Nương không phải lỗi của người, là do Hoạ Nhi tài hèn sức mọn không vừa mắt phu quân”

“Hoạ Nhi, Đông Phương gia có lỗi với con”

“Cha, nương hai người đừng như vậy” Tri Hoạ nước mắt lưng tròng quỳ xuống nắm tay phu nhân và đạo chủ.

“Hoạ Nhi đứng lên, con không được khuất phục hãy đuổi theo Song Nhi mang hẳn về đây. Thứ gì đã là của mình phải biết giữa lấy” phu nhân ánh mắt loé lên khiến quyết nắm lấy vai Tri Hoạ.

“Nhưng....”

“Không nhưng nhị gì hết, có câu dạy con từ buổi còn thơ dạy chồng từ thuở lơ ngơ mới về. Hoạ Nhi con cứ nhìn nương đi ta đã dạy dỗ cha con rất thành công. Mau đuổi theo Song Nhi đi”

“Vâng, con đi ngay” Mộ Dung Tri Hoạ mỉm cười bưng tỉnh, hiểu ra một chân lý sống còn nàng phải cấp tốc đi tìm cái tên ngố Đông Phương Vô Song kia giáo huấn hần một chút, dù ít dù nhiều cũng phải đạt được một phần thành quả như mẹ chồng của nàng.(Tác giả: Song ca coi như xong đời.....)

Giữa trưa ngày hôm đó, người đi đường ngỡ ngàng thấy Dương Tri minh chủ cười tuần mã phiêu dật thoát tục ra khỏi Đông Phương gia. Ô chắc là vì đại công tử đã thành thân nên hai huynh đệ họ đã giảng hoà, thật tốt quá. Nhưng sao lại ra đi vội vã thế, nghe đồn phu thê đại công tử đã đi hưởng tuần trăng mật, Dương minh chủ chắc là đuổi theo họ.....

“Nương tử, nàng đã biết trước thân phận của con dâu” đảo chủ sủng nịnh kéo phu nhân ngồi lên đùi cười tà.

“Tất nhiên, ta là ai chứ” phu nhân đắc ý cười.

“Đảo chủ, phu nhân không xong rồi” Một nha hoàn nhỏ hốt hoảng chạy vào phá giây phút tình chàng ý thiếp của đảo chủ, thật đáng thương cho tiểu cô nương a bị đông đá bởi ánh mắt giết người của đảo chủ.

“Chuyện gì?” đảo chủ ngữ khí đông cứng hỏi.

“Dạ , dạ tiểu thư mất tích”

“Cái gì Băng Nhi mất tích, nữ nhi của ta mất tích” phu nhân hốt hoảng nhảy dựng.

“Nương tử bình tĩnh” đảo chủ vỗ về phu nhân, đồng thời quay qua hỏi tiểu nha hoàn “Có phải tiểu thư mất tích trùng với thời gian Minh Vương rời đảo không?”

“Dạ, vâng”

“Được rồi người xuống đi” đảo chủ phát tay ra hiệu cho nha hoàn lui xuống, tiếp tục ôm phu nhân ngồi xuống.

“Lão công a, Băng Nhi nàng?”

“Nàng trốn theo Đoan Mộc Huyền Ngự rồi”

“Nhưng nàng mới có mười tuổi”

“Nương tử, Băng Nhi là ai chứ? Nàng nữ nhi của chúng ta, nàng đã muốn là phải chiếm cho bằng được bất chấp thủ đoạn.”

“Ai kêu nàng là Đông Phương Tử Băng chứ? thật hết cách toàn một lũ nghịch tử” phu nhân khê thở dài vùi mặt vào lòng đảo chủ.

“Hãy quên hai đứa nghịch tử ấy đi, bây giờ chúng ta sinh thêm vài đứa nữa đi” đảo chủ tà tiếu bế bổng phu nhân đi đến giường.

“Ai nha, lão công đúng là già mà không nên nét”

“Nhờ ơn nương tử dạy dỗ nhiều năm thôi.....”

2. Chương 2: Vô Song Ca Làn Này Huynh Chết Chắc

Sương sớm chồn vờn trên mặt biển, mang lại một quang cảnh nhuộm đầy u tịch. Một áo lam nhạt nam tử mờ nhạt như làn khói bước xuống thuyền, dương mắt nhìn quanh quất.

“Minh chủ ngài đã trở lại”

“Ân” áo lam nam tử khê đáp , xoay người lên ngựa phóng xuất.

.....Sương sớm chồn vờn trên mặt biển, mang lại một quang cảnh nhuốm đầy u tịch. Một áo lam nhạt nam tử mờ nhạt như làn khói bước xuống thuyền, dương mắt nhìn quanh quất.

“Minh chủ ngài đã trở lại”

“Ân” áo lam nam tử khê đáp , xoay người lên ngựa phóng xuất.

.....

....Sương sớm chồn vờn trên mặt biển, mang lại một quang cảnh nhuốm đầy u tịch. Một áo lam nhạt nam tử mờ nhạt như làn khói bước xuống thuyền, dương mắt nhìn quanh quất.

“Minh chủ ngài đã trở lại”

“Ân” áo lam nam tử khê đáp , xoay người lên ngựa phóng xuất.

.....

....

Vô lâm minh chủ Dương Tri sau một năm mất tích đột nhiên xuất hiện không chánh khỏi gây xôn xao, từ rất sớm một số nhân sĩ vô lâm đã đến trước cửa Vô Lâm Minh để nghênh đón.

“Minh chủ đã về đến” bỗng có tiếng người hô to. Theo sao là cả một đại phong cảnh, xem không đẹp không ăn tiền. Bạch mã tinh khôi công trên lưng tuần dật bất phàm chủ nhân, một thân áo lam huyền hoặc như tung sơn lưu thủy. Không mang vẻ đẹp ngẫu nhiên tâm can người ta như Đông Phương Vô Song, Dương Tri minh chủ ví như một làn nước trong trên đỉnh tuyết sơn không ai xứng đáng làm vẩn đục, chỉ có thể nhìn mà tôn thờ.

Mộ Dung Tri Hoa tức Dương Tri minh chủ xuống ngựa chán ghét nhìn một lũ có ánh mắt như lang đói kia. Thật là tức chết a, tại sao ta giả nam trang lại được hoan nghênh đến vậy. Còn khi là nữ nhân cả phu quân tân hôn cũng không thèm nhìn mặt đã trốn mất. Vô Song ca lo mà cầu trời đi, đừng để ta tìm được huynh...

Nghênh ngang đi vào cửa lớn Vô Lâm Minh sơn trang, Tri Hoa thoải mái ngồi trên bảo tọa của minh chủ nhìn lũ bị thịt kia từ từ ổn định, mới ụ quyền lên tiếng.

“Các vị đã lâu không gặp, đại gia vẫn khỏe chứ?”

“Tại ơn minh chủ đều tốt cả”

“Vậy thì tốt” Tri Hoa gạt gù ra vẻ hài lòng.”Ta có một việc muốn hỏi”

“Minh chủ khách sáo”

“Tông tích của Đông Phương Vô Song” Giọng minh chủ bỗng nhiên trầm xuống, khiến bà con lạnh toát xương sống. Không phải đại công tử đã thành thân rồi sao, minh chủ còn ghi hận chuyện xưa hay sao.

“Đại công tử có đến Vô Lâm Minh một lần, sau đó liền rời đi nghe nói là đến Cung Sơn..” một vị đại hiệp khom lưng bẩm báo, mà trán toát mồ hôi lạnh. Biểu hiện của minh chủ hôm nay thực đáng sợ a.

“Cung Sơn? Bản doanh của Thiên Tầm Môn?” Lạnh buốt thanh âm rít lên, làm toàn gia hồn phách đều lia khỏi xác bay lơ lửng một hồi mới chậm chậm hồi thần đã không thấy bóng dáng minh chủ.

Dĩ nhiên là huynh lại mò đến chỗ yêu nữ đó, dám bỏ tân nương lại trong tân phòng mà chạy đến Thiên Tầm Môn. Vô Song ca lần này huynh chết chắc.... Ta sẽ cho huynh thử tư vị chết không bằng sống là như thế nào.

Đông Phương Vô Song đang ngao sơn ngoạn thủy bỗng đánh một cái rùng mình cùng vài cái ách xì liên tục, không phải bị nhiễm phong hàn rồi chứ.

Cung Sơn đỉnh núi xanh mượt lãng đãng bạch vân, hồng đượm hoa đào nở rộ tản mạn phủ bóng tuyết nhân. Đông Phương Vô Song bỗng bèn một thân nguyệt nha y phục, tay ôm vò nữ nhi hồng thơm ngát ngồi tựa

một gốc đào cổ thụ, phóng thái tuần dật phóng khoáng như tử tiên. Thê lương ngâm thơ vịnh từ, nhìn cảnh nhớ người.

Hồng tửu, lục sơn hồng bạch bạch,

Hồng phần anh đào lại khai

Miên miên si tỉnh một câu ước.

Ước nguyện còn đó, hỏi còn đâu anh đào.

Năm trước hần còn cùng Tri đệ uống nữ nhi hồng nơi đây vui vẻ biết bao, giờ lại mỗi người đôi ngả. Tri đệ lúc này đệ ở đâu, ta chỉ cầu mong nhìn lại đệ một mặt bắt ta làm trâu làm ngựa cũng được. Đứng bắt ta tìm kiếm vô vọng nữa được không.

“Yêu, ai đây? Chẳng phải Đông Phương công tử?” Một giọng ươn ướt, ảo lá thông thả xuất hiện.

“Lam Kiều? người muốn chết sao?” Đông Phương Vô Song nhếch mép khinh bỉ nhìn nữ nhân quyền rũ trước mặt.

“Ta còn yêu đời lắm mà. Hay ta cùng uống rượu giải sầu với công tử nhé?” Lam Kiều như rần mình dây quấn vào thân hình Vô Song.

“Người hại ta như vậy còn chưa đủ sao?” Đông Phương Vô Song chua chát lách mình ra khỏi cơ thể dây leo của Lam Kiều.

“Ai nha, đâu phải ta cố ý, ta đâu biết Dương minh chủ cũng thích ta”

“Ai nói ta thích người?” gió núi lành lạnh mang theo giọng âm hồn của ai đó.

“Tri đệ” Đông Phương Vô Song như đũa phải vôi dầy nẩy khi bóng dáng màu lam nhàn nhạt dần hiện rõ.

“Dương minh chủ, lâu không gặp. Lam Kiều ngày nhớ đêm mong ngài rất nhiều nga” Lam Kiều uốn eo thân hình hồ lô đứng lên chuẩn bị áp sát Mộ Dung Tri Hoà.

Thấy điệu bộ của ả yêu nữ, khiến Tri Hoà thấy buồn nôn. Không biết nàng bị ngu ngốc chỗ nào mà khi nhìn thấy con yêu nữ lấy cả thiên hạ làm chồng này quần quý lấy Vô Song ca là bao nhiêu máu nóng đều bốc lên đầu. Một năm trước có lẽ nàng chưa hiểu là tại sao, nhưng sau khi được nhị tử khơi thông năng mới biết đó là ghen. Nếu biết sớm một năm trước nàng đã không dại dột bỏ đi, vẫn ở cạnh huynh ấy song tê song tức thì đầu ra có sự này. Tất cả là tại ả, hôm nay ta sẽ tổng công báo thù. (Tác giả: Tri Hoà có họ hàng với Hoạn Thư kakakak...tên chỉ khác 1 chữ “n”)

“Lam cô nương thật có tình với ta sao?” Tri Hoà mỉm cười rất ưa là có phong thái của một công tử đa tình.

“Tình ta sâu tựa biển, đang đợi Dương minh chủ đây” Không hiểu có nữ nhân nào mặt dày như ả không nữa dám nói những lời ghê tởm đó ra miệng (có thể chỉ có mẫu thân của ta hay mẹ chồng ta, nhưng hai người đó thật sự là....có phần hơn chứ không kém)

“Tấm chân tình của Lam cô nương thật đáng khắc cốt ghi tâm. Nhưng rất tiếc....người không phải loại hình mà ta thích”

“Cái gì?” Lam Kiều thực sự bị đả kích. Từ cha sinh mẹ đẻ đến giờ chưa có nam nhân nào dám nói không thích ngoại hình của nàng. Nàng là Lam Kiều từng là đệ tử nhập môn của Mị Hoa Cung chủ, mị thuật cũng thuộc hàng nhất nhì võ lâm. Nhưng Mị Hoa Cung Chủ cũng thật tuý húng tự dưng đòi truyền vị cung chủ xưa nay chỉ truyền nữ cho quý tử Dịch Kiếm Phong một nam nhân, với lý do hết sức thuyết phục là cần nhiều thời gian để chăm sóc phu quân. Lam Kiều sao có thể cam tâm, nàng dỡ mọi loại mị thuật mê hoặc thiếu chủ cũng không thành công cuối cùng lại thua con ngốc nhà Mộ Dung (tức đệ nhất mỹ nhân Mộ Dung Tri Tâm). Quá phần uất Lam Kiều rời khỏi sư môn, lập nên Thiên Tầm Môn ra sức câu dẫn nam nhân trong thiên hạ.

“Ngực quá lớn, mông không hợp tiêu chuẩn, nhìn trước nhìn sau chỉ như cái hồ lô đựng rượu rẻ tiền” Tri Hoà nhìn lướt từ trên xuống dưới Lam Kiều đáng vẻ đánh giá như mua trâu nái về cày. (Tác giả: theo quan niệm của các cụ trâu nái cày rất khỏe...).

“Chẳng hay Dương minh chủ thích loại hình nào?” Lam Kiều cố nén cơn giận đang trực trào ra.

“Thanh mảnh, tao nhã, e ấp thẹn thùng, quan trọng là tuổi tác không được quá lớn...” Tri Hoạ cố gắng ngân dài câu cuối nhấn mạnh tăng dần kích. Có nữ nhân nào không sợ già, sợ xấu chứ? Nhưng thời gian là thứ vô tình dù là đệ nhất mỹ nhân cũng có ngày hoa tàn hương phai. Thử xem yêu nữ người còn đứng vững được bao lâu.

“Người..người.. ta chỉ mới đôi mươi sao gọi là già”

“Đôi mươi? Ta nói người nghe năm đó mẫu thân ta đôi mươi thì ta đã tròn năm, mà trước ta còn hai vị tỉ tỉ. Như vậy Lam môn chủ có thể nói cũng thuộc loại hoàng hoa khuê nữ, độc thủ phòng khuê, cả đời thủ tiết, hiếu thuận song thân”(Nói toẹt ra là ế chồng vô không ai thèm rước).

Tri Hoạ tung cú nốc ao cuối cùng khiến Lam Kiều xiết liếng ngã gục. Chỉ còn biết hét lên điên loạn vò đầu bứt tóc bỏ đi. “Beng” hiệp này Dương minh chủ toàn thắng.

“Tri đệ” Vô Song ca này giờ bị bỏ quên ruốc cuộc lên tiếng.

“Còn huynh theo ta” Tri Hoạ nheo mắt nhìn tội phụ trước mặt âm hiểm lên tiếng, rồi quay mình rời đi.

Hai người đến một gian nhà tre nhỏ, Đông Phương Vô Song không hiểu gì nhưng vẫn ngoan ngoãn theo sau. Tri Hoạ nhàn nhã ngồi xuống bàn trúc đơn giản, đã bày sẵn một bình rượu men lam thơm ngát.

“Tri đệ nghe ta giải thích...” Đông Phương Vô Song quỳ xuống mắt rưng rưng nói.

Tri Hoạ nhìn vẻ mặt hối lỗi của Vô Song mà suýt bật cười, không ngờ đại công tử cao ngạo phong lưu đánh nát tim bao kẻ hồng nhan. Nay lại quỳ dưới váy nàng cầu xin, a quên bây giờ nàng không mặc váy. Thôi quên đi dù sao đây cũng là một thanh tựu để đời nha, sau này có cái kể cho con cháu.

“Những lời huynh nói trước đây, huynh không quên chứ”

“Không ta không quên, ta thích đệ cả đời này ta chỉ muốn duy nhất ở bên cạnh đệ”

“Ta là nam nhân”

“Nam nhân thì sao chứ, chỉ cần là đệ nam nữ không quan hệ” (ý nói nam nữ ta đều ăn tuốt).

“Còn những mỹ nhân của huynh đâu?”

“Ta thề từ ngày rõ ràng tình cảm với đệ ta không chạm đến một ngón tay của nữ nhân” Vô Song thành thật thú tội.

“Về chuyện tha thứ cho huynh ta có thể xem xét” Tri Hoạ mở chiết phiến phe phẩy giáng về ban ơn như thiên sứ, khiến Đông Phương công tử ngất ngây còn gà tây.

“Thật Sự?”

“Thật”

“Tri đệ ta yêu người” Đông Phương Vô Song mừng húm, khổ nhục kể thì triển chưa được một nửa đã thành công. Hân hoan nhào đến định ôm mỹ nhân vào lòng ai dè.....

“Khoan.... Trước hết huynh phải tỏ thành ý đã”

“Đệ muốn huynh phải làm sao?” Vô Song cụt hứng tiu ngưu.

“Uống ly rượu trên bàn đi, nói trước trong đó có chứa Hạc Đỉnh Hồng(một loại kịch độc).Nếu huynh uống ta sẽ tha thứ cho huynh” Tri Hoạ lạnh lùng nói, nhưng trong lòng thì vạn phần hi vọng.

“Được ta uống” ánh mắt Đông Phương Vô Song loé lên một ánh quang mang, điềm nhiên nâng chén uống cạn, bạc môi quỳnh rũ thanh thần cười khiến Tri Hoạ nhỏ bé nhà chúng ta bị mê hoặc.Có trách chỉ trách mị thuật của Đông Phương công tử quá cao siêu làm sao tiểu Tri nhà chúng ta không đổ.

“Vô Song ca, tại sao huynh....” Tri Hoạ mắt ngấn lệ.

“Chỉ cần đệ muốn, ta có thể làm tất cả” Đông Phương Vô Song ôn nhu ôm Dương Tri vào lòng. Cánh mũi phập phồng hít ngửi mùi thơm hoa cỏ nhẹ nhẹ mà hân nhung nhớ lâu nay, tận hưởng cảm giác mềm mại áp áp của cơ thể người ấy. Thật lạ đệ ấy là nam nhân mà cơ thể còn nhuyễn mịn hơn cả nữ nhân. Tri đệ cuối cùng đệ cũng quay trở về trong lòng ta, ta sẽ không bao giờ để đệ rời đi lần nữa. Cả đời đệ phải ở bên cạnh ta, đó là việc Đông Phương Vô Song này đã định ông trời cũng không thể cãi.

“Tri Nhi, ta yêu đệ...” chậm rãi mơn man cánh môi mọng đỏ thơm ngọt hơn anh đào, Đông Phương Vô Song không ngăn được dục vọng đang trào dâng bên trong. Đối với hắn Tri Nhi như một thứ thuốc phiện đã nếm một lần thì vĩnh viễn không muốn tách ra.

“Vô Song ca....” Tri Hoà nỉ non chìm đắm trong nụ hôn điêu luyện của Đông Phương công tử.

“Àn..”

“Trong rượu....trong rượu không phải Hạc Đình Hồng...”

“Àn ta biết”

“Huynh biết?” ánh mắt mê mang của Tri Hoà chợt mở to.

“Đệ sẽ không nữa... với ta đâu..” Vô Song ngừng dây dưa với cái miệng nhỏ, cạ cạ đầu mũi vào cánh má hồng phớt hồng của Tri Hoà thích thú cười khê.

“Nhưng trong rượu có mị dược” Tri Hoà nghiêm túc nói.

“Mị dược?”

“Đúng, huynh từ từ hưởng thụ đi...” Tri Hoà cười nhạt, nhanh như chớp điểm huyết biển Vô Song thành người gỗ, ném lên giường, cười duyên rồi bỏ đi để mặc tên háo sắc thống khổ muốn chết mà vô phương giải quyết. Vô Song ca dường như trách ta là do huynh tự chuốc lấy, coi như trả nợ phong lưu đi.

“Ai, mau ra đi” Tri Hoà bước ra ngoài đắm chiêu nhìn rừng đào đỏ hồng.

“Tam muội, như vậy có hơi quá không?” Tử y nam tử, tiểu như xuân phong, duyên dáng khuôn mặt hài hoà cùng trắng kiện thân thể búng mình nhảy xuống từ một cành anh đào.

“Đại tỉ phu, sao rảnh rồi mà đến đây? Không lo ở nhà chuẩn bị rước thê nhi về Mị Hoa Cung sao?”

“À, Tâm Nhi đã về đến Mị Hoa cung do đường xa mệt mỏi đang nghỉ ngơi. Nghe nói tam muội có nhã hứng ghé qua bắt tỉ phu ta đến đón tiếp” tử y nam nhân bắt tắc dĩ cạo sống mũi. Nào Dịch Kiếm Phong hắn muốn đến phá chuyện nhà người khác, tại tiểu bạch thỏ của hắn năng nặc đòi gặp muội muội, ai.... thật hết cách nhất vợ nhĩ trời mà.

“Cám ơn thịnh tình của đại tỉ phu, nhưng ta và tướng công còn có việc sau này có thời gian ghé qua thăm hỏi đại tỉ, cùng tam gia gia và tam nãi nãi”

“Vậy cũng được, nhưng tam muội lại đây ta nói nhỏ..” Dịch Kiếm Phong ngoắc ngoắc Tri Hoà đến gần liếc vào bên trong nhà tre rồi thì thầm.”Tam muội, đừng nên chơi với mị dược như thế sau này rất dễ bị.....liệt. Thiệt thối về phần muội mà thôi”

Tri Hoà nghe nói xong mặt đỏ tía tai, dùng ánh mắt hình viên đạn nhử Dịch Kiếm Phong”Chuyện nhà ta ai cần người lo, người mà còn nói lung tung ta mách tỉ tỉ về lịch sử phong lưu của người”

“Tam muội, nãi nãi của ta xin muội đẩy Tâm Nhi mà nghe phong thanh gì thì ta có nước chết”

“Vậy tốt nhất, tỉ phu mau đi đi trước khi ta đổi ý” Tri Hoà gằn giọng.

“Được ta đi, ta đi ngay..” Dịch Kiếm Phong đường đường Mị Hoa cung chủ chặt vật chạy bay biến trong lòng thâm than Mộ Dung gia tỉ muội đều là thùng giấm chua. Nhưng Tâm Nhi của hắn vẫn đáng yêu nhất. Đúng là ngây thơ nhất có Mộ Dung Tri Tâm, thông minh nhất có Mộ Dung Tri Nguyệt, nhưng đáng sợ nhất có lẽ là Mộ Dung Tri Hoà. Dịch Kiếm Phong rung mình thương thay cho tam muội phu, rất may hắn đã chọn Tri Tâm.

Võ lâm minh chủ Dương Tri sau một năm mất tích đột nhiên xuất hiện không chánh khỏi gây xôn xao, từ rất sớm một số nhân sĩ võ lâm đã đến trước cửa Võ Lâm Minh để nghênh đón.

“Minh chủ đã về đến” bỗng có tiếng người hô to. Theo sao là cả một đại phong cảnh, xem không đẹp không ăn tiền. Bạch mã tinh khôi công trên lưng tuần dật bất phạm chủ nhân, một thân áo lam huyền hoặc như tung sơn lưu thủy. Không mang vẻ đẹp ngẫu nhiên tâm can người ta như Đông Phương Vô Song, Dương Tri minh chủ ví như một làn nước trong trên đỉnh tuyết sơn không ai xứng đáng làm vẩn đục, chỉ có thể nhìn mà tôn thờ.

Mộ Dung Tri Hoa tức Dương Tri minh chủ xuống ngựa chán ghét nhìn một lũ có ánh mắt như lang đói kia. Thật là tức chết a, tại sao ta giả nam trang lại được hoan nghênh đến vậy. Còn khi là nữ nhân cả phu quân tân hôn cũng không thèm nhìn mặt đã trốn mất. Vô Song ca lo mà cầu trời đi, đừng để ta tìm được huynh...

Nghênh ngang đi vào cửa lớn Võ Lâm Minh sơn trang, Tri Hoa thoải mái ngồi trên bảo tọa của minh chủ nhìn lũ bị thối kia từ từ ổn định, mới ụ quyền lên tiếng.

“Các vị đã lâu không gặp, đại gia vẫn khỏe chứ?”

“Tại ơn minh chủ đều tốt cả”

“Vậy thì tốt” Tri Hoa gạt gù ra vẻ hài lòng.”Ta có một việc muốn hỏi”

“Minh chủ khách sáo”

“Tông tích của Đông Phương Vô Song” Giọng minh chủ bỗng nhiên trầm xuống, khiến bà con lạnh toát xương sống. Không phải đại công tử đã thành thân rồi sao, minh chủ còn ghi hận chuyện xưa hay sao.

“Đại công tử có đến Võ Lâm Minh một lần, sau đó liền rời đi nghe nói là đến Cung Sơn..” một vị đại hiệp khom lưng bẩm báo, mà trán toát mồ hôi lạnh. Biểu hiện của minh chủ hôm nay thực đáng sợ a.

“Cung Sơn? Bản doanh của Thiên Tầm Môn?” Lạnh buốt thanh âm rít lên, làm toàn gia hồn phách đều lia khỏi xác bay lơ lửng một hồi mới chậm chậm hồi thần đã không thấy bóng dáng minh chủ.

Dĩ nhiên là huynh lại mò đến chỗ yêu nữ đó, dám bỏ tân nương lại trong tân phòng mà chạy đến Thiên Tầm Môn. Vô Song ca lần này huynh chết chắc.... Ta sẽ cho huynh thử tư vị chết không bằng sống là như thế nào.

Đông Phương Vô Song đang ngao sơn ngoạn thủy bỗng đánh một cái rùng mình cùng vài cái ách xì liên tục, không phải bị nhiễm phong hàn rồi chứ.

Cung Sơn đỉnh núi xanh mượt lãng dăng bạch vân, hồng đượm hoa đào nở rộ tản mạn phủ bóng tuyết nhân. Đông Phương Vô Song bỗng bênh một thân nguyệt nha y phục, tay ôm vò nữ nhi hồng thơm ngát ngồi tựa một góc đào cổ thụ, phóng thái tuần dật phóng khoáng như tửu tiên. Thê lương ngâm thơ vịnh từ, nhìn cảnh nhớ người. Hồng tửu, lục sơn hồng bạch bạch,

Hồng phấn anh đào lại khai

Miền miên si tỉnh một câu ước.

Ước nguyện còn đó, hỏi còn đâu anh đào.

Năm trước hắn còn cùng Tri đệ uống nữ nhi hồng nơi đây vui vẻ biết bao, giờ lại mỗi người đôi ngả. Tri đệ lúc này đệ ở đâu, ta chỉ cầu mong nhìn lại đệ một mặt bắt ta làm trâu làm ngựa cũng được. Đứng bắt ta tìm kiếm vô vọng nữa được không.

“Yêu, ai đây? Chẳng phải Đông Phương công tử?” Một giọng ước ướn, ẻo lả thông thả xuất hiện.

“Lam Kiều? người muốn chết sao?” Đông Phương Vô Song nhếch mép khinh bỉ nhìn nữ nhân quyền rũ trước mặt.

“Ta còn yêu đời lắm mà. Hay ta cùng uống rượu giải sầu với công tử nhé?” Lam Kiều như rấn mình dây quấn vào thân hình Vô Song.

“Người hại ta như vậy còn chưa đủ sao?” Đông Phương Vô Song chưa chút lách mình ra khỏi cơ thể dây leo của Lam Kiều.

“Ai nha, đâu phải ta cố ý, ta đâu biết Dương minh chủ cũng thích ta”

“Ai nói ta thích người?” gió núi lành lạnh mang theo giọng âm hồn của ai đó.

“Tri đệ” Đông Phương Vô Song như đĩa phải vôi dầy nầy khi bóng dáng màu lam nhàn nhạt dần hiện rõ.

“Dương minh chủ, lâu không gặp. Lam Kiều ngày nhớ đêm mong ngài rất nhiều nga” Lam Kiều uốn eo thân hình hồ lô đứng lên chuẩn bị áp sát Mộ Dung Tri Hoà.

Thấy điệu bộ của ả yêu nữ, khiến Tri Hoà thấy buồn nôn. Không biết nàng bị ngu ngốc chỗ nào mà khi nhìn thấy con yêu nữ lấy cả thiên hạ làm chồng này quần quý lấy Vô Song ca là bao nhiêu máu nóng đều bốc lên đầu. Một năm trước có lẽ nàng chưa hiểu là tại sao, nhưng sau khi được nhị tử khơi thông năng mới biết đó là ghen. Nếu biết sớm một năm trước nàng đã không dại dột bỏ đi, vẫn ở cạnh huynh ấy song tê song tức thì đầu ra cơ sự này. Tất cả là tại ả, hôm nay ta sẽ tổng công báo thù. (Tác giả: Tri Hoà có họ hàng với Hoạn Thư kakakak...tên chỉ khác 1 chữ “n”)

“Lam cô nương thật có tình với ta sao?” Tri Hoà mỉm cười rất ưa là có phong thái của một công tử đa tình.

“Tình ta sâu tựa biển, đang đợi Dương minh chủ đây” Không hiểu có nữ nhân nào mặt dày như ả không nữa dám nói những lời ghê tởm đó ra miệng (có thể chỉ có mẫu thân của ta hay mẹ chồng ta, nhưng hai người đó thật sự là....có phần hơn chứ không kém)

“Tầm chân tình của Lam cô nương thật đáng khắc cốt ghi tâm. Nhưng rất tiếc....người không phải loại hình mà ta thích”

“Cái gì?” Lam Kiều thực sự bị đả kích. Từ cha sinh mẹ đẻ đến giờ chưa có nam nhân nào dám nói không thích ngoại hình của nàng. Nàng là Lam Kiều từng là đệ tử nhập môn của Mị Hoa Cung chủ, mị thuật cũng thuộc hàng nhất nhì võ lâm. Nhưng Mị Hoa Cung Chủ cũng thật tuý hứng tự dưng đòi truyền vị cung chủ xưa nay chỉ truyền nữ cho quý tử Dịch Kiếm Phong một nam nhân, với lý do hết sức thuyết phục là cần nhiều thời gian để chăm sóc phu quân. Lam Kiều sao có thể cam tâm, nàng dỡ mọi loại mị thuật mê hoặc thiếu chủ cũng không thành công cuối cùng lại thua con ngốc nhà Mộ Dung (tức đệ nhất mỹ nhân Mộ Dung Tri Tâm). Quá phần uất Lam Kiều rời khỏi sư môn, lập nên Thiên Tầm Môn ra sức câu dẫn nam nhân trong thiên hạ.

“Ngực quá lớn, hông không hợp tiêu chuẩn, nhìn trước nhìn sau chỉ như cái hồ lô đựng rượu rẻ tiền” Tri Hoà nhìn lướt từ trên xuống dưới Lam Kiều đáng vẻ đánh giá như mua trâu nái về cày. (Tác giả: theo quan niệm của các cụ trâu nái cày rất khỏe...).

“Chẳng hay Dương minh chủ thích loại hình nào?” Lam Kiều cố nén cơn giận đang trực trào ra.

“Thanh mảnh, tao nhã, e ấp thẹn thùng, quan trọng là tuổi tác không được quá lớn...” Tri Hoà cố gắng ngân dài câu cuối nhấn mạnh tăng đòn đả kích. Có nữ nhân nào không sợ già, sợ xấu chứ? Nhưng thời gian là thứ vô tình dù là đệ nhất mỹ nhân cũng có ngày hoa tàn hương phai. Thử xem yêu nữ người còn đứng vững được bao lâu.

“Người...người.. ta chỉ mới đôi mươi sao gọi là già”

“Đôi mươi? Ta nói người nghe năm đó mẫu thân ta đôi mươi thì ta đã tròn năm, mà trước ta còn hai vị tỉ tử. Như vậy Lam môn chủ có thể nói cũng thuộc loại hoàng hoa khuê nữ, độc thù phòng khuê, cả đời thủ tiết, hiếu thuận song thân” (Nói toẹt ra là ế chống vợ không ai thèm rước).

Tri Hoà tung cú nốc ao cuối cùng khiến Lam Kiều xiểng liểng ngã gục. Chỉ còn biết hét lên điên loạn vò đầu bứt tóc bỏ đi. “Beng” hiệp này Dương minh chủ toàn thắng.

“Tri đệ” Vô Song ca nầy giờ bị bỏ quên ruốc cuộc lên tiếng.

“Còn huynh theo ta” Tri Hoà neho mắt nhìn tội phụ trước mặt âm hiểm lên tiếng, rồi quay mình rời đi.

Hai người đến một gian nhà tre nhỏ, Đông Phương Vô Song không hiểu gì nhưng vẫn ngoan ngoãn theo sau. Tri Hoà nhàn nhã ngồi xuống bàn trúc đơn giản, đã bày sẵn một bình rượu men lam thơm ngát.

“Tri đệ nghe ta giải thích....” Đông Phương Vô Song quỳ xuống mắt rưng rưng nói.

Tri Hoa nhìn vẻ mặt hối lỗi của Vô Song mà suýt bật cười, không ngờ đại công tử cao ngạo phong lưu đánh nát tim bao kẻ hồng nhan. Nay lại quỳ dưới váy nàng cầu xin, a quên bây giờ nàng không mặc váy. Thôi quên đi dù sao đây cũng là một thanh tựu để đời nha, sau này có cái kể cho con cháu.

“Những lời huynh nói trước đây, huynh không quên chứ”

“Không ta không quên, ta thích đệ cả đời này ta chỉ muốn duy nhất ở bên cạnh đệ”

“Ta là nam nhân”

“Nam nhân thì sao chứ, chỉ cần là đệ nam nữ không quan hệ” (ý nói nam nữ ta đều ăn tuốt).

“Còn những mỹ nhân của huynh đâu?”

“Ta thề từ ngày rõ ràng tình cảm với đệ ta không chạm đến một ngón tay của nữ nhân” Vô Song thành thật thú tội.

“Về chuyện tha thứ cho huynh ta có thể xem xét” Tri Hoa mở chiết phiến phe phẩy giáng về ban ơn như thiên sứ, khiến Đông Phương công tử ngất ngây còn gà tây.

“Thật Sự?”

“Thật”

“Tri đệ ta yêu người” Đông Phương Vô Song mừng húm, khổ nhục kế thi triển chưa được một nửa đã thành công. Hân hoan nhào đến định ôm mỹ nhân vào lòng ai dè.....

“Khoan.... Trước hết huynh phải tỏ thành ý đã”

“Đệ muốn huynh phải làm sao?” Vô Song cụt hứng tiu nghỉu.

“Uống ly rượu trên bàn đi, nói trước trong đó có chứa Hạc Đỉnh Hồng(một loại kịch độc).Nếu huynh uống ta sẽ tha thứ cho huynh” Tri Hoa lạnh lùng nói, nhưng trong lòng thì vạn phần hi vọng.

“Được ta uống” ánh mắt Đông Phương Vô Song loé lên một ánh quang mang, điềm nhiên nâng chén uống cạn, bạc môi quyến rũ thanh thần cười khiến Tri Hoa nhỏ bé nhà chúng ta bị mê hoặc.Có trách chỉ trách mị thuật của Đông Phương công tử quá cao siêu làm sao tiểu Tri nhà chúng ta không đỡ.

“Vô Song ca, tại sao huynh....” Tri Hoa mắt ngấn lệ.

“Chỉ cần đệ muốn, ta có thể làm tất cả” Đông Phương Vô Song ôn nhu ôm Dương Tri vào lòng.Cánh mũi phập phồng hút ngửi mùi thơm hoa cỏ nhẹ nhàng mà hân nhung nhớ lâu nay, tận hưởng cảm giác mềm mại áp áp của cơ thể người ấy. Thật lạ đệ ấy là nam nhân mà cơ thể còn nhuyễn mịn hơn cả nữ nhân. Tri đệ cuối cùng đệ cũng quay trở về trong lòng ta, ta sẽ không bao giờ để đệ rời đi lần nữa. Cả đời đệ phải ở bên cạnh ta, đó là việc Đông Phương Vô Song này đã định ông trời cũng không thể cãi.

“Tri Nhi, ta yêu đệ...” chậm rãi mơn man cánh môi mọng đỏ thơm ngọt hơn anh đào, Đông Phương Vô Song không ngăn được dục vọng đang trào dâng bên trong. Đối với hắn Tri Nhi như một thứ thuốc phiện đã nếm một lần thì vĩnh viễn không muốn tách ra.

“Vô Song ca....” Tri Hoa nỉ non chìm đắm trong nụ hôn điêu luyện của Đông Phương công tử.

“Ân..”

“Trong rượu....trong rượu không phải Hạc Đỉnh Hồng...”

“Ân ta biết”

“Huynh biết?” ánh mắt mê mang của Tri Hoa chợt mở to.

“Đệ sẽ không nữa... với ta đâu..” Vô Song ngừng dây dưa với cái miệng nhỏ, cạ cạ đầu mũi vào cánh má hồng phấn lông tơ của Tri Hoa thích thú cười khê.

“Nhưng trong rượu có mị dược” Tri Hoa nghiêm túc nói.

“Mị được?”

“Đúng, huynh từ từ hưởng thụ đi...” Tri Hoà cười nhạt, nhanh như chớp điểm huyết biển Vô Song thành người gỗ, ném lên giường, cười duyên rồi bỏ đi để mặc tên háo sắc thống khổ muốn chết mà vô phương giải quyết. Vô Song ca chừng trách ta là do huynh tự chuốc lấy, coi như trả nợ phong lưu đi.

“Ai, mau ra đi” Tri Hoà bước ra ngoài đắm chiêu nhìn rừng đào đỏ hồng.

“Tam muội, như vậy có hơi quá không?” Tử y nam tử, tiểu như xuân phong, duyên dáng khuôn mặt hài hoà cùng trắng kiện thân thể búng mình nhảy xuống từ một cành anh đào.

“Đại tỉ phu, sao rảnh rồi mà đến đây? Không lo ở nhà chuẩn bị rước thê nhi về Mị Hoa Cung sao?”

“À, Tâm Nhi đã về đến Mị Hoa cung do đường xa mệt mỏi đang nghỉ ngơi. Nghe nói tam muội có nhã hứng ghé qua bắt tỉ phu ta đến đón tiếp” tử y nam nhân bắt tắc dĩ cạo cạo sống mũi. Nào Dịch Kiếm Phong hẳn muốn đến phá chuyện nhà người khác, tại tiểu bạch thỏ của hắn nằng nặc đòi gặp muội muội, ai.... thật hết cách nhất vợ nhì trời mà.

“Cám ơn thịnh tình của đại tỉ phu, nhưng ta và tướng công còn có việc sau này có thời gian ghé qua thăm hỏi đại tỉ, cùng tam gia gia và tam nãi nãi”

“Vậy cũng được, nhưng tam muội lại đây ta nói nhỏ...” Dịch Kiếm Phong ngoắc ngoắc Tri Hoà đến gần liếc vào bên trong nhà tre rồi thì thầm.”Tam muội, đừng nên chơi với mị được như thế sau này rất dễ bị....liệt. Thiệt thối về phần muội mà thôi”

Tri Hoà nghe nói xong mặt đỏ tía tai, dùng ánh mắt hình viên đạn nhử Dịch Kiếm Phong”Chuyện nhà ta ai cần người lo, người mà còn nói lung tung ta mách tỉ tỉ về lịch sử phong lưu của người”

“Tam muội, nãi nãi của ta xin muội đẩy Tâm Nhi mà nghe phong thanh gì thì ta có nước chết”

“Vậy tốt nhất, tỉ phu mau đi đi trước khi ta đổi ý” Tri Hoà gằn giọng.

“Được ta đi, ta đi ngay..” Dịch Kiếm Phong đường đường Mị Hoa cung chủ chặt vật chạy bay biến trong lòng thâm than Mộ Dung gia tỉ muội đều là thùng giấm chua. Nhưng Tâm Nhi của hắn vẫn đáng yêu nhất. Đúng là ngây thơ nhất có Mộ Dung Tri Tâm, thông minh nhất có Mộ Dung Tri Nguyệt, nhưng đáng sợ nhất có lẽ là Mộ Dung Tri Hoà. Dịch Kiếm Phong rung mình thương thay cho tam muội phu, rất may hắn đã chọn Tri Tâm.

....

Võ lâm minh chủ Dương Tri sau một năm mất tích đột nhiên xuất hiện không chánh khỏi gây xôn xao, từ rất sớm một số nhân sĩ võ lâm đã đến trước cửa Võ Lâm Minh để nghênh đón.

“Minh chủ đã về đến” bỗng có tiếng người hô to. Theo sao là cả một đại phong cảnh, xem không đẹp không ăn tiền. Bạch mã tinh khôi công trên lưng tuần dật bất phàm chủ nhân, một thân áo lam huyền hoặc như tung sơn lưu thủy. Không mang vẻ đẹp ngầu ngĩnh tâm can người ta như Đông Phương Vô Song, Dương Tri minh chủ ví như một làn nước trong trên đỉnh tuyết sơn không ai xứng đáng làm vấn đục, chỉ có thể nhìn mà tôn thờ.

Mộ Dung Tri Hoà tức Dương Tri minh chủ xuống ngựa chán ghét nhìn một lũ có ánh mắt như lang đói kia. Thật là tức chết a, tại sao ta giả nam trang lại được hoan nghênh đến vậy. Còn khi là nữ nhân cả phu quân tân hôn cũng không thèm nhìn mặt đã trốn mất. Vô Song ca lo mà cầu trời đi, đừng để ta tìm được huynh...

Nghênh ngang đi vào cửa lớn Võ Lâm Minh sơn trang, Tri Hoà thoải mái ngồi trên bảo tọa của minh chủ nhìn lũ bị thối kia từ từ ổn định, mới uy quyền lên tiếng.

“Các vị đã lâu không gặp, đại gia vẫn khỏe chứ?”

“Tại ơn minh chủ đều tốt cả”

“Vậy thì tốt” Tri Hoà gật gù ra vẻ hài lòng.”Ta có một việc muốn hỏi”

“Minh chủ khách sáo”

“Tông tích của Đông Phương Vô Song” Giọng mình chủ bỗng nhiên trầm xuống, khiến bà con lạnh toát xương sống. Không phải đại công tử đã thành thân rồi sao, mình chủ còn ghi hận chuyện xưa hay sao.

“Đại đại công tử có đến Vô Lâm Minh một lần, sau đó liền rời đi nghe nói là đến Cung Sơn..” một vị đại hiệp khom lưng bẩm báo, mà trán toát mồ hôi lạnh. Biểu hiện của mình chủ hôm nay thực đáng sợ a.

“Cung Sơn? Bản doanh của Thiên Tầm Môn?” Lạnh buốt thanh âm rít lên, làm toàn gia hồn phách đều lia khỏi xác bay lơ lửng một hồi mới chậm chậm hồi thần đã không thấy bóng dáng mình chủ.

Dĩ nhiên là huynh lại mò đến chỗ yêu nữ đó, dám bỏ tân nương lại trong tân phòng mà chạy đến Thiên Tầm Môn. Vô Song ca lần này huynh chết chắc.... Ta sẽ cho huynh thử tư vị chết không bằng sống là như thế nào.

Đông Phương Vô Song đang ngao sơn ngoạn thủy bỗng đánh một cái rùng mình cùng vài cái ách xì liên tục, không phải bị nhiễm phong hàn rồi chứ.

Cung Sơn đỉnh núi xanh mượt lãng đãng bạch vân, hồng đượm hoa đào nở rộ tản mạn phủ bóng tuyết nhân. Đông Phương Vô Song bỗng bèn một thân nguyệt nha y phục, tay ôm vò nữ nhi hồng thơm ngát ngồi tựa một gốc đào cổ thụ, phóng thái tuần dật phóng khoáng như tửu tiên. Thê lương ngậm thơ vịnh từ, nhìn cảnh nhớ người. Hồng tửu, lục sơn hồng bạch bạch,

Hồng phấn anh đào lại khai

Miền miên si tỉnh một câu ước.

Ước nguyện còn đó, hỏi còn đâu anh đào.

Năm trước hắn còn cùng Tri đệ uống nữ nhi hồng nơi đây vui vẻ biết bao, giờ lại mỗi người đôi ngả. Tri đệ lúc này đệ ở đâu, ta chỉ cầu mong nhìn lại đệ một mặt bắt ta làm trâu làm ngựa cũng được. Đứng bắt ta tìm kiếm vô vọng nữa được không.

“Yêu, ai đây? Chẳng phải Đông Phương công tử?” Một giọng ước ướn, ảo lả thông thả xuất hiện.

“Lam Kiều? người muốn chết sao?” Đông Phương Vô Song nhếch mép khinh bỉ nhìn nữ nhân quyến rũ trước mặt.

“Ta còn yêu đời lắm mà. Hay ta cùng uống rượu giải sầu với công tử nhé?” Lam Kiều như rấn mình dây quấn vào thân hình Vô Song.

“Người hại ta như vậy còn chưa đủ sao?” Đông Phương Vô Song chưa chút lách mình ra khỏi cơ thể dây leo của Lam Kiều.

“Ai nha, đâu phải ta cố ý, ta đâu biết Dương minh chủ cũng thích ta”

“Ai nói ta thích người?” gió núi lành lạnh mang theo giọng âm hồn của ai đó.

“Tri đệ” Đông Phương Vô Song như đũa phải vôi dầy nẩy khi bóng dáng màu lam nhàn nhạt dần hiện rõ.

“Dương minh chủ, lâu không gặp. Lam Kiều ngày nhớ đêm mong ngài rất nhiều nga” Lam Kiều uốn eo thân hình hồ lô đứng lên chuẩn bị áp sát Mộ Dung Tri Hoà.

Thấy điệu bộ của ả yêu nữ, khiến Tri Hoà thấy buồn nôn. Không biết nàng bị ngu ngốc chỗ nào mà khi nhìn thấy con yêu nữ lấy cả thiên hạ làm chồng này quần quýt lấy Vô Song ca là bao nhiêu máu nóng đều bốc lên đầu. Một năm trước có lẽ nàng chưa hiểu là tại sao, nhưng sau khi được nhị tử khôi thông náng mới biết đó là ghen. Nếu biết sớm một năm trước nàng đã không đại dột bỏ đi, vẫn ở cạnh huynh ấy song tê song tức thì đâu ra có sự này. Tất cả là tại ả, hôm nay ta sẽ tổng công báo thù. (Tác giả: Tri Hoà có họ hàng với Hoạn Thư kakakak...tên chỉ khác 1 chữ “n”)

“Lam cô nương thật có tình với ta sao?” Tri Hoà mỉm cười rất ưa là có phong thái của một công tử đa tình.

“Tình ta sâu tựa biển, đang đợi Dương minh chủ đây” Không hiểu có nữ nhân nào mặt dày như ả không nữa dám nói những lời ghê tởm đó ra miệng(có thể chỉ có mẫu thân của ta hay mẹ chồng ta, nhưng hai người đó thật sự là....có phần hơn chứ không kém)

“Tấm chân tình của Lam cô nương thật đáng khắc cốt ghi tâm.Nhưng rất tiếc....ngươi không phải loại hình mà ta thích”

“Cái gì?” Lâm Kiều thực sự bị đả kích. Từ cha sinh mẹ đẻ đến giờ chưa có nam nhân nào dám nói không thích ngoại hình của nàng. Nàng là Lâm Kiều từng là đệ tử nhập môn của Mị Hoa Cung chủ, mị thuật cũng thuộc hàng nhất nhì võ lâm.Nhưng Mị Hoa Cung Chủ cũng thật tuý hứng tự dưng đòi truyền vị cung chủ xưa nay chỉ truyền nữ cho quý tử Dịch Kiếm Phong một nam nhân, với lý do hết sức thuyết phục là cần nhiều thời gian để chăm sóc phu quân. Lâm Kiều sao có thể cam tâm, nàng dỡ mọi loại mị thuật mê hoặc thiếu chủ cũng không thành công cuối cùng lại thua con ngốc nhà Mộ Dung(tức đệ nhất mỹ nhân Mộ Dung Tri Tâm). Quá phần uất Lâm Kiều rời khỏi sư môn, lập nên Thiên Tầm Môn ra sức câu dẫn nam nhân trong thiên hạ.

“Ngực quá lớn, hông không hợp tiêu chuẩn, nhìn trước nhìn sau chỉ như cái hồ lô đựng rượu rẻ tiền” Tri Hoạ nhìn lướt từ trên xuống dưới Lâm Kiều đáng vẻ đánh giá như mua trâu nái về cày.(Tác giả: theo quan niệm của các cụ trâu nái cày rất khỏe...).

“Chẳng hay Dương minh chủ thích loại hình nào?”Lâm Kiều cố nén cơn giận đang trào ra.

“Thanh mảnh, tao nhã, e ấp thẹn thùng, quan trọng là tuổi tác không được quá lớn...”Tri Hoạ cố gắng ngân dài câu cuối nhấn mạnh tăng đòn đả kích. Có nữ nhân nào không sợ già, sợ xấu chứ? Nhưng thời gian là thứ vô tình dù là đệ nhất mỹ nhân cũng có ngày hoa tàn hương phai. Thử xem yêu nữ ngươi còn đứng vững được bao lâu.

“Ngươi...ngươi.. ta chỉ mới đôi mươi sao gọi là già”

“Đôi mươi? Ta nói ngươi nghe năm đó mẫu thân ta đôi mươi thì ta đã tròn năm, mà trước ta còn hai vị tỉ tỉ. Như vậy Lam môn chủ có thể nói cũng thuộc loại hoàng hoa khuê nữ, độc thủ phòng khuê, cả đời thủ tiết, hiếu thuận song thân”(Nói toẹt ra là ế chống vô không ai thèm rước).

Tri Hoạ tung cú nốc ao cuối cùng khiến Lâm Kiều xiểng liểng ngã gục. Chỉ còn biết hét lên điên loạn vò đầu bứt tóc bỏ đi. “Beng” hiệp này Dương minh chủ toàn thắng.

“Tri đệ” Vô Song ca này giờ bị bỏ quên ruốc cuộc lên tiếng.

“Còn huynh theo ta” Tri Hoạ nheo mắt nhìn tội phu trước mặt âm hiểm lên tiếng, rồi quay mình rời đi.

Hai người đến một gian nhà tre nhỏ, Đông Phương Vô Song không hiểu gì nhưng vẫn ngoan ngoãn theo sau. Tri Hoạ nhàn nhã ngồi xuống bàn trúc đơn giản, đã bày sẵn một bình rượu men lam thơm ngát.

“Tri đệ nghe ta giải thích...” Đông Phương Vô Song quỳ xuống mắt rưng rưng nói.

Tri Hoạ nhìn vẻ mặt hối lỗi của Vô Song mà suýt bật cười, không ngờ đại công tử cao ngạo phong lưu đánh nát tim bao kẻ hồng nhan. Nay lại quỳ dưới váy nàng cầu xin, a quên bây giờ nàng không mặc váy. Thôi quên đi dù sao đây cũng là một thanh tựu để đời nha, sau này có cái kể cho con cháu.

“Những lời huynh nói trước đây, huynh không quên chứ”

“Không ta không quên, ta thích đệ cả đời này ta chỉ muốn duy nhất ở bên cạnh đệ”

“Ta là nam nhân”

“Nam nhân thì sao chứ, chỉ cần là đệ nam nữ không quan hệ” (ý nói nam nữ ta đều ăn tuốt).

“Còn những mỹ nhân của huynh đâu?”

“Ta thề từ ngày rõ ràng tình cảm với đệ ta không chạm đến một ngón tay của nữ nhân” Vô Song thành thật thú tội.

“Về chuyện tha thứ cho huynh ta có thể xem xét” Tri Hoạ mở chiết phiến phe phẩy giáng về ban ơn như thiên sứ, khiến Đông Phương công tử ngất ngây còn gà tây.

“Thật Sự?”

“Thật”

“Tri đệ ta yêu người” Đông Phương Vô Song mừng hóm, khổ nhục kế thi triển chưa được một nửa đã thành công. Hân hoan nhào đến định ôm mỹ nhân vào lòng ai dè.....

“Khoan.... Trước hết huynh phải tỏ thành ý đã”

“Đệ muốn huynh phải làm sao?” Vô Song cụt hứng tiu nghỉu.

“Uống ly rượu trên bàn đi, nói trước trong đó có chứa Hạc Đỉnh Hồng(một loại kịch độc).Nếu huynh uống ta sẽ tha thứ cho huynh” Tri Hoạ lạnh lùng nói, nhưng trong lòng thì vạn phần hi vọng.

“Được ta uống” ánh mắt Đông Phương Vô Song loé lên một ánh quang mang, điềm nhiên nâng chén uống cạn, bạc môi quyến rũ thanh thần cười khiến Tri Hoạ nhỏ bé nhà chúng ta bị mê hoặc.Có trách chỉ trách mị thuật của Đông Phương công tử quá cao siêu làm sao tiểu Tri nhà chúng ta không đổ.

“Vô Song ca, tại sao huynh.....” Tri Hoạ mắt ngẩn lẹ.

“Chỉ cần đệ muốn, ta có thể làm tất cả” Đông Phương Vô Song ôn nhu ôm Dương Tri vào lòng.Cánh mũi phập phồng hít ngửi mùi thơm hoa cỏ nhẹ nhàng mà hân nhung nhớ lâu nay, tận hưởng cảm giác mềm mại áp áp của cơ thể người ấy. Thật lạ đệ ấy là nam nhân mà cơ thể còn nhuyễn mịn hơn cả nữ nhân. Tri đệ cuối cùng đệ cũng quay trở về trong lòng ta, ta sẽ không bao giờ để đệ rời đi lần nữa. Cả đời đệ phải ở bên cạnh ta, đó là việc Đông Phương Vô Song này đã định ông trời cũng không thể cãi.

“Tri Nhi, ta yêu đệ...” chậm rãi mơn man cánh môi mọng đỏ thơm ngọt hơn anh đào, Đông Phương Vô Song không ngăn được dục vọng đang trào dâng bên trong. Đối với hắc Tri Nhi như một thứ thuốc phiện đã nếm một lần thì vĩnh viễn không muốn tách ra.

“Vô Song ca....” Tri Hoạ nỉ non chìm đắm trong nụ hôn điêu luyện của Đông Phương công tử.

“Àn..”

“Trong rượu....trong rượu không phải Hạc Đỉnh Hồng...”

“Àn ta biết”

“Huynh biết?” ánh mắt mê mang của Tri Hoạ chợt mở to.

“Đệ sẽ không nở... với ta đâu..” Vô Song ngừng dây dưa với cái miệng nhỏ, cạ cạ đầu mũi vào cánh má hồng phấn lông tơ của Tri Hoạ thích thú cười khê.

“Nhưng trong rượu có mị dược” Tri Hoạ nghiêm túc nói.

“Mị dược?”

“Đúng, huynh từ từ hưởng thụ đi...” Tri Hoạ cười nhạt, nhanh như chớp điểm huyết biển Vô Song thành người gỗ, ném lên giường, cười duyên rồi bỏ đi để mặc tên háo sắc thống khổ muốn chết mà vô phương giải quyết. Vô Song ca đừng trách ta là do huynh tự chuốc lấy, coi như trả nợ phong lưu đi.

“Ai, mau ra đi” Tri Hoạ bước ra ngoài dăm chiêu nhìn rừng đào đỏ hồng.

“Tam muội, như vậy có hơi quá không?” Tử y nam tử, tiểu như xuân phong , duyên dáng khuôn mặt hài hoà cùng trắng kiện thân thể búng mình nhảy xuống từ một cành anh đào.

“Đại tỉ phu, sao rảnh rồi mà đến đây?.Không lo ở nhà chuẩn bị rước thê nhi về Mị Hoa Cung sao?”

“À, Tâm Nhi đã về đến Mị Hoa cung do đường xa mệt mỏi đang nghỉ ngơi.Nghe nói tam muội có nhã hứng ghé qua bắt tỉ phu ta đến đón tiếp” tử y nam nhân bắt tắc dĩ cạo cạo sống mũi. Nào Dịch Kiếm Phong hắc muốn đến phá chuyện nhà người khác, tại tiểu bạch thỏ của hắc nằng nặc đòi gặp muội muội, ai.... thật hết cách nhất vợ nhì trời mà.

“Cám ơn thịnh tình của đại tỉ phu, nhưng ta và tướng công còn có việc sau này có thời gian ghé qua thăm hỏi đại tỉ, cùng tam gia và tam nãi nãi”

“Vậy cũng được, nhưng tam muội lại đây ta nói nhỏ..” Dịch Kiếm Phong ngoắc ngoắc Tri Hoạ đến gần liếc vào bên trong nhà tre rồi thì thầm.”Tam muội, đừng nên chơi với mị được như thế sau này rất dễ bị.....liệt. Thiệt thòi về phần muội mà thôi”

Tri Hoạ nghe nói xong mặt đỏ tía tai, dùng ánh mắt hình viên đạn nhử Dịch Kiếm Phong”Chuyện nhà ta ai cần người lo, người mà còn nói lung tung ta mách tỉ tỉ về lịch sử phong lưu của người”

“Tam muội, nài nài của ta xin muội đẩy Tâm Nhi mà nghe phong thanh gì thì ta có nước chết”

“Vậy tốt nhất, tỉ phụ mau đi đi trước khi ta đổi ý” Tri Hoạ gằn giọng.

“Được ta đi, ta đi ngay..” Dịch Kiếm PhongSương sớm chờn vờn trên mặt biển, mang lại một quang cảnh nhuốm đầy u tịch. Một áo lam nhạt nam tử mờ nhạt như làn khói bước xuống thuyền, dương mắt nhìn quanh quất.

“Minh chủ ngài đã trở lại”

“Ân” áo lam nam tử khẽ đáp , xoay người lên ngựa phóng xuất.

.....

....

Vô lâm minh chủ Dương Tri sau một năm mất tích đột nhiên xuất hiện không chánh khối gây xôn xao, từ rất sớm một số nhân sĩ vô lâm đã đến trước cửa Vô Lâm Minh để nghênh đón.

“Minh chủ đã về đến” bỗng có tiếng người hô to. Theo sao là cả một đại phong cảnh, xem không đẹp không ăn tiền. Bạch mã tinh khôi công trên lưng tuần dật bất phàm chủ nhân, một thân áo lam huyền hoặc như tung sơn lưu thủy. Không mang vẻ đẹp ngẫu nhiên tâm can người ta như Đông Phương Vô Song, Dương Tri minh chủ ví như một làn nước trong trên đỉnh tuyết sơn không ai xứng đáng làm văn đục, chỉ có thể nhìn mà tôn thờ.

Mộ Dung Tri Hoạ tức Dương Tri minh chủ xuống ngựa chán ghét nhìn một lũ có ánh mắt như lang đói kia. Thật là tức chết a, tại sao ta giả nam trang lại được hoan nghênh đến vậy. Còn khi là nữ nhân cả phụ quân tân hôn cũng không thèm nhìn mặt đã trốn mất. Vô Song ca lo mà cầu trời đi,đừng để ta tìm được huynh...

Nghênh ngang đi vào cửa lớn Vô Lâm Minh sơn trang, Tri Hoạ thoải mái ngồi trên bảo tọa của minh chủ nhìn lũ bị thối kia từ từ ổn định, mới ụy quyền lên tiếng.

“Các vị đã lâu không gặp, đại gia vẫn khỏe chứ?”

“Tại ơn minh chủ đều tốt cả”

“Vậy thì tốt” Tri Hoạ gật gù ra vẻ hài lòng.”Ta có một việc muốn hỏi”

“Minh chủ khách sáo”

“Tổng tích của Đông Phương Vô Song” Giọng minh chủ bỗng nhiên trầm xuống, khiến bà con lạnh toát xương sống. Không phải đại công tử đã thành thân rồi sao, minh chủ còn ghi hận chuyện xưa hay sao.

“Đại đại công tử có đến Vô Lâm Minh một lần, sau đó liền rời đi nghe nói là đến Cung Sơn..” một vị đại hiệp khom lưng bẩm báo, mà trán toát mồ hôi lạnh. Biểu hiện của minh chủ hôm nay thực đáng sợ a.

“Cung Sơn? Bản doanh của Thiên Tầm Môn?” Lạnh buốt thanh âm rít lên, làm toàn gia hồn phách đều lia khỏi xác bay lơ lửng một hồi mới chậm chậm hồi thần đã không thấy bóng dáng minh chủ.

Dĩ nhiên là huynh lại mò đến chỗ yêu nữ đó, dám bỏ tân nương lại trong tân phòng mà chạy đến Thiên Tầm Môn. Vô Song ca lần này huynh chết chắc.... Ta sẽ cho huynh thử tư vị chết không bằng sống là như thế nào.

Đông Phương Vô Song đang ngao sơn ngoạn thủy bỗng đánh một cái rùng mình cùng vài cái ách xì liên tục, không phải bị nhiễm phong hàn rồi chứ.

Cung Sơn đỉnh núi xanh mượt lãng dăng bạch vân, hồng đượm hoa đào nở rộ tản mạn phủ bóng tuyết nhân. Đông Phương Vô Song bỗng bồng bềnh một thân nguyệt nha y phục, tay ôm vò nữ nhi hồng thơm ngát ngồi tựa một gốc đào cổ thụ, phóng thái tuần dật phóng khoáng như tửu tiên. Thê lương ngậm thơ vịnh từ, nhìn cảnh nhớ người.

Hồng tửu, lục sơn hồng bạch bạch,

Hồng phấn anh đào lại khai

Miên miên si tỉnh một câu ước.

Ước nguyện còn đó, hỏi còn đâu anh đào.

Năm trước hắn còn cùng Tri đệ uống nữ nhi hồng nơi đây vui vẻ biết bao, giờ lại mỗi người đôi ngả. Tri đệ lúc này đệ ở đâu, ta chỉ cầu mong nhìn lại đệ một mặt bắt ta làm trâu làm ngựa cũng được. Đứng bắt ta tìm kiếm vô vọng nữa được không.

“Yêu, ai đây? Chẳng phải Đông Phương công tử?” Một giọng ươn ướt, ảo lả thông thả xuất hiện.

“Lam Kiều? người muốn chết sao?” Đông Phương Vô Song nhếch mép khinh bỉ nhìn nữ nhân quyền rũ trước mặt.

“Ta còn yêu đời lắm mà. Hay ta cùng uống rượu giải sầu với công tử nhé?” Lam Kiều như rấn mình dây quấn vào thân hình Vô Song.

“Người hại ta như vậy còn chưa đủ sao?” Đông Phương Vô Song chua chát lách mình ra khỏi cơ thể dây leo của Lam Kiều.

“Ai nha, đâu phải ta cố ý, ta đâu biết Dương minh chủ cũng thích ta”

“Ai nói ta thích người?” gió núi lành lạnh mang theo giọng âm hồn của ai đó.

“Tri đệ” Đông Phương Vô Song như đũa phải vôi dây nẩy khi bóng dáng màu lam nhàn nhạt dần hiện rõ.

“Dương minh chủ, lâu không gặp. Lam Kiều ngày nhớ đêm mong ngài rất nhiều nga” Lam Kiều uốn eo thân hình hồ lô đứng lên chuẩn bị áp sát Mộ Dung Tri Hoà.

Thấy điệu bộ của ả yêu nữ, khiến Tri Hoà thấy buồn nôn. Không biết nàng bị ngu ngốc chỗ nào mà khi nhìn thấy con yêu nữ lấy cả thiên hạ làm chồng này quần quý lấy Vô Song ca là bao nhiêu máu nóng đều bốc lên đầu. Một năm trước có lẽ nàng chưa hiểu là tại sao, nhưng sau khi được nhị tử khơi thông năng mới biết đó là ghen. Nếu biết sớm một năm trước nàng đã không dại dột bỏ đi, vẫn ở cạnh huynh ấy song tê song tức thì đầu ra có sự này. Tất cả là tại ả, hôm nay ta sẽ tổng công báo thù. (Tác giả: Tri Hoà có họ hàng với Hoạn Thư kakakak...tên chỉ khác 1 chữ “n”)

“Lam cô nương thật có tình với ta sao?” Tri Hoà mỉm cười rất ưa là có phong thái của một công tử đa tình.

“Tình ta sâu tựa biển, đang đợi Dương minh chủ đây” Không hiểu có nữ nhân nào mặt dày như ả không nữa dám nói những lời ghê tởm đó ra miệng (có thể chỉ có mẫu thân của ta hay mẹ chồng ta, nhưng hai người đó thật sự là....có phần hơn chứ không kém)

“Tấm chân tình của Lam cô nương thật đáng khắc cốt ghi tâm. Nhưng rất tiếc....người không phải loại hình mà ta thích”

“Cái gì?” Lam Kiều thực sự bị đả kích. Từ cha sinh mẹ đẻ đến giờ chưa có nam nhân nào dám nói không thích ngoại hình của nàng. Nàng là Lam Kiều từng là đệ tử nhập môn của Mị Hoa Cung chủ, mị thuật cũng thuộc hàng nhất nhì võ lâm. Nhưng Mị Hoa Cung Chủ cũng thật tuý hứng tự dưng đòi truyền vị cung chủ xưa nay chỉ truyền nữ cho quý tử Dịch Kiếm Phong một nam nhân, với lý do hết sức thuyết phục là cần nhiều thời gian để chăm sóc phu quân. Lam Kiều sao có thể cam tâm, nàng dỡ mọi loại mị thuật mê hoặc thiếu chủ cũng không thành công cuối cùng lại thua con ngốc nhà Mộ Dung (tức đệ nhất mỹ nhân Mộ Dung Tri Tâm). Quá phần uất Lam Kiều rời khỏi sư môn, lập nên Thiên Tầm Môn ra sức câu dẫn nam nhân trong thiên hạ.

“Ngực quá lớn, mông không hợp tiêu chuẩn, nhìn trước nhìn sau chỉ như cái hồ lô đựng rượu rẻ tiền” Tri Hoà nhìn lướt từ trên xuống dưới Lam Kiều dáng vẻ đánh giá như mua trâu nái về cày.(Tác giả: theo quan niệm của các cụ trâu nái cày rất khỏe...).

“Chẳng hay Dương minh chủ thích loại hình nào?” Lam Kiều cố nén cơn giận đang trực trào ra.

“Thanh mảnh, tao nhã, e ấp thẹn thùng, quan trọng là tuổi tác không được quá lớn...” Tri Hoà cố gắng ngân dài câu cuối nhấn mạnh tăng đòn đả kích. Có nữ nhân nào không sợ già, sợ xấu chứ? Nhưng thời gian là thứ vô tình dù là đệ nhất mỹ nhân cũng có ngày hoa tàn hương phai. Thử xem yêu nữ người còn đứng vững được bao lâu.

“Người...người.. ta chỉ mới đôi mươi sao gọi là già”

“Đôi mươi? Ta nói người nghe năm đó mẫu thân ta đôi mươi thì ta đã tròn năm, mà trước ta còn hai vị tỉ tỉ. Như vậy Lam môn chủ có thể nói cũng thuộc loại hoàng hoa khuê nữ, độc thủ phòng khuê, cả đời thủ tiết, hiếu thuận song thân”(Nói toẹt ra là ế chồng vô không ai thèm rước).

Tri Hoà tung cú nốc ao cuối cùng khiến Lam Kiều xiểng liểng ngã gục. Chỉ còn biết hét lên điên loạn vò đầu bứt tóc bỏ đi. “Beng” hiệp này Dương minh chủ toàn thắng.

“Tri đệ” Vô Song ca này giờ bị bỏ quên ruốc cuộc lên tiếng.

“Còn huynh theo ta” Tri Hoà nheo mắt nhìn tội phu trước mặt âm hiểm lên tiếng, rồi quay mình rời đi.

Hai người đến một gian nhà tre nhỏ, Đông Phương Vô Song không hiểu gì nhưng vẫn ngoan ngoãn theo sau. Tri Hoà nhàn nhã ngồi xuống bàn trúc đơn giản, đã bày sẵn một bình rượu men lam thơm ngát.

“Tri đệ nghe ta giải thích...” Đông Phương Vô Song quỳ xuống mắt rưng rưng nói.

Tri Hoà nhìn vẻ mặt hối lỗi của Vô Song mà suýt bật cười, không ngờ đại công tử cao ngạo phong lưu đánh nát tim bao kẻ hồng nhan. Nay lại quỳ dưới váy nàng cầu xin, a quên bây giờ nàng không mặc váy. Thôi quên đi dù sao đây cũng là một thanh tựu để đời nha, sau này có cái kể cho con cháu.

“Những lời huynh nói trước đây, huynh không quên chứ”

“Không ta không quên, ta thích đệ cả đời này ta chỉ muốn duy nhất ở bên cạnh đệ”

“Ta là nam nhân”

“Nam nhân thì sao chứ, chỉ cần là đệ nam nữ không quan hệ” (ý nói nam nữ ta đều ăn tuốt).

“Còn những mỹ nhân của huynh đâu?”

“Ta thề từ ngày rõ ràng tình cảm với đệ ta không chạm đến một ngón tay của nữ nhân” Vô Song thành thật thú tội.

“Về chuyện tha thứ cho huynh ta có thể xem xét” Tri Hoà mở chiết phiến phe phẩy giáng về ban ơn như thiên sứ, khiến Đông Phương công tử ngất ngây còn gà tây.

“Thật Sự?”

“Thật”

“Tri đệ ta yêu người” Đông Phương Vô Song mừng húm, khổ nhục kể thi triển chưa được một nửa đã thành công. Hân hoan nhào đến định ôm mỹ nhân vào lòng ai dè.....

“Khoan.... Trước hết huynh phải tỏ thành ý đã”

“Đệ muốn huynh phải làm sao?” Vô Song cụt hứng tiu nghỉu.

“Uống ly rượu trên bàn đi, nói trước trong đó có chứa Hạc Đỉnh Hồng(một loại kịch độc).Nếu huynh uống ta sẽ tha thứ cho huynh” Tri Hoà lạnh lùng nói, nhưng trong lòng thì vạn phần hi vọng.

“Được ta uống” ánh mắt Đông Phương Vô Song loé lên một ánh quang mang, điềm nhiên nâng chén uống cạn, bạc môi quẩy rũ thanh thần cười khiến Tri Hoà nhỏ bé nhà chúng ta bị mê hoặc.Có trách chỉ trách mị thuật của Đông Phương công tử quá cao siêu làm sao tiểu Tri nhà chúng ta không đổ.

“Vô Song ca, tại sao huynh....” Tri Hoà mắt ngấn lệ.

“Chỉ cần đệ muốn, ta có thể làm tất cả” Đông Phương Vô Song ôn nhu ôm Dương Tri vào lòng. Cánh mũi phập phồng hít ngửi mùi thơm hoa cỏ nhẹ nhẹ mà hần nhưng nhớ lâu nay, tận hưởng cảm giác mềm mại áp áp của cơ thể người ấy. Thật lạ đệ ấy là nam nhân mà cơ thể còn nhuyễn mịn hơn cả nữ nhân. Tri đệ cuối cùng đệ cũng quay trở về trong lòng ta, ta sẽ không bao giờ để đệ rời đi lần nữa. Cả đời đệ phải ở bên cạnh ta, đó là việc Đông Phương Vô Song này đã định ông trời cũng không thể cải.

“Tri Nhi, ta yêu đệ...” chậm rãi mơn man cánh môi mọng đỏ thơm ngọt hơn anh đào, Đông Phương Vô Song không ngăn được dục vọng đang trào dâng bên trong. Đối với hần Tri Nhi như một thứ thuốc phiện đã nếm một lần thì vĩnh viễn không muốn tách ra.

“Vô Song ca....” Tri Hoà nỉ non chìm đắm trong nụ hôn điêu luyện của Đông Phương công tử.

“Ân..”

“Trong rượu....trong rượu không phải Hạc Đình Hồng...”

“Ân ta biết”

“Huynh biết?” ánh mắt mê mang của Tri Hoà chợt mở to.

“Đệ sẽ không nữa... với ta đâu.” Vô Song ngừng dây dưa với cái miệng nhỏ, cạ cạ đầu mũi vào cánh má hồng phấn lông tơ của Tri Hoà thích thú cười khê.

“Nhưng trong rượu có mị dược” Tri Hoà nghiêm túc nói.

“Mị dược?”

“Đúng, huynh từ từ hưởng thụ đi...” Tri Hoà cười nhạt, nhanh như chớp điểm huyết biển Vô Song thành người gỗ, ném lên giường, cười duyên rồi bỏ đi để mặc tên háo sắc thống khổ muốn chết mà vô phương giải quyết. Vô Song ca đừng trách ta là do huynh tự chuốc lấy, coi như trả nợ phong lưu đi.

“Ai, mau ra đi” Tri Hoà bước ra ngoài đắm chiêu nhìn rừng đào đỏ hồng.

“Tam muội, như vậy có hơi quá không?” Tử y nam tử, tiểu như xuân phong, duyên dáng khuôn mặt hài hoà cùng trắng kiện thân thể búng mình nhảy xuống từ một cành anh đào.

“Đại tỉ phu, sao rảnh rồi mà đến đây? Không lo ở nhà chuẩn bị rước thê nhi về Mị Hoa Cung sao?”

“À, Tâm Nhi đã về đến Mị Hoa cung do đường xa mệt mỏi đang nghỉ ngơi. Nghe nói tam muội có nhã hứng ghé qua bắt tỉ phu ta đến đón tiếp” tử y nam nhân bắt tắc dĩ cạo cạo sống mũi. Nào Dịch Kiếm Phong hần muốn đến phá chuyện nhà người khác, tại tiểu bạch thỏ của hần nằng nặc đòi gặp muội muội, ai.... thật hết cách nhất vớ nhĩ trời mà.

“Cám ơn thịnh tình của đại tỉ phu, nhưng ta và tướng công còn có việc sau này có thời gian ghé qua thăm hỏi đại tỉ, cùng tam gia gia và tam nãi nãi”

“Vậy cũng được, nhưng tam muội lại đây ta nói nhỏ...” Dịch Kiếm Phong ngoắc ngoắc Tri Hoà đến gần liếc vào bên trong nhà tre rồi thì thầm.”Tam muội, đừng nên chơi với mị dược như thế sau này rất dễ bị....liệt. Thiết thời về phần muội mà thôi”

Tri Hoà nghe nói xong mặt đỏ tía tai, dùng ánh mắt hình viên đạn nhử Dịch Kiếm Phong”Chuyện nhà ta ai cần người lo, người mà còn nói lung tung ta mách tỉ tỉ về lịch sử phong lưu của người”

“Tam muội, nãi nãi của ta xin muội đẩy Tâm Nhi mà nghe phong thanh gì thì ta có nước chết”

“Vậy tốt nhất, tỉ phu mau đi đSương sớm chờn vờn trên mặt biển, mang lại một quang cảnh nhuộm đầy ư tịch. Một áo lam nhạt nam tử mờ nhạt như làn khói bước xuống thuyền, dương mắt nhìn quanh quất.

“Minh chủ ngài đã trở lại”

“Ân” áo lam nam tử khê đáp, xoay người lên ngựa phóng xuất.

.....

....

Võ lâm minh chủ Dương Tri sau một năm mất tích đột nhiên xuất hiện không chánh khối gây xôn xao, từ rất sớm một số nhân sĩ võ lâm đã đến trước cửa Võ Lâm Minh để nghênh đón.

“Minh chủ đã về đến” bỗng có tiếng người hô to. Theo sao là cả một đại phong cảnh, xem không đẹp không ăn tiền. Bạch mã tinh khôi công trên lưng tuấn dật bất phàm chủ nhân, một thân áo lam huyền hoặc như tung sơn lưu thủy. Không mang vẻ đẹp ngẫu nhiên tâm can người ta như Đông Phương Vô Song, Dương Tri minh chủ ví như một làn nước trong trên đỉnh tuyết sơn không ai xứng đáng làm văn đục, chỉ có thể nhìn mà tôn thờ.

Mộ Dung Tri Hoà tức Dương Tri minh chủ xuống ngựa chán ghét nhìn một lũ có ánh mắt như lang đói kia. Thật là tức chết a, tại sao ta giả nam trang lại được hoan nghênh đến vậy. Còn khi là nữ nhân cả phu quân tân hôn cũng không thèm nhìn mặt đã trốn mất. Vô Song ca lo mà cầu trời đi, đừng để ta tìm được huynh...

Nghênh ngang đi vào cửa lớn Võ Lâm Minh sơn trang, Tri Hoà thoải mái ngồi trên bảo tọa của minh chủ nhìn lũ bị thối kia từ từ ổn định, mới ọ ọ quyền lên tiếng.

“Các vị đã lâu không gặp, đại gia vẫn khỏe chứ?”

“Tại ơn minh chủ đều tốt cả”

“Vậy thì tốt” Tri Hoà gật gù ra vẻ hài lòng.”Ta có một việc muốn hỏi”

“Minh chủ khách sáo”

“Tông tích của Đông Phương Vô Song” Giọng minh chủ bỗng nhiên trầm xuống, khiến bà con lạnh toát xương sống. Không phải đại công tử đã thành thân rồi sao, minh chủ còn ghi hận chuyện xưa hay sao.

“Đại công tử có đến Võ Lâm Minh một lần, sau đó liền rời đi nghe nói là đến Cung Sơn..” một vị đại hiệp khom lưng bẩm báo, mà trán toát mồ hôi lạnh. Biểu hiện của minh chủ hôm nay thực đáng sợ a.

“Cung Sơn? Bản doanh của Thiên Tầm Môn?” Lạnh buốt thanh âm rít lên, làm toàn gia hồn phách đều lia khỏi xác bay lơ lửng một hồi mới chậm chậm hồi thần đã không thấy bóng dáng minh chủ.

Dĩ nhiên là huynh lại mò đến chỗ yêu nữ đó, dám bỏ tân nương lại trong tân phòng mà chạy đến Thiên Tầm Môn. Vô Song ca lần này huynh chết chắc.... Ta sẽ cho huynh thử tư vị chết không bằng sống là như thế nào.

Đông Phương Vô Song đang ngao sơn ngoạn thủy bỗng đánh một cái rùng mình cùng vài cái ách xì liên tục, không phải bị nhiễm phong hàn rồi chứ.

Cung Sơn đỉnh núi xanh mượt lãng dăng bạch vân, hồng đượm hoa đào nở rộ tản mạn phủ bóng tuyết nhân. Đông Phương Vô Song bỗng bèn một thân nguyệt nha y phục, tay ôm vò nữ nhi hồng thơm ngát ngồi tựa một góc đào cổ thụ, phóng thái tuấn dật phóng khoáng như tửu tiên. Thê lương ngâm thơ vịnh từ, nhìn cảnh nhớ người.

Hồng tửu, lục sơn hồng bạch bạch,

Hồng phấn anh đào lại khai

Miên miên si tình một câu ước.

Ước nguyện còn đó, hỏi còn đâu anh đào.

Năm trước hần còn cùng Tri đệ uống nữ nhi hồng nơi đây vui vẻ biết bao, giờ lại mỗi người đôi ngả. Tri đệ lúc này đệ ở đâu, ta chỉ cầu mong nhìn lại đệ một mặt bắt ta làm trâu làm ngựa cũng được.Đứng bắt ta tìm kiếm vô vọng nữa được không.

“Yêu, ai đây? Chẳng phải Đông Phương công tử?” Một giọng ước ướ, ẻo lả thông thả xuất hiện.

“Lam Kiều? người muốn chết sao?” Đông Phương Vô Song nhếch mép khinh bỉ nhìn nữ nhân quyền rũ trước mặt.

“Ta còn yêu đời lắm mà. Hay ta cùng uống rượu giải sầu với công tử nhé?” Lam Kiều như rần mình dây quần vào thân hình Vô Song.

“Người hại ta như vậy còn chưa đủ sao?” Đông Phương Vô Song chua chát lách mình ra khỏi cơ thể dây leo của Lam Kiều.

“Ai nha, đâu phải ta cố ý, ta đâu biết Dương minh chủ cũng thích ta”

“Ai nói ta thích người?” gió núi lành lạnh mang theo giọng âm hồn của ai đó.

“Tri đệ” Đông Phương Vô Song như đĩa phải vôi dây nẩy khi bóng dáng màu lam nhàn nhạt dần hiện rõ.

“Dương minh chủ, lâu không gặp. Lam Kiều ngày nhớ đêm mong ngài rất nhiều nga” Lam Kiều uốn eo thân hình hồ lô đứng lên chuẩn bị áp sát Mộ Dung Tri Hoà.

Thấy điệu bộ của ả yêu nữ, khiến Tri Hoà thấy buồn nôn. Không biết nàng bị ngu ngốc chỗ nào mà khi nhìn thấy con yêu nữ lấy cả thiên hạ làm chồng này quần quý lấy Vô Song ca là bao nhiêu máu nóng đều bốc lên đầu. Một năm trước có lẽ nàng chưa hiểu là tại sao, nhưng sau khi được nhị tử khơi thông năng mới biết đó là ghen. Nếu biết sớm một năm trước nàng đã không dại dột bỏ đi, vẫn ở cạnh huynh ấy song tê song tức thì đầu ra có sự này. Tất cả là tại ả, hôm nay ta sẽ tổng công báo thù. (Tác giả: Tri Hoà có họ hàng với Hoạn Thư kakakak...tên chỉ khác 1 chữ “n”)

“Lam cô nương thật có tình với ta sao?” Tri Hoà mỉm cười rất ưa là có phong thái của một công tử đa tình.

“Tình ta sâu tựa biển, đang đợi Dương minh chủ đây” Không hiểu có nữ nhân nào mặt dày như ả không nữa dám nói những lời ghê tởm đó ra miệng (có thể chỉ có mẫu thân của ta hay mẹ chồng ta, nhưng hai người đó thật sự là....có phần hơn chứ không kém)

“Tấm chân tình của Lam cô nương thật đáng khắc cốt ghi tâm. Nhưng rất tiếc....người không phải loại hình mà ta thích”

“Cái gì?” Lam Kiều thực sự bị đả kích. Từ cha sinh mẹ đẻ đến giờ chưa có nam nhân nào dám nói không thích ngoại hình của nàng. Nàng là Lam Kiều từng là đệ tử nhập môn của Mị Hoa Cung chủ, mị thuật cũng thuộc hàng nhất nhì võ lâm. Nhưng Mị Hoa Cung Chủ cũng thật tuý hứng tự dưng đòi truyền vị cung chủ xưa nay chỉ truyền nữ cho quý tử Dịch Kiếm Phong một nam nhân, với lý do hết sức thuyết phục là cần nhiều thời gian để chăm sóc phu quân. Lam Kiều sao có thể cam tâm, nàng dỡ mọi loại mị thuật mê hoặc thiếu chủ cũng không thành công cuối cùng lại thua con ngốc nhà Mộ Dung (tức đệ nhất mỹ nhân Mộ Dung Tri Tâm). Quá phần uất Lam Kiều rời khỏi sư môn, lập nên Thiên Tầm Môn ra sức câu dẫn nam nhân trong thiên hạ.

“Ngực quá lớn, hông không hợp tiêu chuẩn, nhìn trước nhìn sau chỉ như cái hồ lô đựng rượu rẻ tiền” Tri Hoà nhìn lướt từ trên xuống dưới Lam Kiều đáng vẻ đánh giá như mua trâu nái về cày. (Tác giả: theo quan niệm của các cụ trâu nái cày rất khỏe...).

“Chẳng hay Dương minh chủ thích loại hình nào?” Lam Kiều cố nén cơn giận đang trực trào ra.

“Thanh mảnh, tao nhã, e ấp thẹn thùng, quan trọng là tuổi tác không được quá lớn...” Tri Hoà cố gắng ngân dài câu cuối nhấn mạnh tăng đòn đả kích. Có nữ nhân nào không sợ già, sợ xấu chứ? Nhưng thời gian là thứ vô tình dù là đệ nhất mỹ nhân cũng có ngày hoa tàn hương phai. Thử xem yêu nữ người còn đứng vững được bao lâu.

“Người..người.. ta chỉ mới đôi mươi sao gọi là già”

“Đôi mươi? Ta nói người nghe năm đó mẫu thân ta đôi mươi thì ta đã tròn năm, mà trước ta còn hai vị tỉ tỉ. Như vậy Lam môn chủ có thể nói cũng thuộc loại hoàng hoa khuê nữ, độc thù phòng khuê, cả đời thủ tiết, hiếu thuận song thân” (Nói toẹt ra là ế chồng vô không ai thèm rước).

Tri Hoà tung cú nốc ao cuối cùng khiến Lam Kiều xiểng liểng ngã gục. Chỉ còn biết hét lên điên loạn và đầu bứt tóc bỏ đi. “Beng” hiệp này Dương minh chủ toàn thắng.

“Tri đệ” Vô Song ca này giờ bị bỏ quên ruốc cuộc lên tiếng.

“Còn huynh theo ta” Tri Hoà nheo mắt nhìn tội phu trước mặt âm hiểm lên tiếng, rồi quay mình rời đi.

Hai người đến một gian nhà tre nhỏ, Đông Phương Vô Song không hiểu gì nhưng vẫn ngoan ngoãn theo sau. Tri Hoạ nhàn nhã ngồi xuống bàn trúc đơn giản, đã bày sẵn một bình rượu men lam thơm ngát.

“Tri đệ nghe ta giải thích....” Đông Phương Vô Song quỳ xuống mắt rưng rưng nói.

Tri Hoạ nhìn vẻ mặt hối lỗi của Vô Song mà suýt bật cười, không ngờ đại công tử cao ngạo phong lưu đánh nát tim bao kẻ hồng nhan. Nay lại quỳ dưới váy nàng cầu xin, a quên bây giờ nàng không mặc váy. Thôi quên đi dù sao đây cũng là một thanh tựu để đời nha, sau này có cái kể cho con cháu.

“Những lời huynh nói trước đây, huynh không quên chứ”

“Không ta không quên, ta thích đệ cả đời này ta chỉ muốn duy nhất ở bên cạnh đệ”

“Ta là nam nhân”

“Nam nhân thì sao chứ, chỉ cần là đệ nam nữ không quan hệ” (ý nói nam nữ ta đều ăn tuốt).

“Còn những mỹ nhân của huynh đâu?”

“Ta thề từ ngày rõ ràng tình cảm với đệ ta không chạm đến một ngón tay của nữ nhân” Vô Song thành thật thú tội.

“Về chuyện tha thứ cho huynh ta có thể xem xét” Tri Hoạ mở chiết phiến phe phẩy giáng về ban ơn như thiên sứ, khiến Đông Phương công tử ngất ngây còn gà tây.

“Thật Sự?”

“Thật”

“Tri đệ ta yêu người” Đông Phương Vô Song mừng húm, khổ nhục kế thi triển chưa được một nửa đã thành công. Hân hoan nhào đến định ôm mỹ nhân vào lòng ai dè.....

“Khoan.... Trước hết huynh phải tỏ thành ý đã”

“Đệ muốn huynh phải làm sao?” Vô Song cụt hứng tiu nghỉu.

“Uống ly rượu trên bàn đi, nói trước trong đó có chứa Hạc Đỉnh Hồng(một loại kịch độc).Nếu huynh uống ta sẽ tha thứ cho huynh” Tri Hoạ lạnh lùng nói, nhưng trong lòng thì vạn phần hi vọng.

“Được ta uống” ánh mắt Đông Phương Vô Song loé lên một ánh quang mang, diễm nhiên nâng chén uống cạn, bạc môi quyến rũ thanh thần cười khiến Tri Hoạ nhỏ bé nhà chúng ta bị mê hoặc.Có trách chỉ trách mị thuật của Đông Phương công tử quá cao siêu làm sao tiểu Tri nhà chúng ta không đổ.

“Vô Song ca, tại sao huynh....” Tri Hoạ mắt ngẩn lẹ.

“Chỉ cần đệ muốn, ta có thể làm tất cả” Đông Phương Vô Song ôn nhu ôm Dương Tri vào lòng.Cánh mũi phập phồng hít ngửi mùi thơm hoa cỏ nhẹ nhàng mà hân hoan nhớ lâu nay, tận hưởng cảm giác mềm mại áp áp của cơ thể người ấy. Thật lạ đệ ấy là nam nhân mà cơ thể còn nhuần mẫn hơn cả nữ nhân. Tri đệ cuối cùng đệ cũng quay trở về trong lòng ta, ta sẽ không bao giờ để đệ rời đi lần nữa. Cả đời đệ phải ở bên cạnh ta, đó là việc Đông Phương Vô Song này đã định ông trời cũng không thể cãi.

“Tri Nhi, ta yêu đệ...” chậm rãi mơn man cánh môi mọng đỏ thơm ngọt hơn anh đào, Đông Phương Vô Song không ngăn được dục vọng đang trào dâng bên trong. Đối với hắn Tri Nhi như một thứ thuốc phiện đã nếm một lần thì vĩnh viễn không muốn tách ra.

“Vô Song ca....” Tri Hoạ nỉ non chìm đắm trong nụ hôn điêu luyện của Đông Phương công tử.

“Ân..”

“Trong rượu....trong rượu không phải Hạc Đỉnh Hồng...”

“Ân ta biết”

“Huynh biết?” ánh mắt mê mang của Tri Hoạ chợt mở to.

“Đệ sẽ không nỡ... với ta đâu..” Vô Song ngừng dây dưa với cái miệng nhỏ, cạ cạ đầu mũi vào cánh má hồng phấn lông tơ của Tri Hoà thích thú cười khê.

“Nhưng trong rượu có mị được” Tri Hoà nghiêm túc nói.

“Mị được?”

“Đúng, huynh từ từ hưởng thụ đi...” Tri Hoà cười nhạt, nhanh như chớp điểm huyết biến Vô Song thành người gỗ, ném lên giường, cười duyên rồi bỏ đi để mặc tên háo sắc thống khổ muốn chết mà vô phương giải quyết. Vô Song ca chừng trách ta là do huynh tự chuốc lấy, coi như trả nợ phong lưu đi.

“Ai, mau ra đi” Tri Hoà bước ra ngoài đắm chiêu nhìn rừng đào đỏ hồng.

“Tam muội, như vậy có hơi quá không?” Tử y nam tử, tiểu như xuân phong, duyên dáng khuôn mặt hài hoà cùng trắng kiện thân thể búng mình nhảy xuống từ một cành anh đào.

“Đại tỉ phu, sao rảnh rồi mà đến đây?.Không lo ở nhà chuẩn bị rượu thê nhi về Mị Hoa Cung sao?”

“À, Tâm Nhi đã về đến Mị Hoa cung do đường xa mệt mỏi đang nghỉ ngơi.Nghe nói tam muội có nhã hứng ghé qua bắt tỉ phu ta đến đón tiếp” tử y nam nhân bắt tắc dĩ cạo cạo sống mũi. Nào Dịch Kiếm Phong hẳn muốn đến phá chuyện nhà người khác, tại tiểu bạch thỏ của hắn nằng nặc đòi gặp muội muội, ai.... thật hết cách nhất vợ nhĩ trời mà.

“Cám ơn thịnh tình của đại tỉ phu, nhưng ta và tướng công còn có việc sau này có thời gian ghé qua thăm hỏi đại tỉ, cùng tam gia gia và tam nãi nãi”

“Vậy cũng được, nhưng tam muội lại đây ta nói nhỏ..” Dịch Kiếm Phong ngoắc ngoắc Tri Hoà đến gần liếc vào bên trong nhà tre rồi thì thầm.”Tam muội, đừng nên chơi với mị được như thế sau này rất dễ bị....liệt. Thiệt thối về phần muội mà thôi”

Tri Hoà nghe nói xong mặt đỏ tía tai, dùng ánh mắt hình viên đạn nhử Dịch Kiếm Phong”Chuyện nhà ta ai cần người lo, người mà còn nói lung tung ta mách tỉ tỉ về lịch sử phong lưu của người”

“Tam muội, nãi nãi của ta xin muội đẩy Tâm Nhi mà nghe phong thanh gì thì ta có nước chết”

“Vậy tốt nhất, tỉ phu mau đi đSương sớm chờn vờn trên mặt biển, mang lại một quang cảnh nhuộm đầy u tịch. Một áo lam nhạt nam tử mờ nhạt như làn khói bước xuống thuyền, dương mắt nhìn quanh quất.

“Minh chủ ngài đã trở lại”

“Ân” áo lam nam tử khê đáp, xoay người lên ngựa phóng xuất.

.....

....

Vô lâm minh chủ Dương Tri sau một năm mất tích đột nhiên xuất hiện không chánh khối gây xôn xao, từ rất sớm một số nhân sĩ vô lâm đã đến trước cửa Vô Lâm Minh để nghênh đón.

“Minh chủ đã về đến” bỗng có tiếng người hô to. Theo sao là cả một đại phong cảnh, xem không đẹp không ăn tiền. Bạch mã tinh khôi công trên lưng tuần dật bất phàm chủ nhân, một thân áo lam huyền hoặc như tung sơn lưu thủy. Không mang vẻ đẹp ngầu ngĩnh tâm can người ta như Đông Phương Vô Song, Dương Tri minh chủ ví như một làn nước trong trên đỉnh tuyết sơn không ai xứng đáng làm văn đục, chỉ có thể nhìn mà tôn thờ.

Mộ Dung Tri Hoà tức Dương Tri minh chủ xuống ngựa chán ghét nhìn một lũ có ánh mắt như lang đói kia. Thật là tức chết a, tại sao ta giả nam trang lại được hoan nghênh đến vậy. Còn khi là nữ nhân cả phu quân tân hôn cũng không thèm nhìn mặt đã trốn mất. Vô Song ca lo mà cầu trời đi,đừng để ta tìm được huynh...

Nghênh ngang đi vào cửa lớn Vô Lâm Minh sơn trang, Tri Hoà thoải mái ngồi trên bảo tọa của minh chủ nhìn lũ bị thối kia từ từ ổn định, mới uy quyền lên tiếng.

“Các vị đã lâu không gặp, đại gia vẫn khỏe chứ?”

“Tại ơn minh chủ đều tốt cả”

“Vậy thì tốt” Tri Hoà gật gù ra vẻ hài lòng.”Ta có một việc muốn hỏi”

“Minh chủ khách sáo”

“Tông tích của Đông Phương Vô Song” Giọng minh chủ bỗng nhiên trầm xuống, khiến bà con lạnh toát xương sống. Không phải đại công tử đã thành thân rồi sao, minh chủ còn ghi hận chuyện xưa hay sao.

“Đại công tử có đến Võ Lâm Minh một lần, sau đó liền rời đi nghe nói là đến Cung Sơn..” một vị đại hiệp khom lưng bẩm báo, mà trán toát mồ hôi lạnh. Biểu hiện của minh chủ hôm nay thực đáng sợ a.

“Cung Sơn? Bản doanh của Thiên Tầm Môn?” Lạnh buốt thanh âm rít lên, làm toàn gia hồn phách đều lia khỏi xác bay lơ lửng một hồi mới chậm chậm hồi thần đã không thấy bóng dáng minh chủ.

Dĩ nhiên là huynh lại mò đến chỗ yêu nữ đó, dám bỏ tân nương lại trong tân phòng mà chạy đến Thiên Tầm Môn. Vô Song ca lần này huynh chết chắc.... Ta sẽ cho huynh thử tư vị chết không bằng sống là như thế nào.

Đông Phương Vô Song đang ngao sơn ngoạn thủy bỗng đánh một cái rùng mình cùng vài cái ách xì liên tục, không phải bị nhiễm phong hàn rồi chứ.

Cung Sơn đỉnh núi xanh mượt lãng đãng bạch vân, hồng đượm hoa đào nở rộ tản mạn phủ bóng tuyết nhân. Đông Phương Vô Song bỗng bồng bềnh một thân nguyệt nha y phục, tay ôm vò nữ nhi hồng thơm ngát ngồi tựa một gốc đào cổ thụ, phóng thái tuấn dật phóng khoáng như tửu tiên. Thê lương ngâm thơ vịnh từ, nhìn cảnh nhớ người.

Hồng tửu, lục sơn hồng bạch bạch,

Hồng phấn anh đào lại khai

Miên miên si tỉnh một câu ước.

Ước nguyện còn đó, hỏi còn đâu anh đào.

Năm trước hắn còn cùng Tri đệ uống nữ nhi hồng nơi đây vui vẻ biết bao, giờ lại mỗi người đôi ngả. Tri đệ lúc này đệ ở đâu, ta chỉ cầu mong nhìn lại đệ một mặt bắt ta làm trâu làm ngựa cũng được.Đứng bắt ta tìm kiếm vô vọng nữa được không.

“Yêu, ai đây? Chẳng phải Đông Phương công tử?” Một giọng ươn ướt, ảo lả thông thả xuất hiện.

“Lam Kiều? người muốn chết sao?” Đông Phương Vô Song nhếch mép khinh bỉ nhìn nữ nhân quỵn rũ trước mặt.

“Ta còn yêu đời lắm mà. Hay ta cùng uống rượu giải sầu với công tử nhé?” Lam Kiều như rắn mình dây quấn vào thân hình Vô Song.

“Người hại ta như vậy còn chưa đủ sao?” Đông Phương Vô Song chua chát lách mình ra khỏi cơ thể dây leo của Lam Kiều.

“Ai nha, đâu phải ta cố ý, ta đâu biết Dương minh chủ cũng thích ta”

“Ai nói ta thích người?” gió núi lành lạnh mang theo giọng âm hồn của ai đó.

“Tri đệ” Đông Phương Vô Song như đũa phải vôi dây nẩy khi bóng dáng màu lam nhàn nhạt dần hiện rõ.

“Dương minh chủ, lâu không gặp. Lam Kiều ngày nhớ đêm mong ngài rất nhiều nga” Lam Kiều uốn eo thân hình hồ lô đứng lên chuẩn bị áp sát Mộ Dung Tri Hoà.

Thấy điệu bộ của ả yêu nữ, khiến Tri Hoà thấy buồn nôn. Không biết nàng bị ngu ngốc chỗ nào mà khi nhìn thấy con yêu nữ lấy cả thiên hạ làm chồng này quẩn quấy lấy Vô Song ca là bao nhiêu máu nóng đều bốc lên đầu. Một năm trước có lẽ nàng chưa hiểu là tại sao, nhưng sau khi được nhị tử khôi thông náng mới biết đó là ghen. Nếu biết sớm một năm trước nàng đã không đại dột bỏ đi, vẫn ở cạnh huynh ấy song tê song tức thì đầu ra có sự này.Tất cả là tại ả, hôm nay ta sẽ tổng công báo thù.(Tác giả:Tri Hoà có họ hàng với Hoạn Thư kakakak...tên chỉ khác 1 chữ “n”)

“Lam cô nương thật có tình với ta sao?” Tri Hoạ mỉm cười rất ưa là có phong thái của một công tử đa tình.

“Tình ta sâu tựa biển, đang đợi Dương minh chủ đây” Không hiểu có nữ nhân nào mặt dày như ả không nữa dám nói những lời ghê tởm đó ra miệng(có thể chỉ có mẫu thân của ta hay mẹ chồng ta, nhưng hai người đó thật sự là....có phần hơn chứ không kém)

“Tầm chân tình của Lam cô nương thật đáng khắc cốt ghi tâm.Nhưng rất tiếc....ngươi không phải loại hình mà ta thích”

“Cái gì?” Lâm Kiều thực sự bị đả kích. Từ cha sinh mẹ đẻ đến giờ chưa có nam nhân nào dám nói không thích ngoại hình của nàng. Nàng là Lam Kiều từng là đệ tử nhập môn của Mị Hoa Cung chủ, mị thuật cũng thuộc hàng nhất nhì võ lâm.Nhưng Mị Hoa Cung Chủ cũng thật tùy hứng tự dưng đòi truyền vị cung chủ xưa nay chỉ truyền nữ cho quý tử Dịch Kiếm Phong một nam nhân, với lý do hết sức thuyết phục là cần nhiều thời gian để chăm sóc phu quân. Lam Kiều sao có thể cam tâm, nàng dỡ mọi loại mị thuật mê hoặc thiếu chủ cũng không thành công cuối cùng lại thua con ngốc nhà Mộ Dung(tức đệ nhất mỹ nhân Mộ Dung Tri Tâm). Quá phẫn uất Lam Kiều rời khỏi sư môn, lập nên Thiên Tầm Môn ra sức câu dẫn nam nhân trong thiên hạ.

“Ngực quá lớn, hông không hợp tiêu chuẩn, nhìn trước nhìn sau chỉ như cái hồ lô đựng rượu rẻ tiền” Tri Hoạ nhìn lướt từ trên xuống dưới Lam Kiều đáng vẻ đánh giá như mua trâu nái về cày.(Tác giả: theo quan niệm của các cụ trâu nái cày rất khỏe...).

“Chẳng hay Dương minh chủ thích loại hình nào?”Lam Kiều cố nén cơn giận đang trực trào ra.

“Thanh mảnh, tao nhã, e ấp thẹn thùng, quan trọng là tuổi tác không được quá lớn...”Tri Hoạ cố gắng ngân dài câu cuối nhấn mạnh tăng đòn đả kích. Có nữ nhân nào không sợ già, sợ xấu chứ? Nhưng thời gian là thứ vô tình dù là đệ nhất mỹ nhân cũng có ngày hoa tàn hương phai. Thử xem yêu nữ ngươi còn đứng vững được bao lâu.

“Ngươi...ngươi.. ta chỉ mới đôi mươi sao gọi là già”

“Đôi mươi? Ta nói ngươi nghe năm đó mẫu thân ta đôi mươi thì ta đã tròn năm, mà trước ta còn hai vị tỉ tỉ. Như vậy Lam môn chủ có thể nói cũng thuộc loại hoàng hoa khuê nữ, độc thủ phòng khuê, cả đời thủ tiết, hiếu thuận song thân”(Nói toẹt ra là ế chống vô không ai thèm rước).

Tri Hoạ tung cú nốc ao cuối cùng khiến Lam Kiều xiểng liểng ngã gục. Chỉ còn biết hét lên điên loạn vò đầu bứt tóc bỏ đi. “Beng” hiệp này Dương minh chủ toàn thắng.

“Tri đệ” Vô Song ca nãy giờ bị bỏ quên ruốc cuộc lên tiếng.

“Còn huynh theo ta” Tri Hoạ nheo mắt nhìn tội phu trước mặt âm hiểm lên tiếng, rồi quay mình rời đi.

Hai người đến một gian nhà tre nhỏ, Đông Phương Vô Song không hiểu gì nhưng vẫn ngoan ngoãn theo sau. Tri Hoạ nhàn nhã ngồi xuống bàn trúc đơn giản, đã bày sẵn một bình rượu men lam thơm ngát.

“Tri đệ nghe ta giải thích...” Đông Phương Vô Song quỳ xuống mắt rưng rưng nói.

Tri Hoạ nhìn vẻ mặt hối lỗi của Vô Song mà suýt bật cười, không ngờ đại công tử cao ngạo phong lưu đánh nát tim bao kẻ hồng nhan. Nay lại quỳ dưới váy nàng cầu xin, a quên bây giờ nàng không mặc váy. Thôi quên đi dù sao đây cũng là một thanh tựu để đời nha, sau này có cái kể cho con cháu.

“Những lời huynh nói trước đây, huynh không quên chứ”

“Không ta không quên, ta thích đệ cả đời này ta chỉ muốn duy nhất ở bên cạnh đệ”

“Ta là nam nhân”

“Nam nhân thì sao chứ, chỉ cần là đệ nam nữ không quan hệ” (ý nói nam nữ ta đều ăn tuốt).

“Còn những mỹ nhân của huynh đâu?”

“Ta thề từ ngày rõ ràng tình cảm với đệ ta không chạm đến một ngón tay của nữ nhân” Vô Song thành thật thú tội.

“Về chuyện tha thứ cho huynh ta có thể xem xét” Tri Hoa mở chiết phiến phe phẩy giáng về ban ơn như thiên sứ, khiến Đông Phương công tử ngất ngây còn gà tây.

“Thật Sự?”

“Thật”

“Tri đệ ta yêu người” Đông Phương Vô Song mừng hóm, khổ nhục kế thi triển chưa được một nửa đã thành công. Hân hoan nhào đến định ôm mỹ nhân vào lòng ai dè.....

“Khoan.... Trước hết huynh phải tỏ thành ý đã”

“Đệ muốn huynh phải làm sao?” Vô Song cụt hứng tiu nghỉu.

“Uống ly rượu trên bàn đi, nói trước trong đó có chứa Hạc Đỉnh Hồng(một loại kịch độc).Nếu huynh uống ta sẽ tha thứ cho huynh” Tri Hoa lạnh lùng nói, nhưng trong lòng thì vạn phần hi vọng.

“Được ta uống” ánh mắt Đông Phương Vô Song loé lên một ánh quang mang, diễm nhiên nâng chén uống cạn, bạc môi quyến rũ thanh thần cười khiến Tri Hoa nhỏ bé nhà chúng ta bị mê hoặc.Có trách chỉ trách mị thuật của Đông Phương công tử quá cao siêu làm sao tiểu Tri nhà chúng ta không đổ.

“Vô Song ca, tại sao huynh....” Tri Hoa mắt ngấn lệ.

“Chỉ cần đệ muốn, ta có thể làm tất cả” Đông Phương Vô Song ôn nhu ôm Dương Tri vào lòng.Cánh mũi phấp phồng hít ngửi mùi thơm hoa cỏ nhẹ nhàng mà hân nhung nhớ lâu nay, tận hưởng cảm giác mềm mại áp áp của cơ thể người ấy. Thật lạ đệ ấy là nam nhân mà cơ thể còn nhuần mịn hơn cả nữ nhân. Tri đệ cuối cùng đệ cũng quay trở về trong lòng ta, ta sẽ không bao giờ để đệ rời đi lần nữa. Cả đời đệ phải ở bên cạnh ta, đó là việc Đông Phương Vô Song này đã định ông trời cũng không thể cãi.

“Tri Nhi, ta yêu đệ...” chậm rãi mơn man cánh môi mọng đỏ thơm ngọt hơn anh đào, Đông Phương Vô Song không ngăn được dục vọng đang trào dâng bên trong. Đối với hắn Tri Nhi như một thứ thuốc phiện đã nếm một lần thì vĩnh viễn không muốn tách ra.

“Vô Song ca....” Tri Hoa nỉ non chìm đắm trong nụ hôn điêu luyện của Đông Phương công tử.

“Àn..”

“Trong rượu....trong rượu không phải Hạc Đỉnh Hồng...”

“Àn ta biết”

“Huynh biết?” ánh mắt mê mang của Tri Hoa chợt mở to.

“Đệ sẽ không nữa... với ta đâu..” Vô Song ngừng dây dưa với cái miệng nhỏ, cạ cạ đầu mũi vào cánh má hồng phần lông tơ của Tri Hoa thích thú cười khê.

“Nhưng trong rượu có mị dược” Tri Hoa nghiêm túc nói.

“Mị dược?”

“Đúng, huynh từ từ hưởng thụ đi...” Tri Hoa cười nhạt, nhanh như chớp điểm huyết biển Vô Song thành người gỗ, ném lên giường, cười duyên rồi bỏ đi để mặc tên háo sắc thống khổ muốn chết mà vô phương giải quyết. Vô Song ca đừng trách ta là do huynh tự chuốc lấy, coi như trả nợ phong lưu đi.

“Ai, mau ra đi” Tri Hoa bước ra ngoài đắm chiêu nhìn rừng đào đỏ hồng.

“Tam muội, như vậy có hơi quá không?” Tử y nam tử, tiểu như xuân phong , duyên dáng khuôn mặt hài hoà cùng trắng kiện thân thể búng mình nhảy xuống từ một cành anh đào.

“Đại tỉ phu, sao rảnh rồi mà đến đây?.Không lo ở nhà chuẩn bị rước thê nhi về Mị Hoa Cung sao?”

“À, Tâm Nhi đã về đến Mị Hoa cung do đường xa mệt mỏi đang nghỉ ngơi.Nghe nói tam muội có nhã hứng ghé qua bắt tỉ phu ta đến đón tiếp” tử y nam nhân bất tức dĩ cạo cạo sống mũi. Nào Dịch Kiếm Phong hắn muốn đến phá chuyện nhà người khác, tại tiểu bạch thỏ của hắn năng nặc đòi gặp muội muội, ai.... thật hết cách nhất vợ nhì trời mà.

“Cám ơn thịnh tình của đại tể phu, nhưng ta và tướng công còn có việc sau này có thời gian ghé qua thăm hỏi đại tể, cùng tam gia gia và tam nãi nãi”

“Vây cũng được, nhưng tam muội lại đây ta nói nhỏ..” Dịch Kiếm Phong ngoắc ngoắc Tri Hoà đến gần liếc vào bên trong nhà tre rồi thì thầm.”Tam muội, đừng nên chơi với mị được như thế sau này rất dễ bị.....liệt. Thiệt thối về phần muội mà thôi”

Tri Hoà nghe nói xong mặt đỏ tía tai, dùng ánh mắt hình viên đạn nhử Dịch Kiếm Phong”Chuyện nhà ta ai cần người lo, người mà còn nói lung tung ta mách tể tể về lịch sử phong lưu của người”

“Tam muội, nãi nãi của ta xin muội đẩy Tâm Nhi mà nghe phong thanh gì thì ta có nước chết”

“Vây tốt nhất, tể phu mau đi đi trước khi ta đổi ý” Tri Hoà gằn giọng.

“Được ta đi, ta đi ngay..” Dịch Kiếm Phong đường đường Mị Hoa cung chủ chặt vật chạy bay biến trong lòng thâm than Mộ Dung gia tể muội đều là thùng giấm chua. Nhưng Tâm Nhi của hắn vẫn đáng yêu nhất. Đúng là ngây thơ nhất có Mộ Dung Tri Tâm, thông minh nhất có Mộ Dung Tri Nguyệt, nhưng đáng sợ nhất có lẽ là Mộ Dung Tri Hoà. Dịch Kiếm Phong rung mình thương thay cho tam muội phu, rất may hắn đã chọn Tri Tâm.

trước khi ta đổi ý” Tri Hoà gằn giọng.

“Được ta đi, ta đi ngay..” Dịch Kiếm Phong đường đường Mị Hoa cung chủ chặt vật chạy bay biến trong lòng thâm than Mộ Dung gia tể muội đều là thùng giấm chua. Nhưng Tâm Nhi của hắn vẫn đáng yêu nhất. Đúng là ngây thơ nhất có Mộ Dung Tri Tâm, thông minh nhất có Mộ Dung Tri Nguyệt, nhưng đáng sợ nhất có lẽ là Mộ Dung Tri Hoà. Dịch Kiếm Phong rung mình thương thay cho tam muội phu, rất may hắn đã chọn Tri Tâm.

i trước khi ta đổi ý” Tri Hoà gằn giọng.

“Được ta đi, ta đi ngay..” Dịch Kiếm Phong đường đường Mị Hoa cung chủ chặt vật chạy bay biến trong lòng thâm than Mộ Dung gia tể muội đều là thùng giấm chua. Nhưng Tâm Nhi của hắn vẫn đáng yêu nhất. Đúng là ngây thơ nhất có Mộ Dung Tri Tâm, thông minh nhất có Mộ Dung Tri Nguyệt, nhưng đáng sợ nhất có lẽ là Mộ Dung Tri Hoà. Dịch Kiếm Phong rung mình thương thay cho tam muội phu, rất may hắn đã chọn Tri Tâm.

đường đường Mị Hoa cung chủ chặt vật chạy bay biến trong lòng thâm than Mộ Dung gia tể muội đều là thùng giấm chua. Nhưng Tâm Nhi của hắn vẫn đáng yêu nhất. Đúng là ngây thơ nhất có Mộ Dung Tri Tâm, thông minh nhất có Mộ Dung Tri Nguyệt, nhưng đáng sợ nhất có lẽ là Mộ Dung Tri Hoà. Dịch Kiếm Phong rung mình thương thay cho tam muội phu, rất may hắn đã chọn Tri Tâm.

3. Chương 3: Anh Hùng Vô Lệ

Thái dương toả ánh vàng len lén qua song thưa, Đông Phương Vô Song sau một đêm thống khổ mệt mỏi tỉnh giấc. Lờ mờ trong nắng sớm, hắn nhìn thấy nhân ảnh áo lam vẫn điềm đạm bên cạnh bàn trà. Hắn tự hỏi đang tỉnh hay mơ, hai mươi mốt kiếp phong lưu tình trường lẫn lộn hắn vẫn chưa thực sự hiểu tình là vật gì?

Nhưng hắn hiểu yêu là như thế nào, yêu có nhiều cách. Yêu chỉ có thể nhẹ nhàng như làn nước mát tràn vào tim khiến ta khó nhận biết, đến khi nó biến mất lại khiến con tim đau đến tâm tê phé liệt thiên trường địa cửu.

“Tri đệ” Đông Phương Vô Song yếu ớt gọi.

“Huynh tỉnh?” Dương Tri chậm chậm quay đầu ánh mắt bình thản ôn nhu, tiến lại cạnh giường giúp Vô Song ngồi dậy.

“Tri đệ...” bất chợt Vô Song dùng sức kéo nàng vào lòng, hắn muốn tận hưởng thật sâu thứ mùi hương lam thảo trên thân nàng. Hắn yêu Tri đệ của hắn, chỉ duy nhất một người thật sự chạm vào trong tâm hắn thật sâu. Khiến hắn sung sướng ngọt ngào, lại đột ngột biến mất bóp nát từng mảnh trái tim hắn.

Có câu ‘anh hùng vô lệ’ nhưng hắn đã từng không thể kìm nén để những dòng lệ đắng ngắt tuôn chảy trong nỗi nhớ nhung nhân nhi đang yên ổn trong lồng ngực. Quả thực anh hùng không vô lệ mà chỉ là nam nhân lệ không nhẹ đạn, chỉ chưa chạm đến chỗ thương tâm mà thôi.

“Vô Song ca huynh có khát?” mềm nhẹ âm thanh thổi vào tai khiến hắn không khỏi một trận tim loạn nhịp.
“Ân”

Dương Tri tách khỏi vòng tay Vô Song đến bên cạnh bàn ngã một chén trà đưa đến trước mặt hắn. Nhưng Vô Song vẫn chần chừ không muốn uống.

“Sao vậy? trà quá nguội sao?” Dương Tri ân cần hỏi.

“Phải?” ánh mắt Vô Song chút biến hoá xong rất nhanh trở lại mơ màng.

“Đệ đi pha bình trà khác” Dương Tri định đứng lên dời đi.

“Không ta không đợi được, dùng cách khác để có trà nóng đi” Vô Song làm nũng đạo.

“Huynh muốn đệ làm sao bây giờ” Dương Tri vẫn ngây thơ mở lớn đôi mắt tinh anh thực đẹp. Vô Song cười khê đầy mê hoặc, đưa tay ôn nhu miết nhẹ cánh môi anh đào hồng nhuận của Dương Tri thì thào.”Dùng miệng của đệ được không, vừa thơm lại vừa rất ẩm” ánh mắt hoa đào rực rỡ quang mang, thêm vài phần đa tình khiến ai cũng không thể từ chối. Trị đệ dù gì Vô Song ca của đệ cũng là con của đệ nhất hảo sắc giáo chủ, đệ tử của tình thánh, đệ nhất phong lưu công tử Đông Phương Vô Song.

“Huynh... ta... ta” Dương Tri ấp úng không biết làm sao.(tác giả: đáng thương cho bạn Tri Hoạ dù có đáng sợ đến đâu cũng không lại Vô Song ca).

“Nào” Đông Phương Vô Song tà tiếu nâng chén trà đã nguội lạnh lên môi Dương Tri. Thứ nước chè màu xanh non khôn khéo luồn lách vào khoang miệng thơm ngọt thật hấp dẫn, khiến hắn không thể đợi thêm. Tham lam áp sát cuốn lấy mật dịch bên trong, ban đầu thì điên cuồng chiếm giữ, lúc sau lại dạt dào ôn nhu như thủy triều cuốn nuốt tâm can Dương Tri yếu ớt.

“Dương Tri ta yêu đệ...” thấy Dương Tri gần như xấp ngất vì thiếu dưỡng khí, Vô Song mới chậm chạp buồn tha đôi môi nàng, chuyển dịch qua mang tai môn trôn.

“Tên ta không phải là Dương Tri”

“Thế là gì?” Vô Song vẫn ôn tồn âu yếm không nửa điểm sinh khí.

“Huynh không sinh khí?”

“Không chỉ cần đệ không muốn nói ta không ép” hẹp dài phượng nhãn khê đóng mê mẩn tiếp tục dây dưa.

“Ta là Tri Hoạ” Nàng nhẹ nhàng thở ra một cái tên, nghĩ hắn sẽ giật mình nhưng không.

“Hoạ Nhi ta yêu đệ...”

“Lời yêu huynh luôn nói dễ dàng vậy sao?” Tri Hoạ bắt tri bắt giác thở dài.”Huynh nghe nói đã thành thân”

“Ta.. đến mặt tân nương cũng chưa nhìn..”

“Nếu huynh bên ta nàng ấy phải làm sao?”

“Ta không biết... có lẽ chỉ có thể kiếp sau...” Vô Song thanh âm trầm xuống tách khỏi dây dưa.

“Không được...” Tri Hoạ nghẹn ngào, bắt giác rơi lệ.” Một Vô Song ca vô tình vô nghĩa thực sự ta không cần” Tri Hoạ vùng thoát khỏi vòng tay Vô Song xoay lưng bước đi. Lồng nàng rất đau, nhưng lại có chút ấm áp. Vô Song ca sẵn sàng từ bỏ mọi thứ vì Dương Tri, như với tân nương của chàng Tri Hoạ lại quá tuyệt tình. Có phải nàng quá tham lam mong muốn một Vô Song quá thập toàn thập mỹ hay không?

“Hoạ Nhi dù đệ có chấp nhận hay không đời này kiếp này ta cũng chỉ nguyện cùng đệ. Dù có làm tổn thương cả thiên hạ ta cũng không hối tiếc” Đông Phương Vô Song vội vã xuống giường đuổi theo Tri Hoạ ra ngoài. Bàn chân trần dẫm đạp lên lớp lá tre sắc nhọn, từng vết đỏ son uốn éo dần hiện rõ.

“Có đau không?”

“Đau? đệ muốn hỏi ta chỗ nào đau? trong tim hay dưới chân?” Đông Phương Vô Song cười, nụ cười không còn ấm áp như xuân phong mà bi thương với nỗi đau khắc cốt ghi tâm. Có gì đau khổ bằng tương tư? miên miên yêu hận nào có thoát khỏi tương tư.

“Ta đi, huynh bảo trọng” Tri Hoà vuốt mặt lau sạch lệ, quả thực nàng không thể, là không đủ can đảm đối mặt với một Vô Song bi thương như thế.

“Được đệ cứ ra đi, nếu muốn. Nhưng một ngày nếu chùn chân mỗi gỏi hãy quay lại tìm ta. Ta vĩnh viễn chỉ có đệ” Đông Phương Vô Song uể oải buồn thối hai tay bất lực nhìn bóng lưng nhỏ bé trước mặt. Hắn biết muốn giữ cũng không được, thật mĩa mai thay đệ nhất phong lưu công tử nay chỉ biết bất lực nhìn người yêu ra đi.

.....

“Ai nói là ta đi một mình?” ngữ khí biến đổi Tri Hoà vẫn không xay người nói.

“Ý đệ là...?” Đông Phương Vô Song mắt sáng rỡ.

“Ta không biết..” Mộ Dung Tri Hoà nhếch mép cường gian xảo tiếp tục bước đi. Dạy chồng không thể ngày một ngày hai được, rèn sắt thì phải rèn từ từ Vô Song ca a đời còn dài.

Đông Phương Vô Song vì quá vui mừng vội vàng chạy theo Tri Hoà mà ngây ngô không biết tương lai đen tối đang trực chờ phía trước. Nhưng không sao hắn còn cả đời để chịu đựng mà.

Võ Lâm Minh

Mất tích mình chủ sau một năm trở về, có rất nhiều việc phải giải quyết. Sau một ngày Mộ Dung Tri Hoà mệt mỏi trở về phòng định nghỉ ngơi một chút, sáng mai mới có sức nghĩ ra cái gì đó để giáo huấn cái tên ngốc kia nhưng.....

Cửa phòng vừa mở thì một cảnh không thể tưởng tượng nổi đập vào mắt. Ánh nến ngọt ngào như mật, hoa hồng thơm ngát rải đầy đất. Hồng nhạt sa chương mỹ nam đang nằm chống cằm, lồng ngực nảy nở cứng rắn nửa kín nửa hở hấp dẫn phô bày, phong tình vạn trạng. A thật khiến người ta phải chảy nước miếng.

“huynh làm gì?” Tri Hoà nuốt nước bọt hỏi.

“Tất nhiên là muốn hầu hạ đệ rồi” Đông Phương Vô Song lợi dụng lúc Dương minh chủ không chú ý kéo vào lòng. Tóc đen như mực xoã cung quần lầy làn da trắng nõn không rời, bạc môi không yên phận kéo xuống cái cổ thanh mảnh như xuân trùng nhấm nháp khiến Tri Hoà phải bật ra một tiếng rên rĩ.” A. ân... Vô Song ca thả ta ra” Tri Hoà suy yếu vô lực dẫy dụa. Phương nhân hé mở mang theo tiểu ý, hắn vô cùng đắc trí khi kế hoạch đi theo chiều hướng tốt. Từ nhỏ hắn đã được dạy dỗ thứ gì là của mình thì không ai có thể lấy, nếu không phải của mình thì phải bất chấp thủ đoạn mà đoạt lấy. Hoà Nhi chỉ tiếc đệ đã vào tầm ngắm của ta, có trốn đến đâu cũng thoát không được. Đầu tiên sẽ là tiền gian hậu cưới, cưới rồi sau này lo gì đệ bỏ đi nữa(tác giả: Vô Song ca không phải cả hai đã cưới rồi sao..? đúng là tên ngố gian xảo mà)

“Hoà Nhi ta muốn đệ” Đông Phương Vô Song thổi một luồng khí nỉ non bên tai Tri Hoà khiến nàng khẽ run rẩy. Bảo đảm nàng sẽ không thể cưỡng lại chiêu này của hắn luôn bách chiến bách thắng.há há há

“Vô Song ca.....”

“Ân”

“Huynh.....biến ngay ra ngoài cho ta” Tri Hoà găm lên xách cổ Vô Song như con mèo mướp đá phăng ra ngoài. Vô tình đóng sập cửa bỏ lại đệ nhất mỹ nam tuần lãng ngồi ở đó mà cào cửa cả đêm.

Những ngày tiếp theo, nhân sự trong Võ Lâm Minh bắt đầu thấy quen mắt với cảnh Minh Chủ vừa đi vừa đá đại công tử kiên trì bám riết không ngừng. Ai ai cũng bùi ngùi khóc thầm thay cho đại công tử bị ngược đãi, sao mình chủ lại không biết thương hương tiếc ngọc thế?

“Hoà Nhi ăn điểm tâm”

“Ta không muốn ăn”

“Điểm tâm không đủ ngọt sao? để ta mớm cho đệ”

“Sắc quý, biến cho khuất mắt ta....”

‘Phụt!..’vèo” đại công tử bị lãnh một cước bay lên ngọn cây.....

.....

“Hoạ Nhi mệt mỗi”

“Àn”

“Ta giúp đệ xoa bóp..”

“Huynh đang làm gì?”

“Xoa bóp....”

“Xoa bóp sao tay lại ở trên ngực ta...”

“Ách...cái là phương pháp mới...”

“Biến.....”

Nóc nhà bị thủng một lỗ do đại công tử bị một chưởng đánh văng....

.....

“Cái gì đây?”

“Nước nóng”

“Làm gì?”

“Để đệ tắm rửa”

“Cám ơn, sao huynh còn chưa ra ngoài....?Ấy ấy huynh định làm gì?”

“giúp đệ thoát xiêm y để cùng tắm”

“Sâu động đục biến thái....cút”

Đại môn bị phá nát in rõ hình người bị đá văng.....

4. Chương 4: Gạo Nấu Thành Cơm

Sau bao nhiêu công sức bày mưu tính kế để ăn gọn mĩ nhân nhưng bất thành của Đông Phương Vô Song. Hắn bắt đầu bị lâm vào trạng thái trầm cảm suốt ngày ngồi trong đình hóng mát phía sau hậu viện của Võ Lâm Minh. Đám hạ nhân qua lại, ai ai cũng đều thương cảm đại công tử bị Minh Chủ ngược đãi đến sinh bệnh.

Nhưng mọi người dường như đã lầm, sau bóng giáng cô tịch ngồi trong đình viện kia là một nụ cười hồ ly ánh ngời gian xảo. Biểu hiện của hắn bất quá chỉ là khoảng lặng trước một cơn bão lớn. Nhiều ngày lao tâm khổ tứ bất lực, Đông Phương công tử đành viết thư cầu cứu với phụ mẫu ở nhà. Hắn đã dốc hết ruột gà gan vịt ra mà hồi lỗi, sau đó bất ngờ nhận được bồ câu đưa thư chỉ có mấy dòng ngắn ngủi của mẫu thân.

“Thứ gì là của mình thì không thể mất.Nếu không phải của mình thì ...cướp....

.....Gạo nấu thành cơm luôn đi....”

Ban đầu hắn rất lấy làm ngạc nhiên, hắn nghĩ mẫu thân sẽ phản đối, vì ở nhà đã có vị Mộ Dung cô nương kia. Thực không ngờ, hắn ngồi ngơ ngác mồm méo xệch nhìn mảnh giấy mất mấy giây. Cuối cùng đưa ra một kết luận, mẫu thân hắn không phải người thường vì vậy suy nghĩ thực sự dị thường, nên tốt nhất cứ liều một phen.(Tác giả: Song ca lớn đầu rồi còn đi mách mẹ....mất mặt)

Một đêm nguyệt hắc phong cao, thời điểm lý tưởng để làm chuyện xấu Đông Phương Vô Song ngồi gọn trong góc phòng cố gắng thu mình lại mắt thâm quầng nhìn chòng chọc vào một quyển sách nhỏ, không khác gì mấy tên nghiện Hentai là mấy.May mắt hắn còn thừa hưởng chút phong thái phiêu dật từ phụ mẫu nếu không thân là tác giả nhìn thấy cảnh này muốn xoá phước hắn ra khỏi chuyện cho xong.

“Vô Song ca huynh đang làm gì?”Tri Hoạ đến tối trở về phòng, nhìn thấy cảnh này có chút giật mình. Có phải nàng đã làm hơi quá khiến hắn thành loạn óc rồi không? Thôi chết có khi nào Mộ Dung Tri Hoạ lại mang tiếng sát phu?(tác giả: Hoạ tí bây giờ mới biết mình ác sao? -_-”)

“Không có gì chỉ là đang đọc sách” Đông Phương Vô Song ngược đôi mắt thâm quầng lên nhìn Tri Hoạ một chút rồi lại chăm chú vào quyển sách. Tri Hoạ không hỏi gì thêm, để nguyên y phục leo lên giường ngủ vì sau nhiều đêm ở với tên này nàng luôn phải đề cao cảnh giác, chiến đấu bất cứ lúc nào.

Thông thường ngay khi Tri Hoạ lên giường Đông Phương Vô Song ngay lật tức theo sau,nhưng hôm nay nàng đợi mãi vẫn không thấy hắn đi ngủ.Kì lạ, hắn vẫn đang đọc sách sao? Nàng trở mình nhìn, vẫn thấy hắn trong đèn đọc sách không có chút gì là muốn đi ngủ.Đáng lẽ nàng phải thấy làm hoan hỉ khi hắn không còn quấy rối nữa.Nhưng sao chiếc giường lại cảm giác vô cùng trống trải.Thiếu hơi ấm người rất lạnh, rất lạnh....

.....

Hơi ẩm lạnh lạnh của sớm mai đánh thức Tri Hoạ tỉnh giấc, đưa tay chạm vào vị trí bên cạnh vẫn trống không. Vậy là cả đêm hắn không lên giường ngủ sao? một mình vươn mình bước xuống giường, lướt mắt nhìn về phía góc phòng, lòng nàng không khỏi nhói lên một tia đau đớn khi thấy Đông Phương Vô Song cuộn tròn ngủ trên tay vẫn cầm quyển thư đêm qua. Quyển thư đó có gì khiến hắn mê mẩn vậy nhỉ?

Mộ Dung Tri Hoạ rón rén lại gần lấy quyển thư trong tay Vô Song ra xem. Quyển sách không có chữ chỉ toàn những hình vẽ.....long dương...từ khi nào hắn có sở thích này? Tri Hoạ lão đảo lù ra sau mấy bước vứt vội quyển sách như thứ gì đó hết sức ghê tởm, rồi lao ra khỏi phòng.

Chạy một mạch không định hướng, khi đoán đã đủ xa khỏi nơi kia nàng mới một nhàoai tựa vào một thân cây. Hơi thở trong tiết trời giá lạnh mỏng manh uốn éo theo cánh môi anh đào run rẩy như nỗi đau hoà vào ánh nắng yếu ớt ngày đầu đông. Có phải nàng đã sai lầm ? Nếu năm ấy sớm nói cho hắn chân tướng sẽ không xảy ra cố sự thể này. Nhưng nàng sợ ... một khi biết hắn sẽ nhanh chóng rời bỏ nàng, quanh hắn có biết bao hồng nhan đến và đi như cánh hồ điệp. Mộ Dung Tri Hoạ không thể có mỹ sắc như đại tỉ, tuyệt đỉnh thông minh như nhị tỉ chỉ có võ công thì làm gì có khả năng nắm giữ trái tim hắn. Nàng chỉ còn cách ở bên cạnh hắn âm thầm giành trọn tâm tư cho hắn dưới thân phận Dương Tri minh chủ vô lâm, Dương tam hiệp của Loạn thế tam hiệp, một nam nhân.....

“Con bà nó, đứa ném gì vào đầu ông đây thế này?” Đông Phương Vô Song lâu bầu tỉnh dậy vừa kịp nhìn thấy một bóng áo lam lướt nhanh biến mất sau cánh cửa.Hắn ngẩn ra một lúc mới nhận ra đó là Hoạ Nhi. Làm gì mới sáng sớm đã chạy như ma đuổi vậy? Hay là đau bụng? Thật là ta chỉ lơ là mấy ngày đã đi ra ngoài ăn bậy. Thiet tình đệ ấy vẫn vậy không biết lo cho bản thân gì hết.

....

“Hoạ Nhi đệ đang làm gì ở đây? không lạnh sao?” Đông Phương Vô Song không biết từ lúc nào đã đem vòng tay ấm áp choàng lấy Tri Hoạ ôm vào lòng. Bạc môi nhàn nhạt một tia cười ấm áp sưởi ấm ai kia khỏi sự lạnh lẽo của sương sớm.

“Vô Song ca, huynh thích đệ chứ?” trắng noãn rằng ngọc kê cắn môi anh đào, Tri Hoạ ngập ngừng hỏi.

“Không ta không thích đệ” Tâm ai đó lộp bộp rạn nứt rớt thẳng xuống đáy vực.”Mà ta yêu đệ” Vô Song cười giảo hoạt xoay người kia đối diện với mình hạnh phúc ôm chặt.Đây là lần đầu tiên Hoạ Nhi chủ động

hé lộ tình cảm với hắn. Cái cảm giác đơn phương quả thực đáng sợ, nay hắn đã được đáp lại như vậy một đời chỉ cần có đệ....

“VẬY HUYNH THÍCH LONG DƯƠNG SAO?” long lanh ánh mắt phủ một tầng sương mỏng Tri Hoạ mệnh mang nhìn hắn.

“Ách... cái này...trước đây thì không.Nhưng Hoạ Nhi đệ yên tâm ta sẽ cố gắng không để đệ thất vọng” Đông Phương Vô Song vẽ mặt thành khẩn thề thốt làm Tri Hoạ càng thêm lộn tiết không biết trong đầu hắn đang nghĩ gì nữa? Cái tên điên này hoá ra là đang nghiên cứu long dương là vì nàng. Đúng thực là không biết nên khóc hay nên cười đây....

“Hoạ Nhi theo ta” Vô Song bất ngờ buông Tri Hoạ nắm lấy tay nàng kéo đi.

“Đi..đi đâu?” Mộ Dung Tri Hoạ ngơ ngác hỏi.

“Tập Luyện”

“Gì?”

“Long dương..”

Quai hàm rút xuống tận ngực, Tri Hoạ như con rối gỗ bị Vô Song lôi tuột vào phòng.Vẫn trong tình trạng đông cứng nàng bị hắn đè xuống giường.”Để xem nào, trong sách nói bước đầu thì vẫn giống như nam nữ bình thường , lúc then chốt mới cần thể này... này thể ...” (tác giả: ai muốn biết thể này là thể nào để nghị tự tìm Đạm mĩ mà đọc....)

Đông Phương Vô Song lật sách xem qua một chút rồi bắt đầu tiến hành. Khi hắn khai mở vạt áo Tri Hoạ mới bắt đầu lấy lại ý thức.

“Đông Phương Vô Song ngươi làm cái quỷ gì?” Mộ Dung Tri Hoạ mắt tròn trắng túm lấy Vô Song định một chưởng đánh văng như mọi khi ai ngờ...

“Hoạ Nhi bình thường là do ta không đề phòng đệ mà thôi, đệ tưởng mấy chiêu đó xài hoài được sao” Đông Phương Vô Song gian tà túm chặt lấy hai tay nàng đè ngược lên đầu, hiện nguyên hình đại hôi lang chuẩn bị ăn bữa sáng ngon lành.

“Đông Phương Vô Song ngươi hỗn đản..thả ta ra...ngô..” Chưa chửi hết câu một anh đào đã bị ngăn chặn. Ban đầu chỉ là mơn trớn bên ngoài, sau được đà làm tới tham lam tiến vào dây dưa hút cạn thứ mật dịch thơm ngọt mê người.Sao trước đây hắn không biết nhỉ, không ngờ nam nhân còn ngọt hơn cả nữ nhân. Biết thể ta đã ăn ngay từ đầu cần gì đợi đến bây giờ, tranh thủ ăn mau mới được..

Dù đã bao năm lặn lội trên giang hồ, cũng ăn không ít khổ nhưng đây là lần đầu tiên bị một nam nhân thân mật đến vậy.Mộ Dung Tri Hoạ có chút sợ hãi muốn vùng vẫy thoát khỏi nhưng không thể, dù lý trí cho biết nguy hiểm đang một tầng cao nhưng khát vọng cùng sự tò mò giới tính lại không ngừng thôi thúc nên kháng cự yếu ớt chỉ tăng thêm dục vọng cho kẻ phía trên. Cái gì tới thì không muốn cũng sẽ tới, đôi môi mê hoặc của Vô Song sau khi hưởng thụ hết thứ thơm ngọt của nàng tiếp tục lần mò xuống cái cổ xinh đẹp trắng nõn mềm mại.

“Vô Song ca không...”

“Ngoan nào để ta cho đệ biết thể nào là thiên đường...” Vô Song ôn nhu trấn an Tri Hoạ tiếp tục khai mở vạt áo nhưng....cái gì thể này???

“Hoạ Nhi đệ bị thương?” như bị một chậu nước lạnh tạt vào Vô Song cơ thể cứng ngắc khi vừa chạm vào lớp lụa trắng quấn thành nhiều vòng trước ngực Tri Hoạ.

“Không.. không phải.... chúng ta nên ngừng thôi” Tri Hoạ lúng túng vùng ra khỏi vòng tay Vô Song ngồi dậy chỉnh lại y phục.

“Thôi được, nhưng để ta xem vết thương của đệ đã” miệng nói tay làm Đông Phương Vô Song tháo tuột lớp lụa trắng. Bờ ngực phẳng lì của Dương minh chủ không biết bị thứ gì đã thương mà tự dưng sưng tấy, cứ to dần theo từng lớp lụa tháo xuống.

Phút chốc nụ hoa màu hồng phấn e ấp lộ ra trước mắt, Đông Phương Vô Song ngây ngốc nhìn. Tri Hoa hoảng loạn mặt còn đỏ hơn mặt trời giữa trưa luống cuống không biết trốn đi đâu.

“Vô Song ca ta...ta...” Tri Hoa lấp bắp

“Không cần nói...” Đông Phương Vô Song ra hiệu cho nàng không cần giả thích. Hắn đang đấu tranh tư tưởng gần chết vì mấy chuyện long dương kia, nay thì tốt rồi hắc hắc.

Vô Song ôm trọn thân thể nhuyễn mềm vào lòng âu yếm trân trọng như bảo vật. Hắn từng bước nhấm nháp từ xương quai hàm xanh tinh xảo, dần xuống nụ hồng quyến rũ. Chiếc lưỡi gian xảo như lửa nóng lướt qua truyền từng hồi nhiệt khiến cơ thể nàng tê dại, đôi lúc hắn dùng lực một chút dòng điện mãnh liệt lại buộc nàng phải nỉ non vài tiếng rên rỉ, cơ thể vận vẹo. Hắn muốn âu yếm nàng thêm một lúc nữa để nàng có thể thích nghi, nhưng Hoa Nhi đúng là một yêu tinh mà cứ vận vẹo cơ thể mãi khiến hắn không thể kiểm chế vật nam tính càng lúc càng khó chịu.

Trong khoảng khắc nàng có phần cứng nhắc khi hắn lách thân mình vào giữa hai chân nàng.

“Hoa Nhi ta.. có thể ..”(tác giả: hỏi làm gì??)

“Ân” trong cơn mê đảo nàng chỉ thuận miệng đáp bừa ai biết đã đồng ý cho tên đại sắc lang kia chiếm tiện nghi nàng chứ...

Bàn tay điêu luyện như có ma thuật, lần lượt xiêm y dần tiêu mất, chẳng mấy chốc cơ thể như bạch ngọc rực sáng một mảnh xuân quang bên trong lam bích sa trường. Mãnh liệt nam tính ôn nhu cần trọng dò đường, bất ngờ tiến thẳng vào hoa tâm theo sau tiếng thét thất thanh nhanh chóng bị bế trụ bằng một cái hôn nồng nàn xoa dịu.

“Hoa Nhi ... ta yêu nàng” Hắn thì thầm bên tai nàng cố kìm nén đứng im đợi nàng thích nghi

“Vô Song ca...ta cũng yêu chàng” châu lệ long lanh lăn tròn đau đớn pha lẫn hạnh phúc đầu là lần đầu, hay có thể lần cuối cũng nguyện dâng hiến cho chàng.

“Ngô...Vô Song ca rất đau...” tiếng rên rỉ kiều mị khiến lý trí chỉ như sợi tơ mong manh của hắn vỡ vụn đứt phụt, dục vọng to lớn không thể kiềm chế hắn bắt đầu động thân vào nơi ngọt hơn tơ, bóp chặt lấy hắn. Dù đã có nhiều kinh nghiệm với nữ nhân nhưng nàng thực đặc biệt, đem lại cho hắn ham muốn đến cực đại. “Hoa Nhi ta xin lỗi, cố chịu một chút....” tốc độ ngày một gấp rút cơn đau xé đôi cơ thể tưởng như giết chết nàng, nhưng khoái cảm từ từ xuất hiện khiến nàng quên đi tất cả chỉ muốn thêm tựa sát vào hắn hoà làm một vũng viên không rời.

Đau đớn, khoái lạc, hạnh phúc hoà làm một đóa đôi uyên ương đến đỉnh điểm của thăng hoa. Rống to một tiếng thỏa mãn đưa toàn bộ tinh túy tích tụ bên trong nàng hắn khoan khoái gục xuống ôm nàng vào lòng tiến vào mộng đẹp.

5. Chương 5: Nguyện Làm Uyên Ương

Một nha hoàn mặc áo thiên thanh lễ độ đứng trước cửa phòng mình chủ gọi:

“Minh chủ hôm nay ngài đã thấy khá hơn chưa?”

“Hôm nay ta vẫn mệt, muốn nghỉ ngơi, không cho ai quấy rầy..”

“Vâng” tiểu nha hoàn thở dài bước đi, đã ba ngày rồi minh chủ không ra ngoài. Lại không ời đại phu không biết có chuyện gì. Hay là do giao đấu bị thương muốn giấu kín tránh ảnh hưởng đến đại hội võ lâm sắp đến, mới không ra ngoài. Minh chủ thực đáng thương lúc nào cũng lo nghĩ vì đại cuộc. (Tác giả: nói cũng đúng là vì “giao đấu “ bị thương nên không có sức ra ngoài =)).

Nghe tiếng tiểu nha hoàn đi xa dần rồi biến mất, gương mặt tuấn lãng Đông Phương Vô Song hé ra một nụ cười gian xảo tiếp tục đưa ma trảo quần lấy vùng mềm mại trước ngực mỹ nhân.

“Tên sắc lang kia huynh chán chưa hả?” Tri Hoà bực bội hất tay Vô Song. Nàng những tưởng sau khi no sôi chán chề hẳn sẽ dứt áo ra đi nhưng đối với những hồng nhan trước đây. Nhưng uống cho nàng thông minh a, ai biết hẳn là cái thùng không đáy cứ ép nông ép sâu không tha nàng suốt ba ngày. Đến cả cơm cũng không cho nàng bước xuống giường ăn, hại nàng thất lương thực sự như đứt lìa mất cảm giác.

“Hoạ Nhi a, ta ăn nàng thực là bao nhiêu cũng không đủ” Vô Song cười cợt tiếp tục quấy rối.

“lời nói của người tin được sao?” Nàng buồn bực nhìn hẳn.

“Tất nhiên a, đời này ta có nhiều hồng nhan nhưng tri kỉ chỉ có một là nàng” Đông Phương Vô Song mồm miệng dẻo quẹo cúi xuống nhăm nháp xương quai hàm xanh đáng yêu.

“Ý nói ta không phải hồng nhan?”

“Không, nàng không phải là hồng nhan”

“Gi? người buông ra” Tri Hoà hậm hực quay lưng về phía hẳn.

“Nàng là của ta tri kỉ vĩnh viễn trong lòng ta nàng là người đẹp nhất” Vô Song cười nhẹ ôm nàng tiến vào lòng nhẹ nhàng hôn lên mái tóc như huyền nhưng.

“Thực sự?”

“Ân”

“Nhưng người đã có thê tử”

“ta không nghĩ trở về Kinh Long Đảo” thanh âm Vô Song trầm xuống như hơi thở mang mác.

“Vì ta?”

“Thanh danh của ta trên giang hồ vốn cũng chẳng tốt đẹp gì. Thế nên nguyện làm uyên ương không làm anh hùng” Vòng tay càng thêm xiết chặt mang nàng tiến thật sâu vào lòng như muốn hoà cùng hẳn vào một thể mãi không tách rời. Cuộc đời mấy ai gặp được tri kỉ dù có phải từ bỏ tất cả hẳn cũng nguyện cùng nàng.

“Vô Song ca, có một chuyện muội chưa nói cho huynh” Tri Hoà cắn cắn môi anh đào đáng yêu nhìn hẳn.

“Chuyện gì?” thực chẳng muốn nghe nàng nói nhiều hẳn lại tham lam cắn nuốt môi nàng.

“A..ừ.. tên thật của muội”

“Ân” Vô Song vẫn tiếp tục cuồng dã chiếm khử.

“Muội họ Mộ Dung tên là Tri Hoà, đầy đủ là Mộ Dung Tri Hoà”

Vô Song thân hình cứng còng, mị nhân mơ màng mở lớn chăm chăm nhìn nhân nhi trong lòng. Nàng vừa nói gì? Họ Mộ Dung? Không phải chứ?

“Nàng ...là?”

“Đúng muội chính là tân nương đó” Tri Hoà dè dặt khai báo. Nhìn mặt hẳn thay đổi màu sắc liên tục nàng có chút chột dạ. Không phải là đang giận đi, Vô Song ca ngày thường hi hi ha ha nhưng giận lên thực sự đáng sợ nga.

“Vô Song ca, huynh....?”

“Muội....” Vô Song bắt giác thở dài buông tay buồn bực quay lưng về phía nàng. Nhìn bờ vai to lớn mất mát quay về phía mình, tâm nàng chợt nhói đau có phải nàng đã đùa hơi quá không?

“Vô Song ca...” Tri Hoà giọng nũng nịu gọi. Vẫn không nhúc nhích.

“Song ca..” Tri Hoà tăng thêm cường độ sát thương. Vẫn không có tiếng trả lời.

“Tướng công a, thiếp biết sai rồi” Tri Hoà tuyệt vọng cúi đầu. Lần này có động tĩnh.

“Nàng gọi ta là gì?” mị nhân nheo lại quay nhìn nàng.

“Tướng công a...” Tri Hoà biết cá đã mắc câu mắt chớp long lanh liên tục phóng điện.

“Gọi lại lần nữa đi, nghe thật êm tai” bạc môi mang nét cười.

“Tướng công a....”

“Ân, nương tử...” Vô Song mỉm nhàn dào dạt xuân ý cười lớn chuyển mình đem nửa thân đè lên người Tri Hoà.

“Tướng công định làm gì?” Mộ Dung Tri Hoà thẹn thùng nhìn đôi mắt dục hoả lại bắt đầu phát tác của sắc lang.

“Tất nhiên là động phòng a, nương tử” không đợi nàng phản ứng hấn lại bá đạo tiến lên. Hôn ngân rải rác khắp trắng hồng thân thể vừa bá đạo lại mang chút trừng phạt, không kiêng nể. Lúc trước là ngôn bất chính, danh bất thuận nay nàng là nương tử của hấn rồi sợ gì nữa. Nương tử a lần này nàng chết chắc.

“Ngô, tướng công đừng thiếp một mội..” nàng rên rỉ uỷ khuất. Hấn không nghe thấy.

“Tướng công đừng” Nàng đề cao âm độ. Hấn phớt lờ.

“Tên biến thái, đại hôi lang chết tiệt kia có buông ra không thì bảo” Nàng giật dứ quát lớn. Hấn gia tăng lực đạo thẳng tiến tấn công tận lực hưởng thụ.

(Tác giả: pó tay)

“Hôm nay trời thực đẹp a” Đại công tử cao hứng ngắt một đoá hoa đưa lên mũi ngửi xuân quang chiếu rọi chói mắt. Nhưng thời tiết đẹp chỗ nào vậy? không khí thì ẩm ướt, mây trời vờn vũ xa xa còn có vài tiếng sấm. Thực sự không hiểu.

“Minh chủ đâu?” Vô Song quay lưng hỏi tiểu đồng. Sao theo hầu “hoa hoa đại công tử” lại là một tiểu đồng? xin thưa. Mấy ngày trước sau khi minh chủ vừa bình phục liền phân phó như thế. Khó hiểu.

“Minh chủ đang nghị sự, cùng mấy vị trưởng lão về võ lâm đại hội”

“Nhàm chán, nghị sự chắc mệt ta đi mua inh chủ ít điểm tâm” không nói hai lời Vô Song một mạch đi ra đại môn hoà mình vào dòng người tấp nập.

“Công tử chúng ta đi đâu? đây không phải đường đến Điệp Mộ Dung Lâu sao?” tiểu đồng run run hỏi. chả là minh chủ có dặn dò không được để công tử ham chơi ảnh hưởng đến sức khoẻ. (Tác giả: lời này có ẩn ý nhá. Hoà: ta rất quan tâm tướng công mà. Song: rùng mình)

“Đúng, Điệp Mộ Dung Lâu cái gì cũng đệ nhất a: đệ nhất tửu, đệ nhất điểm tâm...” hắc hắc còn là đệ nhất kĩ viện.

“Nhưng...”

“Đến đó mua chút điểm tâm inh chủ, tiện đường thăm vài người bạn cũ” Vô Song tà tứ mỉm cười đều bước.

Oanh Oanh yền yền, hồng phấn yền chi, câu lan sân viện, dạt dào xuân ý muôn phần rạng rỡ chờ đón khi Đại Công Tử vừa bước vào.

“Ô ai kia không phải Đông Phương Đại công tử sao? đã lâu” Má má thấy được quý nhân vội vàng đón đả chào đón.

“Má má, kì này trông có vẻ già đi đấy” Đông Phương Vô Song cười cợt trêu chọc vào câu rồi nhàn nhã bước lên lầu.

“Đại công tử khéo đùa nga. Mời vào Hồng Cư Nhan mọi thứ vẫn như cũ” Má má không giận dỗi lắc lư cái móng dẫn đường.

“Ân, tốt. Nhớ chuẩn bị cho ta một phần điểm tâm mang về có cao quế hoa, bánh hạt sen....nhưng nhớ đừng cho quá nhiều đường biết chưa?”

“Vâng công tử yên tâm má má đã làm sai ý công tử bao giờ chưa?” má má phẩy chiếc khăn lụa cười nói.

“Ân” Vô Song gật đầu rồi thông thả bước vào một khu biệt phòng trên treo biển ba chữ mảnh mai ẻo lả Hồng Cư Nhan. Cánh cửa khép lại một tiếng mới khiến tiểu đồng đi theo hoàn hồn, hắn đã đứng ngẩn ra một lúc lâu, vì phải đấu tranh tư tưởng xem có nên bán đứng đại công tử không. Dù gì đại công tử cũng rất tốt hầu hạ, nhưng trả lương cho hắn lại là mình chủ a. Ôi sức nặng của đồng tiền.... Đại công tử a ta đành đắc tội với ngài vậy, kiếp sau sẽ hồi báo. Tiểu đồng đáng yêu vội vàng quay về Vô Lâm Minh báo cáo....

————— Bóng xế chiều, Đại công tử khoan khoái bước ra khỏi Điệp Mộng Lâu trên tay vung vẩy một cặp lồng gỗ màu xà cừ thêm nhuộm vàng ánh ráng chiều. Lúc đến đại môn Vô Lâm Minh thì mặt trời cũng đã khuất hẳn, Vô Song đi thẳng về phòng. Thấy cửa phòng đóng chặt không khí quỷ dị, hắn cười khẩy khi ngửi được mùi dấm nồng nặc cách mấy tầng cửa còn ngửi thấy.

“Chi nha” một tiếng cửa mở ra, Vô Song chuẩn bị tư thế đỡ ám khí to nhỏ lớn bé có khả năng phóng đến nhưng thực lạ vẫn không có động tĩnh. Căn phòng tịch mịch tối om không có ánh đèn.

“Tướng công đã về a?”

“Ân, nương tử mệt rồi vi phu có mang điểm tâm về cho nàng đây”

“Ta thực là có phúc a, trượng phu đi kĩ viện về còn không quên mang điểm tâm cho thê tử” Tri Hoạ trào phúng trả lời.

“Hoạ Nhi, nghe ta...”

“Không cần, ta không cần loại trượng phu như thế” “rầm” Tri Hoạ cuồng nộ gào to đập một tờ giấy xuống bàn. Vô Song liếc qua tờ giấy liền thất thần thấy hai chữ “hưu phu”.

“Nương tử bớt giận, nghe ta giải thích...” Vô Song biết tình thế đã thành núi lửa phun trào đành xuống nước năn nỉ.

“Ta không muốn nghe, người mau điếm chỉ từ nay đường ai nấy đi.”

“Được ta điếm chỉ” Vô Song ngữ khí không lạnh không nóng trả lời.

Tri Hoạ thoáng giật mình, đáy mắt gợi lên một tia chua xót, cuối cùng buông một tia thở dài không đành lòng đẩy tờ giấy về phía hắn.

“Nhưng trước khi điếm chỉ, nghe ta nói được không?”

Tri Hoạ vẫn trầm lặng cúi đầu, mi nhãn như tơ của Đông Phương Vô Song ánh lên ánh cười tiếp tục ôn nhu nói.

“Hắn nàng chưa biết lão bản thực sự của Điệp Mộng Lâu là Lâm Phi Yến, vậy nàng có biết phu quân của Lâm Phi Yến là ai chẳng?” Vô Song mở ra chiết phiến phe phẩy.

“Ai không biết Lâm Phi Yến là phu nhân của Tiểu Nhan Thần Y....” nói đến đó Tri Hoạ bỗng giật mình. Không lẽ...”

“Đúng Điệp Mộng Lâu chỉ là bản doanh trá hình của Đoạn Hồn Đường, ta chỉ đến đó gọi vài phong “thư nhà” thông báo chút sự tình của triều đình và.... chuyện của phu thê chúng ta mà thôi hắc hắc...” Đông Phương Vô Song lấy quạt che miệng cười tà tếu.

“Chuyện phu thê chúng ta? là chuyện...?” Nàng bất giác đỏ bừng mặt oán trách nhìn hắn không biết cái tài văn chương nửa kín nửa hở của hắn sẽ làm người ta nghĩ ra những gì nữa? Nhất là đầu óc của cư dân Kinh Long Đảo không phải chỉ đơn thuần là biến thái, mà là rất biến thái. Bảo nàng sau này sao nhìn mặt nhà chồng?

“Đông Phương Vô Song ta giết người”

“Ấy ấy... nương tử chúng ta còn tân hôn mà nàng muốn ám sát phu quân rồi sao?” Đông Phương Vô Song thuận thế bắt lấy cổ tay đang vung lên tấn công của sư tử Hà Đông kéo nàng ngồi lên đùi. Hung hăng cắn lấy môi anh đào bá đạo mà hôn

“Hoạ Nhi...” Vô Song tà mị thâm thì bên tai nàng.

“Ân”

“Sau này tin tưởng ta được không?”

“Ta...”

“Ta biết lòng tin giữa chúng ta mỏng manh như tơ, nhưng hãy để ta dùng những sợi tơ tin tưởng ấy dệt thành niềm tin bất diệt giữa chúng ta được không? hãy cho ta thời gian.” Đông Phương Vô Song đem nàng vô lực suyễn khí ôm tiến vào ngực nhu tình nhìn sâu vào ánh mắt mơ màng được một tầng sương mờ ảo.

“Được tướng công, ta sẽ tin chàng lần này” Tri Hoà hạnh phúc mỉm cười.

“Nương tử ta yêu nàng” tâm Vô Song nhảy lên một nỗi hoan hỉ khó tả, dạt dào tràn ra một dòng nước ấm ngọt ngào.

Cùng lúc mọi người ở Kinh Long Đảo đã nhận được gia thư, nhưng rất tiếc do chim bồ câu trên đường gặp mưa nên bức thư không rõ nghĩa lại càng thêm tối nghĩ đại khái còn đọc được những chữ như sau:

“ Cha.....đầu.....heo.....nương.....vịt.....cạn

Đại gia.....không.....hồi báo”

Toàn gia đọc xong tức nổ đơn đóm, quyết tâm xuất quân hỏi tội tên bất hiếu.

Tuy nhiên trước trận bão luôn thanh bình ai kia vẫn đang ân ái yên tâm với bức thư đã gởi có nội dung như sau:

“ Cha, nương đầu thư Song Nhi báo cho hai người biết tin mừng là con và nương tử đã hoà hợp hai người chuẩn bị heo quay ăn mừng là vừa. Nương tạ ơn nương inh se duyên cho nhi tử, ta sẽ sống làm một đôi uyên ương đến sông cạn đá mòn vĩnh viễn không tách rời. Đại gia không cần lo lắng cho ta, sau này có dịp xin hồi báo....”

6. Chương 6

Ấn theo quy củ cứ ba năm một lần đại hội võ lâm sẽ được tổ chức tại Võ Lâm Minh. Đây là dịp quần anh tụ hội, đàm đạo luận võ nhằm phát hiện ra những tinh hoa mới trong võ lâm. Nhưng tất cả những điều trên có thể nói là...sự kiện phụ...

Vì sao? Vì thực ra đại hội võ lâm là nơi mấy vị đại hiệp cùng mấy vị giang hồ nữ tử gặp gỡ, nơi duy nhất có thể giúp họ lưỡng tình tương duyệt vì các nhân sĩ giang hồ đa số quanh năm đều “phiêu bạt giang hồ” nói trắng ra là dịp để nam nhân ngắm mỹ nữ, nữ nhân ngắm soái ca.

Đã có người cất công đến ngắm thì mỹ nữ và soái ca cũng sẽ xuất hiện. Theo lý thuyết một núi không thể có hai hổ, điều tất yếu sẽ sinh ra “bảng vàng đề danh” các “trao anh hùng, cùng gái thuyền quyền”.

Bảng vàng năm nay gồm tứ đại mỹ nam , cùng tứ đại mỹ nữ. Những năm trước người giữ chức đệ nhất mỹ nam tất nhiên là ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái Đông Phương Vô Song đại công tử của Kinh Long Đảo. Nhưng ai biết trước được thời thế, vì Đông Phương Công Tử đột nhiên thành thân nên đành ngậm ngùi nhường vương miện đệ nhất mỹ nam. Người được dân tình đề xướng cho vị trí này không ai khác chính là Minh Vương, Đoan Mộc Huyền Ngự với vẻ đẹp lãnh lệ yêu mị. Nhưng rất tiếc không biết vì lý do gì lại từ chối ghi danh vào hoàng bảng. Thế thì “không có trâu đành bắt chó đi cày” võ lâm minh chủ, Dương Tri tạo nhả thanh thuần đành bị ấn vào vị trí đệ nhất mỹ nam.

“Thế còn tứ đại mỹ nữ thì sao?” dân tình Ất hỏi.

“Cái này...”

Mấy năm trước đều là Mộ Dung đại tiểu thư, Mộ Dung Tri Tâm hoa nhường nguyệt thẹn mỹ nhân. Nhưng nàng đã gả cho cung chủ Mị Hoa Cung, Dịch Kiếm Phong lại đang mang thai thật khó nghĩ.....

“Này người có thấy....” dân tình Ất thất thần chỉ chỉ một cô bé độ chừng mười tuổi, một thân tử sắc diễm lệ lẫm đăng nhưng màn sương núi thuần khiết nhưng bí ẩn. Dung nhan như bạch ngọc trong suốt dưới nắng mai.

“Á người đứng cạnh nàng càng phải là Minh Vương sao?... Nghe đồn tiểu muội của Đông Phương công tử đang ở cùng Minh Vương. Đúng rồi đệ nhất mỹ nữ năm nay sẽ là nàng, Đông Phương Tử Băng....”

Chính Ngọ ngày đầu tiên của đại hội vô lâm bằng vàng mỹ nữ và soái ca chính thức được niêm yết. Dương Tri _Minh chủ vô lâm

Bài danh đệ nhất mỹ nam.....

Thất Vương gia (lý do là người của hoàng tộc không thể viết tục danh)

Bài danh đệ nhị mỹ nam

Đông Phương Vô Song _ Đại công tử Kinh Long Đảo

Bài danh đệ tam mỹ nam

Dịch Kiếm Phong _ Cung Chủ Mị Hoa Cung

Bài danh đệ tứ mỹ nam

.....

.....

Đông Phương Tử Băng _ Nhị tiểu thư Kinh Long Đảo

Bài danh đệ nhất mỹ nữ

Lam Kiều _ Môn Chủ Thiên Tầm môn

Bài danh đệ nhị mỹ nữ

Mộ Dung Tri Nguyệt _ Nhị tiểu thư Mộ Dung Gia

Bài danh đệ tam mỹ nữ

Viên Khiết _ tiểu thư tướng quân phủ

Bài danh đệ tứ mỹ nữ

.....

“Hắc ..hắc cười chết mất...” bên trong Vô Lâm Minh có một soái ca đang ôm bụng cười ngặt nghẽo, trong khi một soái ca khác mặt mày xám xịt mày đen che phủ.

“Nương tử nàng cười đủ chưa?” Đông Phương Vô Song mặt mày nhăn nhó nhìn “Hiền thê lương mẫu” của nhà mình đang cười như con đười ươi. Bọn chúng đều mù hết hay sao, đường đường đệ nhất tuần lã nam tử hàng thật giá thật lại bị đá xuống hạng ba. Cho là cái tên luyến đồng kia được lên hạng miễn cưỡng thì có thể đi. Đẳng này aaaa điên mất

“Song ca huynh đừng bày cái bản mặt đồ kị như thế được không? tuy huynh không làm được đệ nhất mỹ nam nhưng có ta thế chỗ cũng coi như của chồng công vợ” Mộ Dung Tri Hoạ vẫn không nén cười ôm lấy tay trượng phu làm nũng.

“Xì tứ đại mỹ nữ còn không được đề danh, oanh liệt gì cái chức đệ nhất mỹ nam....” Đông Phương Vô Song oán hận lắm lắm.

“Huynh vừa nói cái gì?” con mèo nhỏ nũng nịu lập tức chuyển mình thành lão hổ.

“Ách.. ta không có.. dù gì với ta nương tử luôn là đệ nhất mỹ nhân a..” Đông Phương Vô Song cười cầu tài tay vuốt vuốt bàn tay ngọc ngà của nương tử. Thật là nguy hiểm, nương tử mà nổi giận rất đáng sợ hẳn không muốn buổi tối bị ngủ dưới đất.

“Nhu nhược, sợ lão bà” Đoan Mộc Huyền Ngự ngấp một ngụm trà đánh một cái mị nhãn kinh bĩ về phía huynh đệ kết nghĩa.

“Ngự ca, Bằng Nhi muốn ăn bánh ngọt.Nhưng phải là bánh ngọt ở thành Đông mới ngon”

“Bằng Nhi đợi một chút, Ngự Ca sẽ mua uội ngay” một làn gió thổi qua bóng giáng Huyền Ngự biến mất.

Trong phòng còn lại tử y diễm lệ tiểu cô nương nhàn nhã uống nước ô mai.

.....

Còn lại đại gia quai hàm đều rớt xuống đất.

.....

Riêng Đông Phương Vô Song thì cười khẩy “Ông trời thực có mắt”

Tuy sự vụ của đại hội võ lâm rất bận rộn, thân là Võ Lâm Minh chủ cũng không được nhàn tản. Nhưng Mộ Dung Tri Hoạ vẫn canh cánh trong lòng câu nói ban sáng của Song ca.

“Tứ đại mỹ nữ còn không được đề danh, oanh liệt gì cái chức đệ nhất mỹ nam..”

Nàng thực sự không có chút nữ tính nào sao? về dung mạo nàng đâu có thua kém gì Nhị tỷ, có thể nói tiểu cô tử (em chồng) tư sắc có chút vượt trội nhưng mới chỉ là một tiểu cô nương mười tuổi. Tức chết nếu biết cái tên hỗn đản nào đề cử nàng là đệ nhất mỹ nam , nàng sẽ đem hắn băm thành trăm mảnh....

Không được Mộ Dung Tri Hoạ nàng phải chứng minh nàng cũng là một thê tử hiền lương thực đức. Vô Song ca huynh sẽ không phải hối hận vì đã thành thân với ta.

Việc đầu tiên muốn trở thành một hiền thê, chính là phải chăm lo bữa ăn cho phu quân. Thế là ngày hôm ấy nhà bếp của Võ Lâm Minh sau một trận gà bay cho sủa. Đến xế chiều liền thấy minh chủ Dương Tri bộ dạng chật vật bưng một khay cơm có phần ” đậm bạc” vì chỉ thuần huyền sắc

” đây là món gì?” Đông Phương Vô Song lấy đũa gắp thử một miếng gì đấy màu đen đen không rõ là rau hay thịt , hoài nghi nhìn lão bà ánh mắt chờ mong.

” Là thịt kho tàu , có hơi quá lửa một chút...” Tri Hoạ xấu hổ cười khan .

” hự... Mùi vị cũng không tệ” Vô Song nuốt trọn miếng thịt vào cổ họng nghẹn ngào nói.

” còn đây là..?” nghi hoặc nhìn một đĩa thức ăn có vẻ là rau xào.

” Đây là ngó sen xào chua ngọt... Nhưng muối lỡ tay làm đổ chỉ có nửa lọ ớt bột vào.....” Tri Hoạ khó xử nhìn trượng phu ho sặc sụa liên tục rót trà tu ừng ực.

” không sao,.. rất mới lạ”

Liếc thấy trên bàn còn lại một tô gì đấy có vẻ không đến nỗi kì quái. Vô Song lấy hết dũng khí ném thử....

Kì tích rất vừa miệng, độ ngọt vừa phải

” nương tử a món chè trắng miệng này rất ngon,đúng là cực phẩm mỹ vị”

“Ách tướng công đó là canh gà, chỉ là có chút nhầm lẫn giữa đường và muối thôi” Tri Hoạ nhăn nhó nhìn trượng phu đang cứng đờ.....

.....

Việc thứ hai cảm tú thêu hoa, hôm nay phu quân bắt cần làm rách tay áo. Thân làm thê tử phải biết chăm lo cho trượng phu. Sau một đêm thức trắng Tri Hoà mỹ mãn mang tác phẩm đến trước mặt trượng phu.

Đông Phương Vô Song vừa mới rửa mặt chải đầu xong nhìn thấy thê tử hớn hở chạy lại muốn giúp mình mặc quần áo. Khi đôi tay ngọc đưa lên giúp hấn chỉnh lại cổ áo...

“Hoạ Nhi tay nàng làm sao?” Vô Song đau lòng nhìn đôi tay trắng nõn nổi bật những vết châm đỏ có vẻ như còn muốn rướm máu.

“Không có gì... chỉ là làm chút chuyện thêu thùa mà thôi” Tri Hoà e thẹn cúi đầu.

“Thêu cái gì?” Vô Song sững nịnh nâng tay nàng lên dùng cánh môi nhẹ nhàng mơn trớn những vết sưng đỏ.

“Vá áo cho chàng” Mộ Dung Tri Hoà xấu hổ chỉ chỉ cục chỉ to dùng đeo trữu cả tay áo Vô Song đang khoác trên người.

“Ách...” Đông Phương Vô Song hoá đá “say đắm “ nhìn thê tử không nói nên lời...

Ngày thứ hai của đại hội võ lâm, sau khi tỉ thí luận võ tiết mục được mọi người chờ mong nhất chính là mỹ nam cùng mỹ nữ lên đài ra mắt dân tình. Dù không cam lòng Đông Phương Vô Song cũng miễn cưỡng bước lên đài.

“Yêu.... đại công tử, đúng là anh hùng cũng có lúc sa cơ nhỉ?” Lam Kiều nhìn thấy Vô Song hậm hực ngồi vào vị trí thứ ba liền trào phúng nói. Lần trước bị hai huynh đệ Đông Phương Vô Song và Dương Tri cự tuyệt nàng vẫn ghi hận trong lòng. Nay thấy bộ dạng của Vô Song rất rất hả dạ nga.

“Quá khen, tại hạ đã là người có thể thất nên nhường đất dụng võ cho những anh tài mới. Cũng may tiểu muội năm nay mới mười tuổi cũng có bài danh” Đông Phương Vô Song cười lạnh. Hấn thừa biết Lam Kiều vẫn luôn cay cú vì không dành được bài danh đệ nhất mỹ nữ, nhưng tài sắc có hạn. Bị tiểu hồ ly nhà hấn giật mắt cũng là đáng đời.

“Hừ....Dương minh chủ đúng là may mắn nha vì hai vị nghĩa huynh có chuyện nên ngài trở thành đệ nhất rồi” Biết không làm gì được Vô Song, Lam Kiều quay sang bốn cột Tri Hoà.

“Thiên Tầm Môn Chủ quá khen” Dương minh chủ trong đầu còn đang bận suy nghĩ làm cách nào để chăm sóc tướng công tạm thời không chấp nhận với ả lẳng lơ kia.

Thấy khiêu khích không có kết quả, Lam Kiều đành buông mình ngồi xuống. Nhưng tinh quang chợt loé, chẳng phải giang hồ đồn đãi Đông Phương công tử không vừa lòng với thê tử của mình sao? nhân dịp này ả có thể khơi mào ly gián giữa hai huynh đệ, khi long tranh hổ đấu nàng có thể dễ dàng hai tay ôm hai soái ca a.

“Đông Phương công tử nghe nói cùng quý phu nhân không được hoà hảo cho lắm” Lam Kiều giả giọng quan tâm.

“Cám ơn Lam cô nương quan tâm, nương tử và ta rất tốt” Vô Song chán nản đáp lời cho có lệ. Nếu không phải đang trên đài cao trước mặt quần hùng, hấn thề sẽ lao đến bóp chết cái con mụ lẩm chuyện này ngay.

“Đông Phương công tử đang tự dối lòng sao? nghe nói Mộ Dung tam tiểu thư tư sắc bình thường quanh năm không ra khỏi cửa. Nay được gả vào Đông Phương Gia coi như là phúc phận. Nhưng về phần công tử có chút uỷ khuất thì phải...”

“Lam môn chủ xin lễ phép điểm” Vô Song nghiêng răng đe thấp âm thanh.

“Ta nói không đúng sao? Hai tỉ tỉ của Mộ Dung tam tiểu thư đều được đề danh hoàng bang. Còn nàng ngay cả dung mạo như thế nào cũng chưa ai thấy. Sao công tử không đem nàng theo để mọi người được đại khai nhãn giới. Hay là xấu hổ tự biết mình.....”

“Lam Kiều người cầm ngay cho ta” Vô Song không thể nhẫn nhịn thêm, bên ngoài có thể nói hần như thế nào cũng được nhưng đã dám đụng đến nương tử thì hần không thể khách khí. Một luồng kinh phong đánh tới, Lam Kiều bị đánh bay khỏi đài.

“Đây là hoàng băng mỹ nhân, không phải lôi đài tử vô huynh làm gì?” Tri Hoạ giận dữ quát, nàng biết Lam Kiều rất chững mắt nhưng vì đại cục nàng đành im lặng. Nhưng Song ca lại không biết nặng nhẹ. Nàng phải ăn nói thế nào với nhân sĩ vô lâm đây.

“Hừ” Đông Phương Vô Song hừ lạnh một tiếng giậm chân phi thân biến mất.

“Song ca huynh đứng lại cho ta.....” Tri Hoạ thét lớn.

“Minh chủ ngài phải cho chúng ta một cái công đạo” bè lũ Thiên Tầm môn vừa đỡ lấy môn chủ vừa gào thét đòi công bằng.

“Các vị yên tâm tại hạ sẽ giải quyết thích đáng” sau khi uốn ba tấc lưỡi hoà hoãn dân tình nhón nhào bên dưới Tri Hoạ mới tức giận đi tìm Vô Song tính sổ, hần luôn làm việc lỗ mãng như thế thật chẳng ra thể thống gì.

“Đông Phương Vô Song huynh ra đây cho ta” Mộ Dung Tri Hoạ đạp cửa bước vào không ngừng ắng xối xả.

“Huynh không có gì để nói sao?” sau khi tổng xỉ vả một phen Tri Hoạ mới ngừng lại uống một ly trà cho thanh hống.

Đông Phương Vô Song chỉ mi lạnh nhìn nàng, sau đó chán nản rời khỏi phòng không hé răng một chữ. Hần làm sao vậy ? bị bệnh sao ngày thường dù có làm sai hần cũng cãi thành đúng thế mà hôm nay không một lời cúp đuôi bỏ đi...

“Cốc..cốc” Đông Phương Tử Bằng gõ nhẹ vào cửa đánh thức Tri Hoạ đang thất thần.

“Băng Nhi tìm ta có chuyện gì không?” Tri Hoạ thái độ hoà hoãn xuống.

“Đại tẩu”

“Ân”

“Đại ca hần đang tự kỉ ngoài bờ sông”

“Thì sao?”

“Ta đến chào từ biệt, ta muốn cùng Ngự ca về Minh Cung. Hồi nãy trên đài ta nghe cái con mụ quạ mổ kia nói thê tử của đại ca không đáng mặt mỹ nữ, huynh ấy tức giận...”

“Cái này?” Tri Hoạ chưa kịp phản ứng tiểu cô tử đã lướt đi biến mất. Có phải nàng đã sai, trước nay nàng đều xuất hiện trước mặt hần dưới hình dạng nam nhân. Nàng có nên trở về với thân phận thê tử chân chính của hần.

Đưa tay tháo xuống ngọc quan trên đầu, để mái tóc đen huyền tùy ý xoã xuống lưng. Bước ra sau bình phong trút xuống bộ nam trang để lộ bờ vang thon nhỏ như bạch ngọc. Từng bước tháo xuống băng vải trước ngực phô bày đường nét nữ tính, nàng khoan thai bước vào một thùng hoà mình vào nước ấm rải rác vài đoá hồng hoa thơm nhẹ.....

Phía trước gương đồng lớp hoá trang đã được gột rửa lớp anh khí của nam nhân thay thế bởi đường nét nhu hoà của thiếu nữ. Vẫn khởi mái tóc theo kiểu một thiếu phụ đã thành thân sơ khởi một cây trâm vàng, có lẽ hơi đơn điệu nhưng nàng chỉ có thứ này, nhìn lại hình như chưa bao giờ nàng muốn sắm nữ trang ỳnh. Liếc mắt thấy một nhánh lê hoa bên cửa, Tri Hoạ ngắt lấy cài lên tóc.

Nàng mở tung tất cả các tủ trong phòng cuối cùng cũng tìm được một bộ nữ trang màu thiên thanh. Tuy có hơi đậm bạc nhưng khi khoác lên người nàng lại toát lên vẻ thanh lệ khó tả. Nhìn mình trong gương một lần nữa, lại thấy dung nhan quá lọt lạt. Nhặt một cánh hồng hoa thấm ướt đặt lên môi tạo một màu hồng nhạt. Không song phần, không xa hoa xiêm y trang sức chỉ đơn giản điểm tô nhưng dung nhan nàng trong

suốt tự bạch ngọc, như hơi thở của gió xuân, thanh nhã như tinh linh của bầu trời yên vị ngồi trên ghế nghe tiếng bước chân người đang trở về.

“Chi nha...” một tiếng mở cửa nàng quay người mỉm cười duyên dáng khẽ nói.

“Tướng Công chàng đã về...”

7. Chương 7: Hẹn Ước Đào Viên

Xuân tiêu qua nhanh nhường chỗ cho bình minh ấp áp len qua khe cửa bằng giấy trắng phủ lấy đôi uyên ương, vòng tay giao triền, tóc dài đan lấy như kết đồng tâm. Mộ Dung Tri Họa thỏa mãn mở mắt ngẩng nhìn tuần nhan kẻ sát. Bạch ngọc thon dài ngón tay đưa lên men theo những đường nét góc cạnh gương mặt của trượng phu, khiến Vô Song khó chịu chuyển mình một chút làm vạt áo ngủ trượt xuống để lộ chiếc cổ rắn chắc màu mật ong nổi bật sợi dây chuyền màu đỏ, mặt dây là một chiếc nanh thú trắng ngà sáng bóng. Tri Họa mỉm cười nhìn vật trên cổ Vô Song, nàng nhớ lại đoạn nhân duyên giữa họ từ rất lâu trước đây. Có lẽ ngay cả Vô Song cũng không nhớ rõ, nhưng nàng thì không bao giờ quên.

Năm đó sau Tân Niên vừa qua không được bao lâu, Mộ Dung gia liền đón khách quý toàn gia tung bừng náo nhiệt chuẩn bị. Nghe đâu khách quý là bạn thân của mẫu thân, là giáo chủ tiền nhiệm của phụ thân. Lần này vị đó còn mang theo trượng phu là đại hộ pháp, đại ca kết nghĩa của phụ thân và nhi tử đến chúc tết. Tiểu Tri Họa rất tò mò về khách quý này vì chưa bao giờ thấy mẫu thân hưng phấn như thế. Cả vò rượu trăm năm cướp được từ chỗ của hoàng đế thúc thúc mẫu thân cũng đem ra đãi khách.

Đại tỷ Tri Tâm lớn nhất được theo mẫu thân phụ thân đi tiếp khách, Nhị tỷ Tri Nguyệt thì đi chơi chợ hoa với Thất Hoàng tử ca ca rồi. Vì Tiểu Tri Họa còn quá nhỏ nên bị ở trong phòng với vú nuôi. Nàng không cam lòng a, nàng cũng muốn thấy khách quý, nàng cũng muốn nhìn thấy Đông Phương giáo chủ trong truyền thuyết a. Nhất là mẫu thân từng nói Đại Hộ Pháp thúc thúc là soái ca của mọi soái ca, phụ thân chỉ đáng xách dép. Từ nhỏ trong nhà toàn nữ quyền thì nàng thấy phụ thân là soái nhất mà làm gì có ai đẹp hơn phụ thân, chắc là mẫu thân nói dối để chọc tức phụ thân mà thôi. Tiểu Tri Họa tranh thủ lúc vú nuôi ngủ gật, khó khăn mang tấm thân tròn lẳn những thịt là thịt leo qua cửa sổ, ngã xuống bụi hoa bên dưới một lúc lẩn qua lại mới cả nhắc trốn đến Đào Viên.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Tri Họa một mình đến Đào Viên, những lần trước đều được người ta bế trên tay lần này phải tự lực cánh sinh trên đôi chân ngắn cùn mới thấy Đào Viên rộng lớn như thế. Mặt đất lởm chởm những rễ cây bị cánh hoa đào một màu hồng phấn che lấp khiến Tiểu Tri Họa vấp ngã. Ngã đến lần thứ ba thì Tiểu Tri Họa không còn kèm được nước mắt, nàng mặc kệ cái gì là mặt mũi nàng là bé con nàng có quyền gào khóc.

“Này cục bông kia sao mà khóc?”

Bỗng một giọng trẻ con hỏi nàng, Tiểu Tri Hoà tuy còn nhỏ đã mắc bệnh sởi diện nên ngừng khóc, im bất. Đưa tay lên quẹt má, nhưng bàn tay lấm lem bùn đất khiến bé con trông như mặt mèo rất buồn cười, khiến người kia cười lên khanh khách. Tiểu tử kia mặc một thân quần áo trắng muốt cười rộ lên lạnh lạnh như nước suối, đôi mắt như hoa đào phiêu phiêu trong gió. Mất tóc đen được cột thành đuôi ngựa sau lưng tung bay như ngàn hoa theo gió bay đi. Chưa bao giờ Tiểu Tri Hoà thấy một nam hài đẹp như thế, ngay cả Thất Hoàng tử ca ca cũng không thể so sánh. Nam hài kia tựa như kết tinh của gió phiêu đảng cùng đào hoa diễm lệ như lửa. Wao, quả thật trên đời có nam tử anh tuấn hơn cả phụ thân. Tiểu Tri Hoà liền đưa ra một quyết định trong đại trong đời, sau này lớn lên phải gả cho người này.

“Tiểu ca ca vì sao huynh cười ta? huynh thích ta sao?” Tiểu Tri Hoà rụt rè nắm lấy tay áo tiểu ca ca đẹp như hoa đào trước mặt đứng lên hỏi.

“Thích người, một con mèo khóc nhè không bao giờ” cánh môi cong như củ ấu của tiểu ca ca cười lên càng nhìn càng thấy đẹp.

“Vậy huynh thích cô nương thế nào?” Tiểu Tri Hoà chớp chớp mắt to trong veo nhìn tiểu ca ca xinh đẹp.

“Thích cô nương như thế nào sao? ừ thì như mẫu thân ta là được” Tiểu ca ca vuốt tóc ra vẻ suy tư rồi nhanh chóng nói cho con mèo nhỏ trước mặt.

“Vậy mẫu thân huynh là người như thế nào?”

“Mẫu thân là duy ngã độc tôn Đông Phương Bất Bại”

“Wao là Đông Phương giáo chủ trong truyền thuyết sao?”

“Đúng”

“Vậy thì võ công của mẫu thân huynh là cái thế rồi”

“Đúng a, ta nghe phụ thân nói mẫu thân đã đánh bại cả phụ thân. Nên ta chỉ thích cô nương đánh bại ta mà thôi” Tiểu ca ca xinh đẹp dương dương tự đắc khoe khoang.

“vậy chỉ cần đánh thắng huynh là được sao?”

“Đúng chỉ cần thắng ta là được”

“Vậy nếu muội đánh thắng huynh, huynh sẽ cưới muội sao?”

“Đúng vậy a” Tiểu ca ca đồng ý ngay.

“Vậy lấy gì chứng minh lời hứa của huynh là thật sự?” Tiểu Tri Hoà từ nhỏ đã rất thông minh không làm ăn lỗ vốn bao giờ.

“Vậy đi người chờ ta một chút, ta sẽ quay lại ngay” Tiểu ca ca xinh đẹp chạy biến đi để lại một bóng lưng cũng hết sức là tuấn nhã nha. Khi Tiểu Tri Hoà còn chưa tỉnh hẳn khỏi cơn ngán ngơ, thì tiểu ca ca đã quay lại, trên tay cầm một chiếc vòng dương chi bạch ngọc trắng thuần màu sữa trên có khắc long vân.

“Ta mới xin mẫu thân cái này, uội nếu sau này muội đánh thắng ta cứ đưa vật này ra ta sẽ cưới muội được chưa?”

Tiểu Tri Hoà nhìn chiếc vòng ngọc đang phát sáng nhu hoà dưới sắc đỏ anh đào lại trở thành một màu hồng phấn tuyệt đẹp. Tiểu ca ca cho nàng vật đẹp như thế chắc là sẽ không nói dối đi. Nhưng mẫu thân đã dạy không được lấy không của ai cái gì, nếu lấy phải trả lại vật tương đương. Đúng rồi, Tiểu Tri Hoà chợt nhớ ra chiếc nanh hổ lần trước phụ thân đi săn được con hổ dữ liền bẻ nanh nó sâu vào chỉ hồng cho nàng làm bùa trừ tà. Nàng rất quý cái nanh hổ này, đem ra trao đổi với tiểu ca ca hẳn không có vấn đề gì đi.

“Đây cho huynh, làm bằng chứng sau này nếu muội đánh thắng sẽ gả cho huynh” hai bàn tay mập tròn lay hoay một lúc tháo xuống chiếc dây chuyền nanh hổ trên cổ nhét vào tay tiểu ca ca, đôi mắt to tròn cười híp lại sung sướng, vì khi lớn lên sẽ được gả cho tiểu ca ca xinh đẹp...

.....

Từ đó Tiểu Tri Hoà liêu mạng luyện võ, tất cả các thư tịch hay bí kíp võ công có trong Mộ Dung gia đều được nàng tìm ra học hỏi. Ai cũng nói nàng có thiên tư thông minh kì tài võ học nên sớm muộn gì cũng thành đệ nhất cao thủ. Nhưng ít người biết rằng thiên tư chỉ là một phần, còn khổ luyện mới là chân chính. Nhiều lúc không hiểu khẩu quyết trong các thư tịch nàng thức đèn xuyên đêm nghiên cứu vài ngày không ăn không ngủ. Những chiêu thức khó khăn, nàng ngày đêm luyện tập mặc kệ những vết bầm tím đau đớn. Có lần cho điều khí sai lầm dẫn đến tẩu hỏa nhập ma quýt mất mạng. Những lúc đau đớn máu rơi lệ chảy, nàng chỉ cần nắm chặt chiếc vòng ngọc của Tiểu ca ca tặng liền có thêm sức mạnh tiếp tục, rồi lại tiếp tục.....

.....

Mãi cho đến ngày đại hội võ lâm, ban đầu chỉ muốn đến xem học hỏi kinh nghiệm. Nhưng khi con người anh tuấn phi phàm một thần bạch y phóng khoáng như gió xuân, đôi mắt tự hoa đào điểm lệ xuất hiện trên lời đài thách đấu. Nàng biết đó chính là tiểu ca ca năm xưa, không cần suy nghĩ Tri Hoà liền lên lời đài thách đấu một lòng cầu thắng. Nhưng đến phút cuối nàng dường như sẽ bại, không ngờ tiểu ca ca lại dùng tay khiến nàng lật ngược thế trận chiến thắng trở thành minh chủ võ lâm. (Tác giả: ai muốn biết thêm về trận đấu giữa Vô Song và Tri Hoà mời xem trong “Niệm bồ công anh”)

Tiểu ca ca có phải huynh biết đó là muội nên mới nương tay sao? Khi thấy tiên huyết thấm đỏ bạch y tim nàng đau nhói. Cả một ngày đứng ngồi không yên, nhưng bị vây lấy bất nhậm chức minh chủ nên mới chậm trễ đến tìm tiểu ca ca. Nhưng huynh lại không nhận ra muội, so với lúc thấy huynh bị thương tim muội càng đau hơn, như rướm máu. Không sao muội sẽ lặng lẽ bên cạnh huynh cho đến khi huynh nhận ra muội mới thôi.

Được cùng huynh và Ngự ca kết bái, sớm tối ở cùng huynh là quãng thời gian muội hạnh phúc nhất. Biết huynh thích ăn bánh trôi muội đã không quản ngày đêm học tập, và mỗi vết bọng trên tay đều là minh chứng cho tình yêu muội dành cho huynh. Muội giỏi võ công nhưng nấu nướng thì muội chỉ biết mỗi làm bánh trôi và nấu mì mà thôi. Tuyệt vời nhất là huynh không chê luôn

ăn hết sạch những gì muối nấu.

Vô Song ca, muối tưởng như huynh đã là của muối dù bên ngoài huynh có ong bướm thế nào thì huynh vẫn luôn quay về bên muối. Cho đến một ngày huynh ở bên Lam Kiều. Nàng ta hỏi rằng có phải huynh có gì mờ ám với Tri đệ của huynh sao?

Huynh không cần suy nghĩ liền đáp, Ta và huynh chỉ là tình huynh đệ. Huynh yêu mỹ nữ còn ta vừa là nam nhân không ngực không hông huynh làm sao thích được. Khi đó đất dưới chân ta như sụp đổ, ta như rơi vào hố sâu vạn trượng chìm mãi trong bóng tối. Vô Song ca huynh là giấc mơ của cả đời ta, nhưng với huynh ta chỉ là huynh đệ. Tim ta đã chết có ở lại bên cạnh huynh cũng chỉ là sự đau thương vô vọng. Lặng lẽ bỏ đi trong đêm khi huynh còn say giấc bên mỹ nhân.....

.....

Tim ta lại đập lại lần nữa khi biết huynh đau thương tiêu tụy bỏ lại tất cả các hồng nhan tri kỷ mà về Kinh Long Đảo ẩn cư. Ta đợi huynh đến tìm ta, đợi huynh lại quay về bên ta. Đợi mãi đến một năm sau, nghe tin Đông Phương Gia đến cửa cầu hôn, ta như muốn điên lên vì vui sướng vì giấc mơ của đời ta có thể được kết thúc viên mãn như vậy sao? Nhưng một lần nữa huynh ném ta và hăm băng khi đêm động phòng trốn đi. Ta không biết nên khóc hay cười, vì huynh nói huynh chỉ yêu Tri đệ của huynh chỉ khi mất đi huynh mới biết người duy nhất trong tim huynh là Dương Tri. Còn đến Mộ Dung gia cầu hôn chỉ là vâng mệnh song thân.

Vô Song ca huynh thật ngốc, muối đã đánh thắng huynh trên lời đài. Thắng được trái tim huynh trong thân phận Dương Tri, nay sẽ thắng huynh trong thân phận một thê tử. Vô Song ca huynh có chạy đằng trời.

.....

Đôi mắt hoa đào nhấp nháy hé mở, nhìn thấy thê tử trong ngực đã tỉnh Đông Phương Vô Song mỉm cười cúi xuống nhắm nháp đôi môi mật ngọt của nàng. Chiêm ngưỡng dung nhan hồng nhuận e thẹn như đóa hoa vừa nở lúc hừng đông của thiên hạ trong lòng, Vô Song liền nhớ đến giấc mộng hân vừa mơ đêm qua. Ở một vùng đất đỏ tươi sắc hoa đào, một con mèo nhỏ trắng hồng đáng yêu. Đặc biệt là đôi mắt sưng nước đẹp đến khiến người ta như bị hút sâu vào trong đó. Hân nhớ mèo nhỏ nói sẽ đánh thắng hân, rồi gả cho hân. Khi đó hân còn chạy đến chỗ mẫu thân thanh thủ lúc mẫu thân không để ý lấy trộm cái vòng tay phụ thân tặng mẫu thân đem đến làm vật đảm bảo eo nhỏ. Bé con tặng lại cho hân chiếc nanh hổ làm bùa hộ mệnh hứa sau này đánh thắng sẽ gả cho hân. Khi đó cả hai thực vui vẻ cùng dắt tay nhảy đi trong vù đào nở rộ miêng man một sắc hồng huy hoàng như lửa.

Tri Họa rời giường bước đến bàn trang điểm, bắt đầu rửa mặt chải đầu. Nàng đã bắt đầu mặc nữ trang, Vô Song yêu chết đáng vẻ lả lướt vòng eo thon thon của thê tử khi mặc nữ trang. Hân liền đứng dậy rời giường bước đến cạnh Tri Họa.

“Nương Tử để ta vẽ chân mày cho nàng nhé” Bạc môi khéo léo như củ ấu cong lên cười khiên

Tri Họa không từ chối.

“Chàng thường vẽ chân mày cho những mỹ nhân kia sao?”

“Không có nha, nàng là người đầu tiên”

“Chỉ biết nói dối” Tri Họa cười duyên nhéo nhẹ eo Vô Song khiến hắn vừa đau vừa nhột.

“Yên nào ta là lần đầu vẽ chân mày cho nữ nhân đấy, nàng còn phá nữa ta vẽ xấu ráng chịu.

Nhưng người kia đã là quá khứ, nàng mới là hiện tại và tương lai của ta, Họa Nhi.” Vô Song khéo Tri Họa ngồi lên đùi mình kê cằm vào hõm vai nàng thì thầm.

“Tướng công thiếp tin chàng” Tri Họa mỉm cười hạnh phúc, tiếp tục cài một chiếc trâm nhỏ lên tóc. Sau đó lấy từ hộp trang sức chiếc vòng bạch ngọc có khắc long vân lồng vào cổ tay.

“Họa Nhi, cái này từ đâu nàng có?” Vô Song bắt lấy cổ tay thê tử đưa lên xem xét.

“Là vật đảm bảo của một ca ca xinh đẹp đã tặng muội. Ca ca ấy nói rằng sau này, chỉ cần đánh thắng huynh ấy, huynh ấy liền cưới muội”

“Vậy sao...hahhah” Vô Song liền cười lớn, tiếng cười vang vọng mạnh mẽ xen lẫn tiếng cười nữ tính khúc khích chứ chan ái tình.

.....

“Họa Nhi có lẽ chúng ta nên về Kinh Long Đảo một chuyến”

“Được”

“Cũng đã đến lúc mẫu thân nên biết được chiếc vòng gia truyền của nhà Đông Phương bị lạc đi đâu rồi”

“Ách, khi xưa làm sao chàng có được nó”

“Trộm”

“.....”

.....

Quay trở lại năm gia đình Đông Phương đến Mộ Dung gia thăm viếng, bỏ qua cảnh hai trẻ gặp nhau nơi vườn đào thì chỗ người lớn nói chuyện cũng rất rôm rả.

“Ngâm Tuyết tiểu tử nhà ngươi lớn lên rất đẹp mắt a, di truyền của lão Long nhà ngươi thực tốt”

“Xì Mộ Dung Thực, tại vì mẹ nó cũng xinh đẹp”

“Thôi đi nhìn thẳng nhóc xinh đẹp như thế, nhưng lại kế thừa đầu óc của nhà ngươi thế thì thực không tốt”

“Mộ Dung Thực ngươi muốn gì?”

“Ách lão bà thôi đi, có đại ca ngồi đây đừng chọc đại tẩu nữa”

“Cổ Thừa Ân ngươi dám dạy dỗ ta, muốn gia pháp sao?”

“Ách lão bà thôi coi như ta chưa nói gì”

“Lão đệ ngươi đúng là bị lép vế a”

“Đại ca nhà toàn nữ quyền nó thế, có lòng hảo tâm huynh rước bớt một mối cho đệ nhờ”

“Đúng rồi Thừa Ân, Tri Tâm nhà đệ và Song Nhi thà ta bằng tuổi. Con bé thực xinh đẹp hay chúng ta làm sui gia nha”

“Đại tẩu nha, tẩu hứa đấy nhé. Rước bớt một mối lo cho ta nha”

“Mẫu thân”

“Song Nhi có chuyện gì mà chạy mồ hôi nhễ nhại thế kia, nào lại đây uống ước ô mai”

“Mẫu thân cảm ơn nha, bây giờ ta phải đi”

“Thằng bé này đúng thực là hiếu động”

“Chết!!”

“Chuyện gì Tuyết Nhi?”

“Cái vòng tay gia truyền chàng tặng ta đâu mất rồi, khi nãy ta còn đeo trên tay mà”

“Đông Phương Vô Song người ra đây cho lão nương.....”

Đào Viên của Mộ Dung Gia đúng là danh bất hư truyền rộng bao la, dù cộp mẹ có gào rống bao nhiêu vẫn không ảnh hưởng đến đôi trẻ hẹn ước dưới đào nguyên.

Chính Văn Hoàn

8. Chương 8: Phiên Ngoại 1: Con Là Con Mẹ

Một buổi hoàng hôn, màu hồng rực rỡ của thái dương cuối ngày nhuộm đỏ bờ cát dài tít tắp của Kinh Long Đảo. Buổi hoàng hôn là thời điểm Kinh Long Đảo đẹp nhất, yên bình nhất, vào giờ này Hạ Ngâm Tuyết thường ngồi trên bờ cát ngắm hoàng hôn. Thói quen này khi nàng cùng phu quân là Kinh Long Đảo chủ, Đông Phương Ngự Long về ẩn cư hẳn trên đảo mà hình thành. Hôm nay đảo chủ bận chút việc vặt nên không thể cùng nàng.

Hôm nay tâm tình Ngâm Tuyết đặc biệt không tốt, vì là ngày sinh thần của đại công tử Đông Phương Vô Song nhưng năm nay đại công tử đang ở bên ngoài không thể trở về. Nhìn thái dương chậm rãi biến mất ở đường chân trời giữa trời và biển trong lòng Ngâm Tuyết biết bao những kỉ niệm tràn về.

Nàng nhớ một ngày của hơn hai mươi năm về trước người nào nói với nàng, nàng đã mang thai. Khi ấy nàng chỉ biết khóc, khóc vì kinh hỉ, khóc vì sung sướng, vì có một sinh mệnh bé nhỏ đã hình thành trong cung lòng. Sinh mệnh đó là kết tinh tình yêu của nàng và chàng, là đứa con đầu lòng của họ.

Bao ngày nàng mong đợi hạnh phúc cảm nhận được sự lớn lên của sinh mệnh bên trong nàng. Chợt một ngày nàng mở mắt, bên cạnh nàng đã có một hình hài nhỏ bé tuyệt đẹp hơn mọi thứ trên thế gian không có gì có thể so sánh. Con trai nàng trong sáng như một thiên thần, đôi mắt to tròn xinh xắn, nụ cười như có thể khiến mọi thứ xung quanh cũng trở nên rực sáng, nhưng khi con trai nàng khóc oà tim nàng cũng như muốn vỡ tan. Khi nhìn con ngoan nằm trong nôi nàng hạnh phúc đến tận thâm tâm, nhưng khi con bệnh con ốm con khóc cả đêm nàng chỉ mong mình có thể thay con gánh hết mọi đau đớn, nàng cũng khóc cũng buồn khiến nam nhân cứng cỏi như Đông Phương Ngự Long cũng rưng rưng muốn rơi lệ.....

.....

.....

Một sáng nàng tỉnh giấc con bé xinh của nàng cất tiếng gọi đầu tiên “mẹ ới” tim nàng như muốn nổ tung vì sung sướng hạnh phúc. Đây là mặt đất đây là trời cao, đây là nhà của con. Rồi một ngày con chập chững bước những bước đầu tiên theo cha trên đường đời. Con ới hãy cứ bước thật vững vàng trên thế gian, mẹ vẫn luôn đứng sao lưng đỡ nâng mọi lúc khi con vấp ngã.....

.....

...

Rồi con lớn con phải học những gì con cần cho cuộc đời con sau này. Nàng rất đau, đau đến phát khóc khi con trai nàng đứng dưới nắng gắt luyện công. Những đêm đứng dưới mưa lạnh khi chịu phạt, khi đói lả khi phải quỳ trong từ đường. Nhưng nàng chỉ âm thầm nấp sau cánh cửa khóc cùng con cả đêm, vì nàng biết nếu không thể kiềm chế chạy ào đến ôm con vào lòng sẽ dần huỷ đi chính tương lai của nó.....

.....

Đến một ngày nhìn căn phòng trống rỗng, trên bàn chỉ có vài chữ ngoằn nghèo “ Con muốn đi ra bên ngoài học hỏi.....” Tim nàng lại một lần nữa tan vỡ. Nàng biết sẽ có ngày như thế nhưng nàng chưa chuẩn bị tâm lý trước.....

.....

...

Nàng vui như điên khi con trai nàng trở về không thương tổn, còn kết giao được bằng hữu tốt khiến cho nàng vui mãi trong lòng. “Vô Song con có biết không? những ngày con đi vắng mẹ lo lắng không yên. Không biết con có ăn uống được thức ăn lạ hay không. Những đêm lạnh ai sẽ vì con đắp thêm chăn ấm. Ước gì con luôn gặp mọi may mắn”.....

.....

Rồi đến lúc một ngày con nàng đã lớn đã khôn cần tung cánh bay xa chinh phục thế giới, vượt biển vượt sông không màng gian khó làm nên tên tuổi. Con hãy đi tìm hiểu thế giới nhưng hãy luôn nhớ mẹ vẫn luôn đợi con trở về.....

.....

Một ngày con về nàng thấy con vui nhìn xa xăm cười vu vơ, những dòng thư hiện lên một cái tên con nâng niu âu yếm. Chắc đó là người con yêu rất nhiều phải không? Mẹ vui mừng cho con, mẹ sẽ đợi một ngày con nắm tay người đó đến trước mắt mẹ nhận lời chúc phúc.....

Nhưng sao ngày ấy quá lâu đến vậy? con lại trở về buồn đến tan nát. Con có biết mẹ cũng tan nát tâm can theo con. Nàng yêu con nàng rất nhiều, nhưng nàng biết tình yêu nàng dành cho con là chưa đủ con trai nàng cần một người yêu nó hơn nàng yêu nó rất nhiều.

Nàng biết tuy không nói ra, nhưng nhìn dáng vẻ tiêu tụy và nụ cười lạc lõng thất thần của con. Nàng phải giúp nó tìm lại hạnh phúc nó đã đánh mất.....

.....

.....

Trong ngày thành thân con nàng leo tường bỏ trốn, nàng thật sự không biết nên khóc hay cười đây? Thôi đành để tùy duyên, con cháu có phúc của con cháu. Nàng chỉ có thể cầu mong cho con luôn được hạnh phúc.....

.....

.....

“Mẹ ơi mặt trời đã lặn sao, mẹ còn chưa trở về?” Âm thanh trong trẻo theo gió đến bên tai, khiến Ngâm Tuyết cười đến ngọt ngào. Nụ nhĩ của nàng cũng thực đẹp thực đáng yêu luôn ở bên nàng nhưng nàng biết một ngày cũng vẫn phải buông tay để các con nàng tung đôi cánh bay xa.

Các con hãy cứ bay xa yên tâm rằng mẹ rất yêu các con.

“Tiểu Băng Nhi, chúng ta cùng trở về. Mẹ sẽ làm món điểm tâm con thích nhất”

“Hoan hô mẹ”

“Băng Nhi thích ăn gì nào?”

“Con thích ăn bánh bao ngọt, nhưng mẹ ơi sao mắt mẹ đỏ vậy?”

“Không có gì có lẽ là hạt cát bay vào mắt mẹ”

“Hôm nay là sinh thần của đại ca, mẹ nhớ đại ca sao?”

“Đúng vậy mẹ nhớ đại ca con. Nhưng nó đang ở xa mẹ không thể tự tay làm bánh sinh nhật cho nó. Chỉ có thể âm thầm cầu chúc nó luôn bình yên, luôn hạnh phúc....”

“Mẹ đừng buồn nữa Băng Nhi sẽ ở bên mẹ”

“Đúng vậy Băng Nhi ngoan của mẹ”

.....

.....

Tuần hoàn, hoàng hôn xuống rồi bình minh sẽ lại lộ dạng mùi thơm của nắng sớm đánh thức Ngâm Tuyết. Tiếng xôn xao bên ngoài khiến nàng bật dậy, xuống giường bước nhanh mở bung cánh cửa để ánh sáng ngày mới tràn vào phòng mang theo nhân ảnh Đông Phương Vô Song đang cõng Đông Phương Tử Băng trên vai đùa nghịch vang cả mảnh sân nhỏ, ầm ập hạnh phúc tràn đến khiến nàng không khỏi rơi lệ.

“Mẹ con đã trở về rồi, đừng giận con nhé” Đông Phương Vô Song chạy đến trước mặt nàng tươi cười rạng ngời. Theo sau còn có người nào đó, nàng biết con nàng hạnh phúc....

.....

.....

“Mẹ sẽ không giận con, vì con là con mẹ.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loan-the-anh-hung>